Bîrfe fierbinți

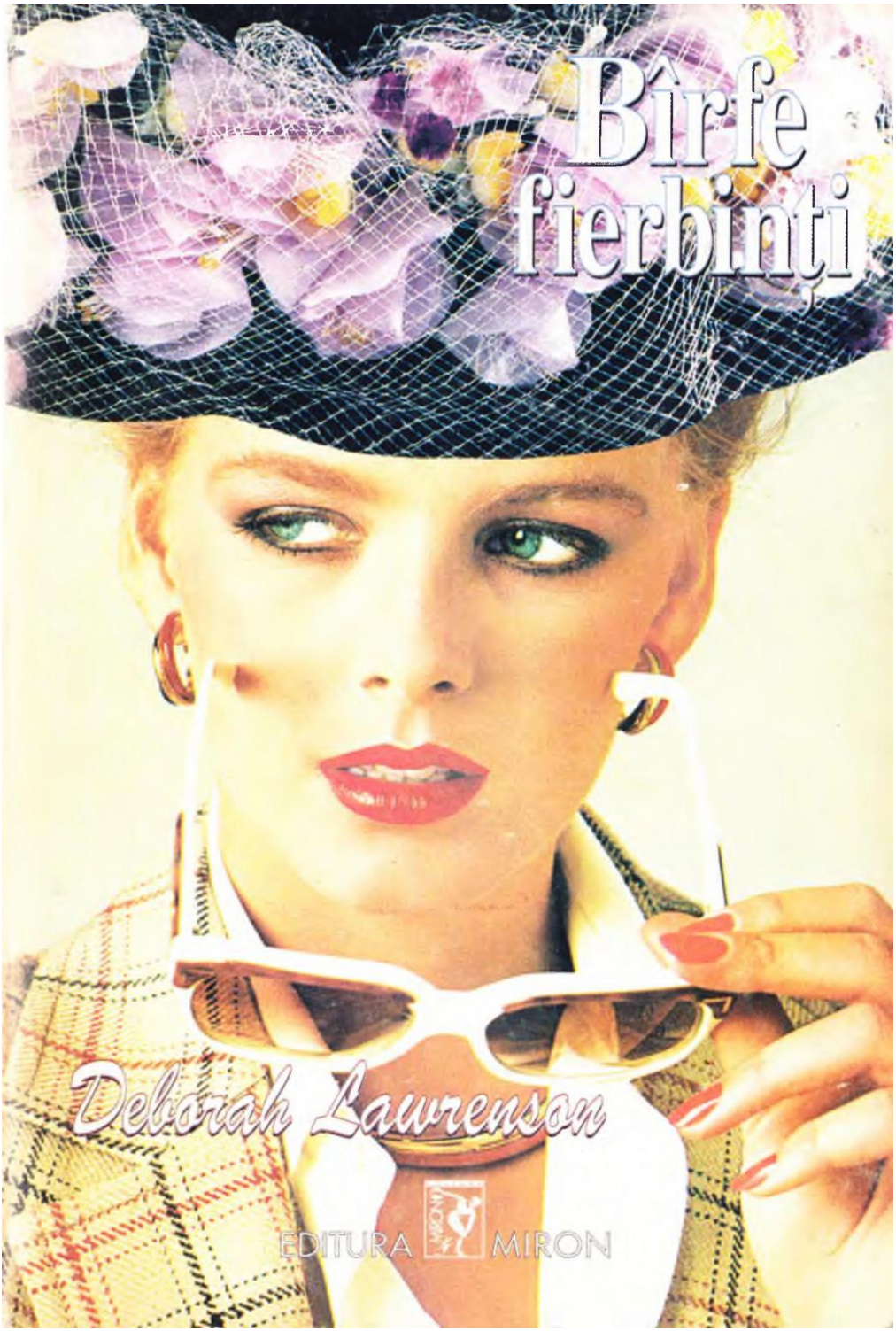

Deborah Laurenson

EDITURA MIRON

Deborah Lawrenson

Bârfe fierbinți

Hot Gossip

By Deborah Lawrenson

© Copyright 1994 by
Deborah Lawrenson

©Copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Mici o parte a acestei cărţi nu poate fi
Reprodusă sau transmisă sub nicio formă
Şi prin niciun fel de mijloc - electronic
Sau mecanic - inclusiv prin fotocopiere,
Înregistrare magnetică sau prin alt sistem
De stocare şi redare a informaţiei,
Fără permisiunea scrisă a Editorului.

Deborah Lawrenson

Bârfe fierbinți

Traducere de Carmen Tică

Editura MIRON
București

Editura
MIRON

ISBN 973-95058-6-3

1

Anthony Sword obişnuia să frecventeze cele mai selecte locuri din Londra. Oriunde se ducea în fiecare seară, avea parte de cocktail-uri, de petreceri şi de cel puţin patru cine ispititoare – cu oameni ce se perindau în juru-i doar-doar i-o observa.

Erau şi vremuri când părea că doar câţiva oameni aveau câte un cuvânt bun de spus despre Anthony Sword în toată Londra şi cu toate astea se văicăreau şi îi şopteau la ureche. Dar erau şi mai puţini cei despre care Anthony Sword a avut vreo vorbă bună vreodată, dar, asta, desigur alcătuia coloana lui afectată lecturii obligatorii din ziarul *Curierul zilnic.*

Unii oameni se codeau în mod stânjenitor să-i vorbească, dar apropiaţii lui ştiau din experienţă îndelungată că o făceau cu un scop. Aveau în vedere un joc abil şi inteligent – să-l frece puţin – sau măcar aşa credeau ei.

— Ai citit rubrica lui Sword din dimineaţa asta? întreba contele de Trent pe unul din clienţii lui prea plecaţi.

— Nu-l citesc din principiu, dragă. Şi apoi, nu poţi să dai crezare celor spuse de Minda, obişnuia să strige doamna X.

— O, nu pot, dragă, ea mi-a spus să-i spun…

Anthony Sword avea reputaţia primului inventar de răutăţi din ţară, campionul bârfei obişnuite. Şi asta se datora numai rubricii lui de ziar – iar Sword ar susţine sus şi tare că acesta ar fi motivul adevărat – că aproape două milioane de oameni îşi cumpărau ziarul *Curierul zilnic* în fiecare dimineaţă şi că-l mai pasau şi altora la micul dejun spre lecturare.

Pentru că dacă popularitatea rubricii scrise de Anthony Sword nu era de ici-de colo, aşa-numitele clase ale societăţii nu şi-ar putea imagina o existenţă mai stearpă fără să fie

discutate de clasele ce nu prea sunt de societate. Şi chiar Sword găsea, întâmplător, activităţile celor bogaţi şi subiectele renumite mai puţin decât forţate, o furtună potolită în reportajul lui fără respiro despre prinţesa de Wales, noul ei cerc de prieteni sau poveştile despre contele de Trent care aţâţau atâtea telefoane la sediu de la prieteni sau duşmani sau de la cei care se gândesc că lipsesc.

Mulţi oameni credeau că Sword a supravieţuit ca ziarist de scandal – când numele părea să n-aibă niciun iz legat fiind de cei duşi curţi erau Cassandra şi William, Hickey – deoarece el devenise instituţie britanică, care oferea plăcere preoţească la petreceri şi despărţiri, despre orgolii înainte de prăbuşire şi trata toate problemele dramatice ale vieţii sociale la fel ca pe o operă iubită.

Mai erau unii care încă vociferau că Anthony Sword ar fi un autor de satiră fără milă, deşi toate atacurile lui la adresa bogaţilor fuseseră susţinute atât de mult timp şi în mod exact, că se pare că însuşi Sword a devenit satira în persoană, la fel ca cucoana Barbara

Cartland, care era o satiră a unui romancier bătrân şi pudrat, sau asemeni bunker-ului de la Teatrul Naţional care reprezenta o satiră în urma aspectului de clădire îngrozitoare.

Până acum, cei mai convinşi revizionişti renunţaseră la a mai spera că Sword va mai lăsa mantaua aceea artificială şi-şi. Va declara adeziunea la marxism, ceea ce era spre avantajul lor.

De fapt, el era ceea ce doreau oamenii: succesul lui se baza pe un acord de dorinţă – împlinire mutual.

Însă, Anthony Sword era omul al cărui ceas sosise. Ziare mai demne îl apostrofau, dar asta însemna o măsură protectoare înainte ca să repete can-can-urile scrise de el. Zilnic erau umplute pagini cu nume celebre în timp pentru rubrica lui, pe care le formase şi cărora le dăduse o

identitate care ar putea să fie incluse într-o paranteză. Chiar şi ziarul *Independentul,* o publicaţie pe care Sword o stimează pentru paginile de inspiraţie pentru ziua de duminică, a depăşit limitele permise şi a început să dea articole despre familia regală şi cercul ei de prieteni.

În mijlocul acestor fapte, era părerea lui Anthony Sword, puteai găsi aceste subiecte pe orice canal sau pe orice program de radio unde se cereau înfăţişate probleme sociale, iar discuţiile cu privire la orice personaj sau obicei nu erau interpretate cu duşmănie.

Numele lui era rostit cu măsuri egale de dispreţ şi teamă, totuşi poveştile lui erau primite în fiecare dimineaţă la cele mai importante locuinţe din ţară.

Întâmplările relatate de el mergeau de la Orpington şi Guildford, Beaconfield şi Audley End şi poate ceva mai târziu, după ce secretele lui se împrăştiau peste tot, întâmplările relatate de el să se poată transmite chiar şi la ultima îmbucătură din peştele lor sau de cartof prăjit. Asta era ceva pur democratic – o simţea şi Anthony Sword şi poate era partea ce-l încânta cel mai mult.

La pagina de secrete, se găsea cea mai mare imagine ce-l arăta pe Sword. Îl înfăţişa cu zâmbetul lui pirateresc caracteristic: cu buzele lui cărnoase, întinzându-se sub barba rotundă şi închisă la culoare cu anticipaţie, nasul normal, cu gâtul de taur care stătea pe umerii ce dezvăluiau un trup nevăzut, masiv, şi în final ochii care străluceau cu dispreţ: Se spunea că acei ochi împărtăşeau încredere ca şi vinul roşu de buturugă când curge în pahare. — Sfioşi, o, atât de grijulii când se închid.

Era portretul unui om necăsătorit, la început de viaţă, plin de vitalitate şi elegant, dar excesiv şi fără de înţeles, reprezenta o ameninţare destul de mare atât pentru prieteni, cât şi pentru duşmani. Era exact ce-şi dorea Sword, expresia celui mai bun grad de încredere şi griji lumeşti.

Şi ce voia de obicei Sword, asta şi obţinea.

Timp de douăzeci de ani îngrozitori, Anthony Sword şi-a băgat nasul în treburile altora. Şi acest lucru i-a făcut renumit şi bogat aşa cum erau pei despre care scria.

Şi toţi cei care citeau rubrica lui de ziar, precum şi ceilalţi care doreau să-l ia alături pe inchizitorul lor, aveau clar stabilit în minte faptul că Anthony Sword era un om de o deosebită distincţie.

Era elegant şi fermecător, poate şi mai mult decât atât atunci când se purta mai drăguţ decât se aşteptau cei neiniţiaţi.

Era degustător şi cunoscător de vinuri bune. Şi, câştigase odată titlul de critic de restaurant.

Se ştia că este un iubitor al operei şi că lectura poezii cu o devoţiune deosebită pentru Keats.

Locuia singur într-o construcţie gotică, ciudată, ce se afla pe un drum privat, pe o alee din Highgate.

Era şi membru al unor cluburi, cum ar fi: *Boodles, Beefsteak, RAC* şi *Poodlefakers,* dar nu era un fan al lor. Era suficient să fie înscris.

În afară de aceste lucruri, nu se ştiau mai multe despre Anthony Sword şi de fapt asta urmărea şi el. Întrebarea frecventă adresată colaboratorilor săi era: Cum arăta EL? Şi răspunsul uzual conţinea fraze cum ar fi că Anthony Sword era irascibil şi nebădăios, că putea să bea doua sticle de vin roşu după-amiază, că era amuzant când era bine dispus şi că trebuie să-l admiri şi că, într-adevăr, el putea fi foarte amabil. Dar, dincolo de lucrurile cunoscute, referitoare la Sword, nu mai reuşeau să culeagă vreo informaţie în plus.

Când se întâmpla să fie oprit de subiecţii din povestioarele lui, Antohoy Sword se întreba, jumătate în glumă, jumătate furios: Cine sunt aceşti oameni? Nişte nimicuri până i-am încondeiat eu… Eu sunt cel care i-am inventat! în modul acesta se proclama Anthony Sword, un inventator, care nu

pălăvrăgea despre el.

În fiecare seară obişnuia să ia o pauză de lucru.

Îşi lua în fugă impermeabilul de pe cuierul din birou şi ieşea din clădirea ziarului *Curierul zilnic* cu un scop precis.

Căci aşa cum era cunoscut de fiecare gazdă din Londra, preocupată de publicitate, Anthony Sword nu accepta niciodată invitaţii marţea, deşi menajera lui putea să spună că nu era niciodată acasă seara.

Nici colegii lui de breaslă nu ştiau unde mergea.

Preferau să intuiască decât să întrebe.

2

Ca de obicei în seara de marţi, gazetarul rubricii de scandal îşi luă impermeabilul şi se gândi să o zbughească la intrarea clădirii ziarului *Curierul zilnic.* Se răsuci spre strada Embankament care forfotea de oameni, la ora aceea de vârf, şi o porni spre strada Flotei.

Sau, mai exact, ceea ce rămăsese din strada Flotei, după cum ştia Anthony Sword.

Se opri la intrarea discretă a clubului *Scribblers* şi coborî treptele. Era încă devreme.

Barul de la subsolul clădirii *Curierul zilnic* avea lipită de perete o imagine mare ce-l reprezenta. Era un instantaneu, luat în zilele în care marii artişti frecventau barul. Din reflex, un fotograf amator, ce nu era la datorie, a imortalizat momentul în care masa pe care stătea a cedat greutăţii sale pavarotiene, un bec a explodat, câteva sticle au zburat pe rând, precum şi o bucată de brânză şi câţiva struguri. Efectul fusese un fel de bramburească artistică luată în mod clasic, aşa cum se găsea în ultima perioadă în Pompei.

Sword se îndreptă spre ceea ce el numea colţul lui şi curând dădu comanda pentru un pahar cu vin şi apoi aruncă o privire în cameră.

Dacă ar fi fost altă zi şi-ar fi trântit corpul greoi pe un scaun mare ce se afla sub un tablou impresionant din secolul al XIX-lea şi ar fi ţinut auditoriul încă o oră şi ceva înainte de plecare, cu paharul plin cu vin roşu, pentru a le relata întâlnirile lui de seară.

Pentru că în amintirea lui Anthony Sword nu existau petreceri şi evenimente la care să asiste. El era vedeta serii.

În seara aceasta jurnalistul de scandal aştepta – în pofida raţiunii sale – o tânără femeie. Şi ar fi bine dacă s-ar grăbi, se gândi el. În seara aceasta avea prea multe pe cap ca să se mai obosească şi cu cine ştie ce pierde-vară.

Privi în jur nerăbdător, deşi ştia că este devreme, încăperea lungă şi joasă, cu şirul ei de fotolii şi mese aranjate frumos, era aproape goală. Potrivit ceasului lui de buzunar, argintiu, era doar cu puţin trecut de ora şase.

Sword avea o groază de timp la dispoziţie, dar ura să aştepte. Şi dacă era un lucru mai rău decât aşteptarea, acela ar fi pierderea vremii când soseşti mai devreme. Era în regulă, căci nu o rugase să vină până la şi un sfert, dar se gândi că ar fi un semn extraordinar dacă doamna Rosy Hope s-ar gândi să-l aştepte, poate sorbind din apa minerală, nervoasă.

Dar nu era acolo.

— Ce plăcere să vă avem printre noi în seara aceasta, domnule Sword, spuse barmanul, în timp ce punea o scrumieră pe masă.

Sword făcu un semn din mână dezaprobator.

— Sunt în trecere, Michael. Este o plăcere din partea boabelor de struguri din vin.

Barmanul zâmbi.

— Cum vreji, domneavoastră, domnule…

— Mulţumesc, Michael.

Şi cu asta încheie, se gândi Sword.

În seara asta era într-o dispoziţie explozivă. Spumega de

furie şi mormăia într-una. Oricare în locul lui dacă ar fi aflat cele descoperite de el în ziua aceea, s-ar fi retras, dar apoi se gândi stoic: Am ajuns până aici… şi asta trebuie să fac acum.

Dar Anthony Sword nu era un oarecare.

Reacţionase urât.

Îşi ieşise din fire în birou, dar asta era normal în acele zile, o răbufnire care stârnea nivelul productiv până la creaţie, căci Anthony Sword era un pragmatic la urma urmelor. După ani de practică îşi cizelase percepţia şi sângele rece până la un punct în care voia ca să ajungă pentru a obţine ceea ce dorea, fără prea multe remuşcări.

Pentru prima pagină de a doua zi dimineaţă a compus o rubrică deosebită care ar putea să stârnească invidia directorului general al BBC-ului. Viaţa lui profesională nu era mai puţin plină de lovituri decât cea personală – dar era mai uşor de înfruntat.

Ieri a concediat ultima fată care nu era de mare folos.

Nervii lui au cedat în mod periculos, pe când punea pe cântar comportamentul vulgar şi diafan al femeilor ce-l loveau pe la spate în ultimele săptămâni. Ultima fată stătuse doi ani la gazetă. Apoi şi-a luat tălpăşiţa în America de Sud, după ce susţinuse sus şi tare nevoia de a scrie despre oameni adevăraţi (sau ce erau ei) şi că dacă nu dădea peste câţiva de genul acesta ea putea să înnebunească. Două luni de la plecarea ei, Sword fusese victima unor serii de înlocuitori dezastruoşi.

Mai întâi a fost Melissa, care-şi petrecea toată ziua stând la telefon, sporovăind cu prietenii, spunându-le că ea este ziaristă şi că plănuieşte să dea petreceri cu multă lume în Battersea.

Apoi, a urmat Caroline, care nu putea să scrie despre nimeni, pentru că de-abia cunoştea lumea din jur, sau dacă ştia pe careva ţinea să o facă în locul ei, dar asta ar fi fost stânjenitor din cale-afară.

Să nu mai vorbim de dulcica Jane, care mai că se smiorcăia de fiecare dată, când o voce mai aspră i-o reteza la telefon – fusese trimisă la o nuntă, dar se emoţionase atât de tare pe trepte la Brompton, că a trebuit să i se vorbească prin telefonul mobil.

Să nu mai vorbim de Mirinda, care şi-a adus în birou căţeluşul schelălăitor.

A mai fost Lucinda, care fusese „teribil de bună la eseuri", realizând câte trei pagini unde dominau semnele de exclamaţie, când descria spectacolul Berkeley Dress.

Urmează Sara, fata pe care o trimisese să-şi

— Facă bagajele şi să-şi ia tălpăşiţa. Dacă a rugat-o să aranjeze o fotografie a unei logodnice, cap de afiş, ea îi spusese voioasă că nu era nevoie de aşa ceva. Era destul de perspicace ca să coboare imediat la fotograf în drumul ei.

Imediat după asta, ca urmare, un bibliotecar în vârstă a fost prins în incendiu, trebuind să se aşeze pe unde putu din cauza palpitaţiilor.

Singura fată care ar fi reuşit să se bucure de o judecată dreaptă este Lizza, care pe drept cuvânt a fost bună. Atât de bună că i-a luat un interviu lui Robert de Niro la New York, după care s-a urcat în avion şi n-a mai fost văzută de atunci.

Sword oftă.

De un lucru era sigur. Avea nevoie de o femeie strict pe plan profesional, de asta era convins. Rubrica lui avea nevoie de o echipă alcătuită din patru oameni; el însuşi, alţi doi bărbaţi, unul tânăr, altul între două vârste şi o femeie tânără, prezentabilă, pentru poveştile care aveau nevoie de un anumit parfum. Astfel, el ar acoperi toate problemele.

Trebuie să fie uşor. Dar dacă va mai da cumva peste vreo ameţită, sau de vreuna cu părul aranjat ce se va apropia mai mult decât trebuie, atunci el sigur şi-ar pierde minţile şi-ar fugi în Guatemala. Pe biroul lui şi-acum zăcea un teanc de scrisori pline de ocară, care atinsese recordul, urmărind

scuzele de rigoare. Iar majoritatea proveneau de la mamele fetelor.

Lăsă paharul neliniştit.

Ea se îndrepta spre el când îşi lăsă paharul jos şi deschise ochii. Zâmbea frumos, dar observă că era un zâmbet nervos, acoperit de rujul de buze. Era înaltă şi bine proporţională. Avea părul lung – blond-închis, ondulat, îngrijit pieptănat şi era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă.

— Domnul Sword? Bună ziua. Sunt Rosy Hope.

El se gândi că timbrul vocii e destul de plăcut. Fără regionalisme. Nu era nici gros, n-avea nici vocale suspecte, ori vreun accent suitor care deranja. Era, oricum, un început bun. El o îndemnă să ia loc.

Sword se încruntă la ea o clipă, observând că nu-şi lua ochii de la el, şi apoi spuse:

— Deci, Rosy Hope, ce vă face să credeţi că sunteţi tocmai bună pentru slujba de gazetar?

3

Din prima zi de când Rosy Hope obţinuse o slujbă la un ziar local, oamenii o tot întrebau: la spune, când vei ajunge şi la gazeta de pe strada Flotei?

Ei bine, acum ajunsese – sau era pe aproape.

Rosy îşi petrecuse ziua îngrozitor la ziar. Noul editor şi oamenii lui ştiau foarte bine cum să arunce nada unor reporteri tineri, aşa cum era şi ea. Aveau destulă practică.

În oricare moment, ea ştia că putea să fie expediată în oricare din orăşelele mai puţin plăcute, pentru a sta de vorbă cu prieteni şi rude îndurerate după accidente, crime, incendii şi furtuni mari. De fiecare dată când dădea corespondenţa şi simţea că un bărbat o studiază, era convinsă că nu putea să fie decât o problemă de câteva minute, după care era azvârlită într-un colţ de ţară, ca să

găsească pe vreunul cu numele de Evans din Valea Eddy sau pe unul Pate din Bradford şi astfel să rateze întâlnirea cu Anthony Sword.

Apoi, după ce începu să mai spere că ar putea să reuşească, se mai gândi la o altă întrebare îndoielnică: De ce naiba voia renumitul gazetar de scandal s-o vadă?

Rosy avusese o după-amiază îngrozitoare, însumând şase sute de cuvinte cu privire la o nouă teorie medicală care susţinea că sărutul regulat şi lung era cel mai bun exerciţiu pentru a întări musculatura maxilarului. Sarcina lui Rosy era să întrebe şase femei-vedetă, între două vârste, ce părere au despre acest lucru, sarcină care nu era prea uşoară, cerând mult tact.

Dar ajunsese la club la timp.

Şi iată-l, în faţa ei, pe faimosul Anthony Sword, stând trântit pe o canapea, ca un paşă, cu capul dat pe spate şi burta mare, aşa cum Rosy nu văzuse niciodată, revărsându-se în afară pe sub haina crem.

Îl mai văzuse în biroul lui de la sediul gazetei, auzise hărmălaia de pe coridor din preajma sa. Şi uraganul ce se dezlănţuia în forfoteala din locul unde se preluau ştirile.

Rămăsese acolo destul ca să audă ce se spunea despre el şi chiar întrebă un colaborator mai vechi cum era Sword în realitate. Iar acum se afla pentru prima oară atât de aproape de el.

Apropiindu-se, simţi cum se enervează şi se forţă să zâmbească, încrezătoare. După ce-şi deschise ochii şi o privi drept în faţă, nimic din înfăţişarea lui nu reuşi să-i domolească încordarea. El o privea cu ochi reci – dar, nu, insistent – şi nu citea în ei nici urmă de delicateţe.

— Deci, Rosy Hope, ce te face să crezi că eşti potrivită pentru meseria de gazetar de scandal? Era o întrebare dispreţuitoare.

La un moment dat lui Rosy nu-i trecu prin minte ideea că

ar vrea să fie ziaristă.

Parcă acum o clipă se afla la redacţie, încercând să pară încrezătoare şi capabilă şi în următoarea secundă i se spusese că avea un mesaj. Gazetar de scandal? Să fie asta o glumă proastă sau răzbunarea unui ticălos bătrân? Rosy înghiţi în sec.

Mesajul venise din biroul lui Anthony Sword, iar secretara îl preluase cu o după-amiază în urmă. Deci, Rosy venise – din curiozitate, crezuse ea – şi pentru că mesajul suna a ordin.

Ea gândi cu repeziciune.

După o lună de militărie, începuse să se îndoiască serios dacă mai avea loc la gazetă şi că datorită scormonelilor în situaţiile dramatice generale ale ţării, datoriile ei păreau să curgă de la sine. Toate astea, laolaltă cu treburile femeieşti destul de variate: rochiile roşii de mireasă şi ratele care treceau pe strada Kensington.

Cuprinsă de acest brusc îndemn, înspăimântător de altfel, avea de gând uneori să se arunce de pe o stâncă când era prea aproape de margine, sau să se pomenească strigând în timpul unui moment de linişte când se afla la teatru, chiar în mijlocul reprezentaţiei, fiind pe punctul de a spune ceva asemănător unei bârfe, ştiind foarte puţin în materie, după ce s-au făcut prezentările, căci licărirea din ochii lui Sword nu era nici pe departe încurajatoare.

El aştepta ca ea să spună ceva.

Ea respiră adânc şi luă pe loc o hotărâre.

— În ultimele cinci săptămâni am fost în schimburi normale la ziar. Am avut ceva de lucru la gazetă, iar unele din poveştile la care am lucrat au avut succes pe planul showbusiness-ului.

Sword nu spuse nimic. Părea să fie interesat.

— Şi mi-au plăcut toate acestea, continuă Rosy. Singura soluţie, se gândi ea, era să trateze această discuţie îngrozitoare ca pe un interviu. Şi ştiu exact ce trebuie să

fac… De exemplu… eu… a… am terminat astăzi de scris un articol despre actriţele ce au atins o anumită vârstă ca să mai discute despre să…

— Eu nu vreau ca ele să vorbească, asta este, i-o reteză Sword. Ci să le închizi gura.

— Ei bine, eu… Rosy simţi că i se moaie picioarele. Anthony Sword îi arătă scaunul pentru a se aşeza, dar nu schiţă niciun gest de a-i oferi ceva de băut, în ciuda faptului că paharul lui era gol.

— Aş vrea să ştiu, spuse Sword.

— Mă scuzaţi, ce anume? întrebă Rosy simţind că nu era pregătită încă.

— Despre actriţele în vârstă.

— A, desigur…

El îşi închise ochii, asemănători cu ai unei broaşte.

— Câţi ani ai, Rosy Hope?

— Douăzeci şi cinci.

— Deci spui că ştii ce ai de făcut. Doamne, nici nu prea am ce să te întreb.

Rosy clătină din cap uşor şi apoi, cu mai mult curaj, spuse:

— Ştiu ce fac. Am urmat un curs de jurnalistică, apoi am lucrat la un ziar de provincie cunoscut, timp de doi ani. La încheierea contractului, am fost şi corespondent la tribunal.

— La tribunal şi la sociale?

— La procuratură, spuse Rosy, ferm. Nu prea sună a magistratură din Old Baily, dar este destul de impresionant.

— Deci ştii cum să-i tratezi pe vechii pungaşi?

— Eu… am ceva idei.

— Şi înainte de asta ce ai făcut?

— Am studiat engleza la universitate.

— La *Oxbridge?*

— La Londra. *Royal Holloway.*

— Sună a închisoare.

— Mai mult a construcţie victoriană. Mi-a plăcut acolo,

zise Rosy. La dracu'! Semăna a bastion.

— Cred că-ţi place să mergi la petreceri, spuse Sword, cu răutate.

— Ei bine…

— Vreau ca oamenii mei să stea departe de ele. Cât mai departe şi prin preajmă totuşi! Nu-i suport pe idioţii care se lamentează o zi întreagă la telefon şi se amăgesc că poveştile lor vor veni din pământ, din iarbă verde. Nici pe departe!

— Sunt sigură…

— În fiecare noapte am ieşit, cel puţin de patru ori pe noapte, asta fiind cea mai bună soluţie în cei treizeci de ani de activitate, strigă Sword, declanşându-şi toanele ce-l mânau la pasiune. Şi asta m-a adus aici. Nu am obţinut succesul şi nici gloria socială la dineuri în Battersea sau la schi în Meribel.

Rosy se întreba ce fel de persoană credea el că este.

— Pot să… a… îţi ofer o recomandare dacă vrei, spuse ea, umblând prin geantă. Nu-şi mai făcuse ordine în geantă de multă vreme. Este un număr de telefon… dacă te interesează, ai putea să întrebi pe ultimul meu editor…

Sword întinse o mână grăsuţă. Unghiile lui erau mai curate decât ale ei.

— Ziarul *Curierul* ar fi primul de tiraj naţional la care ai lucra?

— În afara câtorva ore prestate la ziarul *Post,* da.

— Hm..

Rosy îi studie părul cu fir gros şi barba pe când el se uita peste hârtii.

— Procuratură, zici?

— Da.

El o fixă cu o privire directă.

— Nu discutăm cazul tipului de petrecăreţ care asociază şi ia totul în râs.

— O, nu.

Încă o mai fixa.

— Eşti necăsătorită, căsătorită, stai cu cineva, sau ce?

— Necăsătorită, zise Rosy, cu hotărâre. Era clar că nu avea rost să-i răspundă unui astfel de om, Nu, n-ar fi îndrăznit.

— Bine, spuse Sword.

Apoi, scoase un lanţ din buzunar ca să-şi consulte ceasul.

— Trebuie să plec, spuse el. Când poţi să treci să ne arăţi ce eşti în stare?

Şi asta a fost tot.

4

În drum spre casă, Rosy se opri la un bar de pe bulevardul Fulham şi cumpără o sticlă de şampanie. Numele de pe etichetă nu era obişnuit.

— Nu suntem la nivelul viţei de vie Krug încă, îi spuse colegei ei de apartament, Emma, dar gândeşte-te doar la gustul ce ar putea să-l aibă.

— Îmi vine greu să o fac, zise Emma.

— Cum?

— Nu aş susţine sus şi tare că ştiu totul despre viaţa din înalta societate, dar din cele citite aş rămâne foarte uimită dacă ai ales şampania preferată, se răţoi ea.

Rosy gânguri, apoi se uită în jur să depisteze altceva în afară de un pahar murdar şi o simplă cană.

Apartamentul de la etaj din Endymion 24, situat pe o stradă semiobscură, era ceea ce descrisese agentul imobiliar a fi „compact”, dar era chiar remarcabil câtă mizerie se adunase cu puţin efort.

Ceştile de cafea şi farfuriile desenate erau împrăştiate peste tot. Ziare frunzărite şi cărţi erau strânse la grămadă, răsturnate de pe mese şi scaune, pe podea. Rafturile atârnau pe pereţi ca nişte alpinişti epuizaţi de efort. Coleridge şi Winnie the Pooh se frecau cu spatele de Ezra Pound şi Nancy

Mitford; poeţii metafizici se revărsau peste volume cu teoria romantică, în timp ce *Madame Bovary* era prinsă între James Bond, ceva mai intim decât s-ar fi gândit domnul Flaubert.

Fereastra de lângă masă dădea în grădina mică şi pătrată. Ar fi oferit o privelişte frumoasă dacă n-ar fi fost baricadată de grămada de cărţi pe care Emma le folosise în studenţie şi de notiţele cu privire la raportul dintre viaţa personală şi cea publică a poeţilor secolului XX, sau Andrew Marvell – Teze *neterminate.*

De vreme ce Rosy demisionase de la ziarul *Kent Times* şi-şi părăsise îngrijită casă părintească, mutându-se doar cu două luni în urmă în acest loc, nu prea avusese timp să observe haosul ce domina apartamentul. Şi apoi, îl găsea normal. Mama ei care era adepta covoraşelor împodobite şi a suporturilor de porţelan, aici ar fi făcut un atac.

Rosy nu era prea marcată de sâmburii de mere ce pătaseră covorul şi trecu peste el, luând două pahare de vin de pe şemineu. Le luă ca să le clătească.

— Ce crezi? Nu este nemaipomenit? strigă Rosy din holul îngust al bucătăriei..

— Ce?

— Ar trebui să-i cam dau drumul, nu? Adică, să lucrez la secretele lui Sword. Rosy se întoarse şi-i întinse un pahar cu şampanie. Vreau să spun că… nu prea-mi stă în fire, nu-i aşa?

— Noroc, spuse Emma. Şi ce vrei că spui cu „ar trebui”? Să-ţi dai întâlnire cu cei mai distinşi oameni din Londra…

— Tocmai asta este!

— Este grozav. Anthony Sword…

— Ştiu, e nemaipomenit, nu-i aşa? întrebă Rosy pentru a şaisprezecea oară.

— Este un căpcăun, aşa-i? întrebă Emma. De-abia aştept să văd cum arată.

Hmm, se gândi Rosy. Nerăbdarea aceasta n-avea nimic de-a face cu o curăţenie bună de primăvară. Covorul era plin de

pete autumnale. Micile creaturi prăfuite trăiau în pace aici; erau pe tărâmul lor.

— Ei bine…

— Haide, spune, îşi legănă picioarele Emma, pe sub masă, fiind emoţionată.

— Cât ai băut?

— Toată sticla.

De când începuse prietenia lor, de la universitate, Emma fusese cea care ducea o viaţă necontrolată. Se întâlniseră în acelaşi timp, împleticindu-se când ieşeau de la o petrecere: Rosy era ameţită deoarece se războise cu patru porţii de lichior; iar Emma băuse trei zile şi trei nopţi cu ocazia sfârşitului de an.

Spre deosebire de Rosy, Emma nu se îngrijora niciodată – că nu ar arăta prea bine, că buclişoarele ei roşcate erau răvăşite, că nu se zbătuse să-şi facă dreptate, sau că un sandviş cu brânză şi cartofi ar conţine trei milioane de calorii. Părea că Emma nu desfăşurase niciodată vreo activitate. Ştia cum să se odihnească şi prin urmare părea că ştie să treacă peste obstacolele vieţii cu destulă uşurinţă. Emma era mereu prezentă la petreceri cu diferiţi bărbaţi, în timp ce Rosy avea relaţii lungi, de durată, iar ultima dintre ele se sfârşise prost.

Uşor, Rosy învaţă de la ea.

În ultimele zile devenise atât de pricepută la a manifesta un soi de încredere că aproape credea şi ea în astfel de lucruri. Şi iată unde ajunsese.

— Hai, spune-mi… cum arată Sword? Este un urs mare în carne şi oase?

— Uriaş. Pe care nu-l încape nici costumul. Plinuţ ia faţă sau ceva mai mult de cum îl arată fotografia.

— Şi te-a invitat la bar?

— Nu chiar.

— O?

— N-am consumat nimic. M-a chemat la clubul *Scribblers* – un fel de bar lângă sediu, unde merge multă lume – şi… m-a pus pe jăratec.

— La foc potrivit, nu prea tare sau de tot? o privi Emma rânjind, printre bucle.

— Nu prea tare.

— Oh! Deci a fost un ticălos cum te aşteptai să fie?

— Nu, spuse Rosy. Nu un ticălos. A fost… respingător şi nervos, cu siguranţă. Dar, nu ştiu… Eră ceva neprovocator la el, ceva ce suna a oboseală.

Emma clătină capul.

— Ştii, Rosy, niciodată n-ai încetat să te convingi că oamenii cu adevărat îngrozitori au mereu o scuză pentru comportamentul lor – şi visezi la ei, fără să mişte vreun deget la schimbare…

— Hal să nu mai tratăm subiectul ăsta.

— Bine, bine… Şi te-a mai întrebat ceva despre jocul de cărţi şi dacă o ştii pe Lavinia Snoots Piffles şi Wilshire Snoots Piffles?

— Nu.

— Nicio referinţă?

— Dacă o spui aşa…

— Deci, trebuie să fie o capcană, zise Emma.

— Mmm.

— Dar trebuie să primeşti.

Rosy ridică din umeri, apoi zâmbi.

— Născută pentru sălbăticie, Rosy…

Rosy îi răspunse cu un gest obscen făcând-o pe Emma să râdă.

— Şi ceilalţi colaboratori?

— Păi… Nu-i cunosc, dar se spune că există un editor pe nume Jamie Raj, care subjugă cam jumătate din femeile de la sediul ziarului.

— Aşa da! Şi când începi?

— Luni.

Emma fluieră.

— Asta da! Iute treabă!

— Păi, gazetele sunt diferite de acele lucruri în care recrutezi oameni. Nu vor să regrete că ţi-au oferit slujba înainte de a te testa. Doar, imaginează-ţi, tu, spuse Rosy, necăjind-o, stând acasă cu cărţile tale şi eu, în oraş, umblând ca ziaristă de scandal.

— Nu, spuse Emma. Dacă nu-mi vei cere să te ajut la notiţe şi să fac curăţenie după ce ai circulat prin diverse locuri, nu ţi-o voi ierta!

— Tu? Curăţenie? …

— Ai putea să agăţi moştenitori rătăciţi…

Gemete.

— Deci, cât va dura testarea? o întrebă Emma.

— O… cunoscând reputaţia lui Anthony Sword, va începe chiar de azi.

5

Când Anthony Sword îşi deschise gura ca să cânte era ca şi salutul de pe vapor. Se fixă pe picioare, îşi umflă pieptul şi deschise laringele.

Înclinaţia spre cântec, dimineaţa, pe răcoare, fusese unul din motivele pentru care-şi alesese construcţia gotică din Highgate. Locuinţa era înconjurată de copaci bătrâni, tufe şi garduri care înghiţeau sunetele şi îi permiteau să trăiască în armonie deplină cu vecinii. În alte locuri avusese destule probleme în trecut.

Gazetarul de scandal găsea cântatul ca o terapie.

Înfăşurat în kimono-ul înflorat – o amintire din faza Mikada lăsă să zboare acordurile unei arii din *Madame Butterfly* în toată casa.

El locuia singur, necesităţile lui casnice fiind îndeplinite de

o menajeră de încredere ce venea zilnic, de un grădinar şi de o femeie de serviciu, fidelă de ani de zile. Nu se gândeau să-i strice liniştea înainte de ora nouă.

Între timp putea să se trezească mai bine din somnul de invidiat în felul lui propriu. Ştia totul despre ceilalţi gazetari de scandal renumiţi care obişnuiau să alerge în zori prin parcul Richmond cu şase căţei schelălăind. Sword se scutură. Asta nu era de el.

— Ah, aah! Cântă tare, Sword, către pajiştea cu rouă.

De pe o altă pajişte, un câine urlă.

La anu' va avea cincizeci de ani.

Nu era bătrân.

Sosea şi vremea când toţi oamenii renumiţi vor lua micul dejun cu vin roşu şi carne de vită, se gândi Sword în timp ce sorbea ceai cu lămâie, ceaşca lui de porţelan fiind ameninţată de strânsoarea mâinii lui de urs. Asta s-ar întâmpla când ar lua viaţa în piept. Ar fi un monument ridicat în cinstea lui Mammon şi a cărnii. Dacă ar considera că este bine să înceapă ziua cu o băutură, atunci ar avea posibilitatea interesantă de a surprinde cele mai importante evenimente din istoria britanică şi ar scrie despre ele când participanţii erau beţi.

Asta i-ar fi pe plac.

Aşa cum era, se ridică de la masa de stejar, lungă şi uzată după atâţia ani şi se îndreptă spre bucătărie ca să mai fiarbă nişte apă. Kimono-ul atârna pe burta lui.

Deci, iată unde ajunsese. După discuţiile nevrotice de la birou şi groaza ce urma… Anthony Sword, vestitul ziarist, avea să se confrunte cu lucruri neplăcute.

Pe frigider găsi un bilet pe care scria: *Ziua 1. Două porţii de ovăz, lapte, fructe, ceai de ierburi (cât vrei).*

Era greu să ţii pasul.

Poate că doctorii greşeau…

Nu, măcar o dată în viaţa lui, trebuia să înfrunte realitatea.

Se spunea că este o figură plăcută – poate cu un pahar sau două la bord, dacă nu se putea opri, puţină mâncare şi ar fi ca nou-născut.

Asta era când ştia că era serioasă treaba.

Apoi Sword se sui pe cântar şi nu mai avea niciun rost să se prefacă. Acum indica spre o sută, acul oprindu-se chiar sub nasul lui, bâţâindu-se supărător. Sword simţi că acum nu voia să se oprească.

Nu era de mirare că-l lăsau nervii.

Anthony Sword, inchizitorul cel rotund, renumitul stăpân al restaurantelor, ţinea regim.

Ştiuse asta demult. Nu avea de gând să reziste până la prânz (pui dezosat, băutură, fructe – 2 bucăţi). Prânzul? Stomacul lui nu va rezista până la zece, când bolboroselile îi vor fi depistate de vreun monitor seismic. Va suna cam aşa, pe ecran: cutremur de pământ înregistrat în nordul Londrei, opt grade pe scara Richter.

Urmările au, determinat autorităţile să încerce să localizeze sursa.

Şi era numai nouă şi jumătate. Într-o oră va sosi taxiul lui negru care să-l ducă în sud „spre râu şi la birourile de la ziar. Sword trase de marginile draperiei de catifea şi încercă să se concentreze asupra decorului interior ce-i oferea linişte. Era mai bine decât să dea buzna la frigider.

Locuinţa lui Sword reprezenta un loc al decepţiei.

Cu mult timp în urmă descoperi că toate lucrurile sunt posibile datorită imaginaţiei, timpului şi răbdării – o teorie ce o aplica nu numai în cazul casei lui, dar şi întregii vieţi.

Construcţia gotică cu un amestec de adăugiri era o casă cu câteva ferestre, dar cele pe care le avea el erau destul de groase şi înalte. Piatra cenuşie şi groasă arunca umbre permanente. Era fortăreaţa şi leagănul lui.

Înăuntru erau realizate efecte dramatice, iar aici, în sufragerie, se răsfirau stamba pliată cu dungi îndrăzneţe şi

ascunzători ciudate. Stâlpii de marmură erau ca nişte conducte. Avea paravane complicate şi un colaj victorian construit din vederi vechi trimise de Crăciun. Avea rafturi de un verde aprins şi mese colorate care, la prima vedere, păreau să aibă mâncare pe ele. Existau tablouri închise, pictate în ulei, înrămate, şi două vaze de ceramica ingenioase, care ascundeau aparatura muzicală în spatele lor.

În întreaga casă domina roşul-aprins şi albastrul-verzui, deşi nu se ferea de culorile pastelate.

Avea duşumea plăcută vederii – de lemn, lustruită; construcţii de marmură ascuţite; sobe de teracotă în bucătărie; covoare de mătase turceşti.

Casa era bogată şi dotată cu de toate şi muţi oameni ar fi fost uimiţi să descopere că toate acestea le făcuse singur.

Sword se jucă absent cu nişte lucruri de pe masă, apoi încercă să se aşeze pe un scaun de lemn ca să citească ziarul *The Times* Scaunul părea să cedeze sub el. Părea că se concentrează cu greu şi se uită din nou prin jur pentru a se linişti, la umbrele din grădină.

Afară, contemplă valoarea nutritivă a unui strat de flori şi resturile unui vechi hambar.

Problema era, se gândi el privind un strat de narcise ofilite, că Anthony Sword devenise aşa din cauza unei alimentaţii consistente. Şi iată cum arăta din cauza vizitei la restaurant. Şi încă mai zâmbea amintirii. De ce nu? Nu era nicio ruşine să-ţi aminteşti de aniversări.

La şaptesprezece ani lucra într-o băcănie, care îi hrănea visul – luând lecţii de canto la o mică şcoală de teatru, de două ori pe săptămână. Doamna Betty La Valle de la Şcoala de arte *La Valle* îi aprecia talentul. Dezamăgit, luă un costum din garderoba scenei şi ieşi ca un personaj inventat de el.

Restaurantul, undeva în Soho, era destul de nou şi pretenţios ca să-i facă o primire frumoasă. Mănânci, bei, apoi

suferi un atac de remuşcări. În noaptea aceea, întors în atmosfera ieftină din oraşul Kentish, făcu o trecere în revistă a delicioaselor *aux amandes* şi *crème brulèe* pe care le consumase. Trimisese notiţele la ştirile de seară; în aceeaşi săptămână erau tipărite. Sosise o scrisoare cu cheltuieli şi o listă cu restaurantele care l-ar interesa să le viziteze.

Anthony Sword, pseudonimul ce-l alesese pentru acest efort, era deja cunoscut, sunând mai teatral decât alternativele acelea prosteşti cum ar fi „Cuţitarui" sau „Fawkes".

Cu fiecare trecere în revistă, părea mai încrezător. Mâncase în restaurante din toată Londra. În restaurante noi şi vechi, mari şi mici, bune şi rele, Anthony Sword mâncase pentru toată Londra. Piesele pe care le urmărea erau ciudate şi amuzante. Curând obişnuia să meargă în locuri unde putea să vadă actori şi actriţe pe care îi admira, să se convingă dacă erau cumva atât de diferiţi de cei de la şcoala doamnei Betty la Valle. La început, Anthony Sword îşi jucase rolul pe hârtie.

Învăţase repede că numele celebre îţi luau privirea, îşi dăduse seama de impactul pe care-l aveau portretele făcute în creion soţilor şi soţiilor care cinau împreună sau, mai bine, cu altcineva.

După un an de revizuiri condimentate cu bucăţi sociale, a scris despre un prânz la *Chez Victor* care amintea în treacăt de *en croute,* dar lăsa loc unor divorţuri care-i hrăniră rubrica: scandal pe o săptămână.

De atunci cu greu se abţinu să nu mai scrie.

6

Biroul de secrete ale lui Sword ocupa un loc mare în clădirea ziarului. Fereastra le oferea o privelişte panoramică a Tamisei şi a celor trei şiruri de copaci ce foşneau la orizont.

Soarele de primăvară se lăsa peste râu şi razele pătrundeau în cameră luminând pereţii.

În timp ce intra pe uşă lui Rosy i se părea că traversează Elveţia, după ce scăpă de regimul de teroare din camera de ştiri.

Desigur, un sentiment de acest soi nu era posibil, când Anthony Sword nu era acolo.

Grămezi de cărţi şi reviste stăteau pe fiecare birou şi raft. Peste tot zăceau hârtii albe şi noi, unele pătate de cafea, altele maronii şi fragile.

Pe perete se găseau invitaţii alături de o listă lungă ce conţinea petrecerile şi întâlnirile săptămânale.

Fotografiile de pe pereţi erau moştenire de la vechile petreceri şi victorii obţinute. Observă că era o secţiune specială deasupra biroului editorului Jamie Raj dedicată celor mai dulci blonde din societatea londoneză, care arătau singurele realizări în acest domeniu.

Într-un colţ se afla un frigider cu un mini bar, pe care stăteau sticle goale şi nişte pahare murdare. O haină pentru dineuri neaşteptate atârna de cuierul de lângă uşă. Avea două cravate ce ieşeau din buzunar: una neagră, alta ţipătoare în cazul în care se ivea vreo invitaţie la televiziune.

Cu faţa spre panorama Tamisei era un şezlong, unde, Rosy ştia de la înţeleptul ziarului că Anthony Sword se aşeza după ce lua prânzul, la ora patru, pentru a dicta scrisori grosolane şi, ocazional, copia ziarului. Petele de vin roşu se împrăştiaseră pe unul din braţe şi rămăseseră, îndeosebi, în partea în care se stătea cel mai mult.

— Bună, spuse ea către o blondă, ce ocupa biroul de lângă uşă. Sunt Rosy Hope. Am aranjat cu domnul Sword să vin astăzi, la schimb.

— O, da, spuse fata. N-avea mai mult de douăzeci de ani, un chip prietenos şi o voce dulce. Bună. Eu sunt Tina.

— Bună.

— Poţi să-ţi laşi haina la cuier.

— Mulţumesc.

Rosy se descheie la trenci şi le zâmbi celorlalte persoane din cameră. Un bărbat cu părul blond, între două vârste, ce avea o înfăţişare stângace stătea pe locul lui, răsfoind programul de sală al spectacolului *Spotlight.*

— Pearson, ea e Rosy, spuse Tina.

Bărbatul dădu din cap spre ea în semn de salut şi-i zâmbi cu tristeţe.

— Şi acesta e Pearson Menight, care a fost cu Sword mult timp şi care are de lucru ca de obicei, ciripi Tina.

— Bună, spuse Pearson.

— Bună, îl salută Rosy.

— Mhm, mormăi el, întorcându-se la actriţele cu numele de la S la Z.

Rosy îşi puse haina în cuier şi-şi netezi haina şi fusta neagră, fapt care atrase atenţia asupra rotunjimilor ei fără să le expună. La douăzeci şi cinci de ani spera din toată inima că se afla în ultimele etape ale unui chin prelungit de a se dispreţui pentru formele rubiconde ce se remarcau în mod nefericit. Citise articolul *A fi gras e o treabă pur feminină,* pe lângă fiecare nouă reţetă de slăbire din reviste. Era disperată numai când se uita la modelele subţiri de pe coperţile de modă şi în cele din urmă dădu jos ceva reuşind să renunţe la cele mai extravagante rotunjimi, în timp ce se descurajase că nu va reuşi. Oamenii îi spuneau necontenit că este atrăgătoare, dar nu-i credea pe deplin.

Se subţie, reducându-şi stomacul, asta pentru a nu-şi mai face un car de nervi.

— Poţi să foloseşti biroul acela, îi spuse Tina indicându-i singurul colţ al încăperii cu patru birouri care nu erau ticsite cu hârţoage şi articole de ziar. Pearson stătea privind la una din fotografiile din revista *Reflectorul,* alături de* care se afla un birou mare pe care erau telefoane ce nu puteau fi decât

ale lui Sword.

Zece minute mai târziu, Rosy îşi ridică nasul dintr-un articol cu privire la cursa Monte Carto şi se uită pe coperta unui ziar de elită, o copertă acceptabilă.

— Ei bine… spuse un bărbat, venind spre ea cu mâna întinsă. Era o strângere caldă, mâna fiindu-i uscată şi hotărâtă când o apucă. Tu eşti Rosy, nu-i aşa? Eu sunt Jamie Raj.

Editorul coloanei era sigur de el. Era înalt de un metru optzeci, purtând pe spate bucle închise la culoare, cu ochi de culoarea chihlimbarului, uimitori, pe sub sprâncenele drepte, cu buze pline şi pielea albă. Era curtenitor, fără doar şi poate, îmbrăcat cu un pardesiu descris într-o revistă şi vorbea foarte frumos.

— Bună, zise Rosy.

Auzise totul despre Jamie Raj şi despre viaţa lui fermecătoare – ori cel puţin aşa se zvonea – de la ceilalţi soldaţi din linia întâi, invidioşi, care concurau în lumea ştirilor. Odată îl văzuse însoţit de câteva persoane ce aduceau a blondine, iar cu altă ocazie îl zărise într-o librărie. Într-un cuvânt, era răscolitor. Nu era cu mult mai în vârstă decât ea, având aerul unuia care solicita atenţia.

— Ai venit de la camera de ştiri, spuse el.

— Aşa este.

— Bine ai venit în lumea civilizată, rânji el.

Rosy încerca să zâmbească necompromiţător.

— Ai vreo poveste de ascultat? El se sprijini de biroul ei şi o privi, drept în ochi.

— Ei bine, m-au trimis alaltăieri ca să dau de cineva în Ashford, numai că editorul m-a luat atât de repede, că n-am avut timp să-mi dau seama dacă era vorba de Ashford-ul din Kent sau de cel din Middlesex. Era îngrozitor, aşa că a trebuit să sun de la o cabină telefonică pentru informaţii.

Jamie râse.

— Ai egalat. N-am vrut să spun asta.

— Ce-ai zis?

— Vreau să spun, ai adus vreo poveste? Una pe care să o putem publica?

— A, nu prea am, recunoscu Rosy. Asta nu înseamnă că nu pot să gândesc şi să alcătuiesc o istorioară pe loc. La naiba, se gândi ea, ar fi trebuit să ştie că era de aşteptat să se încurce în nume. Ar fi trebuit să o întrebe pe Emma şi pe prietenele ei deştepte. Ar fi trebuit să ducă o viaţă socială personală. Pe cine trebuia să ajungă din urmă? Ce trebuia să demonstreze? Să ia frânturi din viaţa socială a Emmei? Să expună campania mamei de a deveni conducătoarea Clubului *Golf Chislehurst?* Să scrie despre victoria tatălui ei de! a o partidă de bridge? Sau tehnica sărutului descrisă de o actriţă de vârstă mijlocie ce se învârtea în cercuri respectabile?

— Nu iese nimeni cu ducele de York? N-ai mai fost la petreceri? Ceva căsătorii între prieteni la cataramă? o tot bătea la cap Jamie.

— Mă tem că nu. Nu… poveşti recente, în niciun caz.

Era îngrozitor. Deja era o ratată. O ratată din suburbie, pe cinste.

Dar Jamie râni.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse el.

— Ascultă, ascultă, adaugă Pearson.

— Ce? mormăi Rosy.

— Nu poţi să crezi una ca asta, spuse Jamie, dându-şi cu mâna prin păr. Câtă muncă am depus să punem toate cap la cap de la plecarea lui Rachel – ultima fată. Ne-am stors creierii pentru a repara treburi făcute cu luni în urmă. A fost un adevărat coşmar.

— Toate aveau povestioare despre prietenele lor, mârâi Pearson, revenind din nou la viaţă, erau nişte prostii despre prietenele lor la cataramă, pe care le scriau după orele de

lucru, încercând să le răsucească pe toate feţele. Dacă încercai să le spui să alcătuiască o poveste decentă şi normală, ca asta, ieşea una despre vreun personaj care nu ar putea să deranjeze.

— Coşmar, spuse, Jamie, cu patos.

Tina sosi cu ceştile de cafea. Nici pe Sword nu-l menajară. Timp de săptămâni a suportat cumva.

— Îmi pot imagina… îndrăzni Rosy.

— Uite, spuse Jamie, părând că vrea să-şi ceară scuze. Nu şterpelim ştirile, dar…

— Dar ni se cere asta, spuse Pearson ferm.

Deci asta era.

— Cel puţin l-am convins pe Sword să aducă pe cineva care să ştie şi să ne ţină la curent cu ce fac, spuse Jamie.

Rosy zâmbi fără putere. Spera să aibă dreptate.

7

Se dovedi a fi mai puţin înfricoşător decât îşi putuse ea imagina.

Anthony Sword sosise – purtând un costum crem ponosit – şi se duse să se întâlnească, fără să întârzie nicio clipă, cu editorii săi.

Diferiţi informatori sunară şi se oferiră să spună poveşti. „John cel ce zvoneşte” îi prezentă o poveste de intrigi de la BBC, de care nimeni nu dori să se lege; o femeie inteligentă, care nu-şi lăsa numele niciodată, sunase în legătură cu prinţesa de Wales; un client obişnuit, pe nume Dick, îi sugeră o întâmplare referitoare la aniversarea celor şaptezeci de ani ai ducelui de Leamington.

Rosy îşi petrecu dimineaţa vorbind la telefon cu o moştenitoare divorţată – care avea un glas frumos – şi care le cerea să preia în custodie căţeluşul din timpul căsniciei. Ea făcuse o poveste cu patru paragrafe concise şi se întreba ce

urma după asta.

Jamie Raj stătea la biroul din faţa ei. Era la fel de secretos la telefon precum era şi când i te adresat.

Vorbea cu o contesă, evident, una supărată, căreia îi picase cu tronc cel care îngrijea de copiii ei. Ar trebui să o şteargă din căminul propriu? Ar putea Jamie Raj să scrie despre caz… dacă ar anunţa nebunia ei pe pagina secretelor lui Sword?

— Atâta agitaţie ca să trimiţi scrisori tuturor? spuse Jamie.

El o încurajă cu deplină înţelegere.

— Trebuie să faci cum îţi dictează inima, Cordelia. Am auzit că Nanny Roger este foarte bun; cei mici se topesc după gorila lui nostimă. Vreau să faci şi tu la fel… Să venim la tine să-i luăm fotografia?

Se lăsă uşor pe scaun.

— Cordelia, draga mea, tot ce pot să-ţi spun este să trăieşti şi tu puţin. O meriţi. 0, da, cu adevărat. Şi omul nostru va sosi la tine ea să ia mici instantanee să zicem… în după-amiaza aceasta?

Făcu câteva mâzgăleli pe caieţelul lui.

— Eşti un îngeraş… categoric. De-abia aştept. Pa.

Jamie puse receptorul jos, uşor.

— Tina? Vrei să suni la atelierul foto să trimită pe cineva în strada Middenhurst Park astăzi la trei, te rog? Cineva care să fie politicos, dacă nu este prea mare deranjul. Nu o fiară.

Rosy învăţa ce putea şi ea din vechea poveste strânsă într-un dosar notat *Prinţesa de Wales: Prietenii de vânătoare, 1990.* Cântărea ambiguităţile din titlu când sună telefonul.

Era telefonul cel roşu de pe biroul de lângă fereastră. Pearson se ridică părăsindu-şi cercetările de teatru şi răspunse.

— Rosy, o strigă el, văzând că nu este ocupată. De ce nu răspunzi tu?

— În regulă.

Pearson zâmbi.

— Ai legătura principală.

El îi pasă receptorul şi Rosy îşi luă caietul de notiţe.

— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

O voce hodorogită de femeie bătrână îi răspunse:

— Nu am prea multe să-ţi spun astăzi. Ceea ce vreau e puţin sex şi striptease, dar fără muşcături… fără morfolituri. Ce zici, este prea devreme să mai vorbim de fata aceea din nou? O, ştii despre care este vorba? l-am vorbit în dimineaţa asta…

— Îmi pare rău, că vă întreb, cine este…?

— Ei, ştii care este… fetişcana aia care a jucat în film cu… cântăreţul ăla, blondul cu discul în gură… mai spuse femeia, insistând, de parcă asta ar fi făcut lumină pe loc. Ştii foarte bine. Ai scris despre el…

— Mă tem că…

— La stai… cum o chema… Deirdre, nu, Diane, Danielle. Asta este, Danielle Kay. Este cea care crede că…

— Mă scuzaţi… cine?

— Ei bine, o merita. Era atât de plictisitor, toate episoadele acelea din *Cele unsprezece picioare* de la TV şi a mai avut şi rol principal de data asta şi este greu să ţii pasul, cu atât mai mult cu cât telespectatorii nu apucă să-ţi vadă chipul ca să le atragi atenţia…

Rosy deschise gura ca să ceară o explicaţie, dar fu întreruptă de un nou apel.

— Ştiam că o aveam undeva pe aici, pe lista mea de cumpărături, nu sunt cam proastă? lată, un kilogram de roşii… şi Danielle, în weekend. Phil Naughty, aşa-i? Nici nu pot să descifrez scrisul ăsta blestemat, nu, e H. Haughty. Desigur, asta este! Să râdă de vârstă a treia, eh? Oricum aşa mi-a spus. Şi tu faci la fel? Trebuie să le spun ălora de la bancă despre creditele vechi, că s-au trezit cam târziu şi îngheţarea va fi bună. Nu cred că ţi-ai ridicat ratele?

— Mă tem că nu…

— Nu, păi, cu puţin ajutor, dar n-am mai avut o sumă grasă de când cu Samantha Starr şi Serviciul Civil, dar trăim pentru sex, violenţă şi în păcat, aşa-i?

— Îhm, zise Rosy, fără nimic altceva.

— Bine, atunci îţi spun la revedere, i-o tăie scurt de la celălalt fir şi închise.

Rosy puse la loc receptorul.

— Cine a fost persoana? întrebă ea uşor.

— Eva Coutts, îi spuse Pearson. O beţivană de la teatru sau o alcoolică notorie. Sună cam de cinci ori pe zi. N-are nicio logică, nu-i aşa?

— Păi, suna a nebunie, fu de părere Rosy. Aşa face de obicei?

— O, da.

— Nu sunt mulţi ca ea, spuse Pearson vesel. Genul de actriţe bătrâne care spun poveşti ambigue. Toate luate de la sursă. În cazul Evei amănuntele par să atingă punctul de declin. Ai obţinut şi ceva nume?

Rosy îşi aruncă privirea peste notiţe.

— Foarte bine, spuse Pearson admirativ. Rosy îl făcea să se simtă bine. Felul lui de a fi şi trăsăturile marcate de vreme dezvăluiau un personaj în căutare. Un om care pescuise timp de mulţi ani în ape adânci şi tulburi fără să aibă prea mult succes. Şi era clar că fusese cu Sword de mult timp şi că ştia tot ce se poate despre bârfă. După câte ştia şi ea, haina sport a lui Pearson şi aerul de dorinţă pentru a fi în oricare alt colţ, făceau parte din masca pe care o folosea pentru a se învârti ici şi colo. Dezinteresat, dar lipsit de vlagă.

Aceasta era întreaga lume nouă.

Rosy mai preluă încă două mesaje asemănătoare celui teatral. Nu-i luă prea mult să înţeleagă că asta făcea parte din jocul în care intra fiecare junior din echipă, chiar dacă nu stătea decât o zi acolo.

Rosy era fascinată.

— De ce o face? îl întrebă pe Pearson. Adică, la ce ajută să-ţi spună toate acele lucruri oameni ca Eva?

— O plătim, îi răspunse el. Pentru poveste sau pentru orice amănunt la povestirea noastră.

— Şi pentru asta sună de cinci, ori pe zi?

— Şi de mai multe ori, dacă am lăsa-o.

— Firimituri.

— Eva Coutts poate să valoreze mai mult decât mine, spuse Pearson, privind biroul lui Anthony Sword cel mare şi impunător. Gol, cu niciun efort sau bătaie de cap.

8

Editorul lui Anthony Sword arăta ca o nevăstuică într-un costum verzui. Părul lui era la fel de alunecos ca ediţia lui Sword *Societatea anului pe care* o scotea anual, o glosă a celor mai bune reportaje cu fotografii recente. Sword o scotea de mult timp, că o putea visa cu ochii deschişi. Aducea cam cincizeci de mii de lire pe an.

Sword bănuia demult că nu era ceea ce adunase în materialul lui John Sylvester pentru dezbatere.

Avea dreptate.

— O autobiografie? şuieră printre dinţi Sword, neîncrezător în tristeţea afişată a bărbatului. Auzisem că…

— Că este o afacere bună?

Swotd trase aer în piept. Costumul lui era la fel strâns ca şi furia ce-l măcina, fiind ca o armură. Cu greu putea să găsească un răspuns ca lumea.

— Nu. Nu cred.

— Mai gândeşte-te.

— Deja am făcut-o.

— Ar fi fantastic… Toată lumea vrea să ştie cum arată Anthony Sword în realitate. Marele demascator şi-a scos

masca. Te urci pe scenă, bătrâne, şi vei deveni mai cunoscut decât cei despre care scrii.

Editorul îi zâmbi cam îndoielnic.

— Ce trebuie să fac ca să te conving?

— N-ai cum.

Sword privi cum nevăstuica se sprijinea de haina lui.

— Annie? Ai putea să termini cu Pichon Lalande? După un moment o fată cu o bentiţă de catifea legată la cap îşi făcu apariţia cu o sticlă de vin şi două pahare, toate pe o tavă.

— Nu poţi să-i rezişti. Anul 1967. Sylvester turnă puţin vin într-unul din pahare şi privi culoarea roşie ca sângele.

— Nu, îi spuse Sword tresărind la lipsa bărbatului de *savoir faire* şi totuşi având de luptat cu toată puterea pentru un răspuns adecvat. Răspunsul este nu. Pur şi simplu.

— Ne aflăm în faţa a… nu mai puţin de cincizeci de mii de lire.

Sword pufni.

— Şi ăsta este doar avansul.

Tăcere deplină.

— Apoi vor fi o sută de mii de lire.

— Treaba mea este să fac săpături în viaţa personală a altora, nu în a mea.

Din nou tăcere.

Sylvester agită vinul în pahar, îşi vârî nasul lung înăuntru şi trase adânc pe nas. Excelent!

Stomacul lui Sword chiorăi.

— Eu… nu… voi… scrie… nici… o autobiografie. Ne-am înţeles?

— De ce n-am? …

— Nu… voi… scrie… despre… mine însumi. Rămâi acolo unde este mai bine, să faci poze frumoase şi basta.

— Mereu există o soluţie, spuse editorul, cu şiretenie, de a produce o biografie neautorizată. Fă ceva în plus!

Sylvester îşi umezi buzele.

— De ce aş avea nevoie de publicitate? Mă expun zilnic. Am cărţi editate. Apar şi la televiziune. Am o poziţie de neegalat în societate, i-o reteză Sword.

Izbucnirea lui nu avusese – şi de asta se temuse de la început – niciun efect.

— Deci, ce încerci să-mi spui este faptul că, îi spuse editorul, care, din nefericire, cunoştea autorul destul de bine, se lasă o portiţă pentru acest joc, că altfel nu te poţi descurca.

— Corect.

— Păi, în acest caz. — Şi să nu spui că nu m-am străduit să te avertizez – să spunem că „neautorizat" se poate răstălmăci la fel de bine.

— Ticăloşiile, îi trânti Sword.

După ce goli sticla, o luă şi-o azvârli în colţul camerei.

Sword avu parte de un prânz copios, cu vinul preferat, singur, la restaurantul *Langan.* Când reveni la sediul ziarului era furios şi plin de frustrări.

— Cafea, strigă el la Tina.

Se plimbă prin birou, începu să scoată nişte hârtii dintr-o grămadă şi le aruncă fluturându-le.

Rosy privi, cu ochii larg deschişi. Apoi îi studie pe ceilalţi şi se făcu că plouă.

Rezonanţa de pe tastele de la computer se făcu cu greu auzită. Liniştită, Tina puse deoparte exemplarul revistei Ciao şi merse să umple ibricul.

Sword se lăsă pe şezlongul lui şi închise ochii.

Două ore mai târziu, gazetarul se întoarse spre ultima venită:

— Ce mai faci, dragă Rosy? Te distrezi?

Era uimită.

— Îhm, bine… mulţumesc.

— Am o poveste pentru tine. Contele de Trent a luat-o la sănătoasa de la *Langan* după un prânz costisitor astăzi. Când

au trimis un om după el şi l-au oprit pe Piccadilly, s-a prefăcut că suferă de amnezie. Vreau treaba asta pe prima pagină!

Ea căută să obţină ceva mai multe detalii.

— Dar până la urmă a recunoscut?

— Nu, zise Sword. A spus: „Cine eşti şi de ce m-ai oprit aici”? Ei… cum interpretezi asta, Rosy Hope?

— Eu voi… păi, voi suna la restaurant: directorul, che…

— Încearcă să dai de contele de Trent. Şi poate, în cele din urmă, de cei care erau în preajma lui. Mai sunt douăzeci de minute până dăm drumul la pagină.

— În regulă.

— O, şi dragă… şi nu trebuie să uiţi, draga mea, că Brett Trent este nu numai un tânăr arogant, înspăimântător şi un neputincios, dar şi unul dintre cei mai potriviţi pentru pagina asta.

Niciunul din ajutoarele lui Sword n-ar fi reuşit să o facă atât de bine. Nu se aştepta la prea multe din partea acestei Rosy Hope, să le facă cum trebuie. Dar ea a făcut-o ca lumea.

După o jumătate de oră pe biroul lui se afla un material cu trei paragrafe care spunea povestea pe îndelete, fără pată din punct de vedere legal şi cu multă fineţe. A lansat şi un citat din spusele lui Trent: „Să se comporte acest conte ca un creator de probleme modern”?

Sword era impresionat.

În timp ce Rosy ieşea din cameră, el se întoarse spre Jamie şi Pearson şi-i întrebă:

— Ce credeţi despre ea?

— Ne place, spuse Tina. Ceilalţi zâmbiră. De obicei, secretara noastră cântăreşte totul… râse Jamie… Da, pare foarte capabilă. Plăcută, nu prea încrezătoare şi inteligentă.

— Foarte drăguţă, mai comentă Pearson. Şi cu siguranţă capabilă. A reuşit să rezolve şi problema cu Eva Coutts.

— Ai naibii dinţi ascuţiţi! … spuse Sword.

Când Rosy se întoarse, o întrebă dacă poate să vină, eventual de a doua zi, ca să se apuce de treabă pe o perioadă de două săptămâni.

9

Rosy aşteptă ca melodia *Oameni fericiţi* să se termine, dădu radioul mai încet, puse deoparte o pereche de pantofi *ce* aparţinea Emmei şi o grămadă de reviste ca să poată să se aşeze pe canapea şi telefona acasă.

— Bună, mamă. Eu sunt;

— Rosy, iubita mea. Ce mai faci?

— Bine. De fapt, grozav de bine. Dar tu şi tata?

— La fel cum ne ştii. Ne este dor de tine, dar pe lângă asta…

Rosy îşi înăbuşi cu greu nerăbdarea.

— Sunt în Fulham, mamă.

— Nu este prea sălbatic şi zgomotos pentru tine? Şi mănânci cum trebuie sau te mai ţii de regimul ăla al tău? Şi, dragă Rosy, nu te mai duce la cine ştie ce spălătoreasă obraznică. Nu este nevoie să faci asta. Ştii că poţi să-ţi aduci de câte ori vrei hainele la spălat…

— Ce ai cu spălătoresele?

Rosy aproape că putu să-ţi audă mama cutremurându-se.

— Am auzit… ei bine, mai era un articol în anul din ziarele de duminică dimineaţa, apoi am auzit de la sursă că în oraş ar fi mai mult decât… asociaţi cu coadă.

— Ma-mă!

— Aşa este. Fiica lui Elizabeth Binks, Briony, îşi luase un apartament în Pimlico şi următorul lucru care s-a întâmplat şi toată lumea îl ştie, de altfel, este că l-a văzut pe unul din constructorii care s-a mutat acolo. Îţi imaginezi cum s-a simţit ea…

— Cine, Briony?

— Elizabeth. Era îngrozită. Nu-şi putea reveni ca să joace bridge de teamă. A durat vreo câteva săptămâni, această… relaţie a lui Briony, până când – şi eu am citit printre rânduri aici – el şi-a găsit pe altcineva care să se ocupe de rufele murdare. Bineînţeles că lucra în construcţii şi că-şi murdărea hainele…

Rosy îşi clătina capul în faţa nimănui altuia decât a prinţului Charles a cărui fotografie era pe prima pagină a revistei *Standardul serii.* Este în regulă. Noi avem maşină de spălat aici.

— Ei, asta m-a mai liniştit. Dacă pot să-ţi fiu de vreun ajutor…

— Ştiu, mamă. Şi-ţi sunt recunoscătoare.

— Este vorba de bani… nu vreau să intri într-o încurcătură. Tatăl tău doar nu este contabil degeaba… va fi încântat să-l rogi…

— Ştiu asta.

— Şi merg toate ca pe roate?

— Mamă, nici nu-ţi vine să crezi unde am obţinut post.

— Ai anunţat întreaga ţară, acum o săptămână, că la *Curierul zilnic.* Ştiu că este palpitant, dar, Rosy, nu întrece măsura cu oboseala. Ştii bine că ai nevoie de somn.

Rosy trase aer în piept.

— Lucrez la rubrica de scandal cu Anthony Sword.

— Omul ăla gras şi grosolan? O, Rosy…

— Este doar o perioadă de verificare. Două săptămâni doar…

— Ei bine, dacă asta vrei, draga mea…

Tonul dezaprobator de pe fir era clar.

— De fapt, este chiar drăguţ. Aproape tot timpul a fost drăguţ cu mine. De când sunt acolo, ce-i drept, doar de câteva zile.

— După cum îţi spuneam…

— Nu citeşti niciodată ziarul ăsta, aşa-i?

— Ştii că noi primim *The Telegraf,* unde citim doar rezultatele la cricket pentru tata, iar eu urmăresc anunţurile.

Anunţurile, se gândi Rosy. În următoarele clipe îmi va spune cine se va căsători, sau, mai rău, care sunt partidele.

— Sincer, îi spuse ea, cedând repede, dacă ai citi noul ziar, ai vedea că rubrica de secrete a lui Sword este chiar inofensivă şi nostimă. Ştiu că are reputaţia asta de obrăznicii, dar nu este aşa. După câte văd, oamenii se luptă ca să-şi aducă poveştile aici. Vei fi uimită să afli câţi o fac.

— Hmmm, spuse mama ei, aşa cum făcea când voia să spună că ştia ea mai bine, dar nu voia să se certe.

— De ce mă face mereu să cred că fac ce nu trebuie? Adică, eu ştiu că ţine la mine cu adevărat, dar… de ce n-ar fi putut să spună că era încântată? o întrebă Rosy pe Emma ceva mai târziu, mult mai târziu, după ce Emma venise acasă.

Rosy stătea întinsă pe canapea privind la TV sfârşitul filmului de la miezul nopţii. Emma se întorsese de la clubul *Embargo,* de la o întâlnire cu un bărbat pe care-l văzuse prima oară la Crazy *Larry.*

— Pentru că, spuse Emma pe când îşi arunca pantofii, vrea să te vadă la casa ta, măritată, şi aducând pe lume nepoţei. Toate mamele sunt la fel.

— Chiar şi a ta? Rosy nu putea să creadă. Mama Emmei se măritase succesiv, în Gloucestershire, Wiltshire şi Berkshire şi, într-adevăr, atât de succesiv, încât fusese inserată la rubrica lui Sword de câteva ori.

Un gând îi apăru… Doamne, ajută-mă, se rugă Rosy, să nu sfârşesc cercetând cazul doamnei Blockett-Willingdon.

— Mai ales a mea, spuse Emma. Ştie foarte bine unde este de câştigat.

— Ştii ce mă îngrijorează cel mai tare, pledă Rosy, dar acum m-a pus pe gânduri: că nu sunt pregătită.

— Pentru ce? Pentru căsătorie?

— Pe naiba. Nu, pentru slujba asta de la Sword. Nu cunosc

mulţi oameni şi nici viaţa lor. Sunt… un om obişnuit. Nu ştiu prea multe, nu-l ştiu… pe contele de Trent, sau pe lordul Linley, pe actori, pe actriţe, mai mult decât pe oricare altul care citeşte ziarul.

Emmei nu-i veni să creadă şi clătină din cap.

— Şi?

— Şi… şi ce?

— Nu este amuzant? o întrebă colega ei de apartament.

10

Era petrecere, ca de obicei.

Anthony Sword sorbi, sfidător, din sticla lui încă o dată. O altă sorbitură de gin cu *Dubonnet,* după care voia să deschidă cazul Sara Chichester cu indianul amazonian.

Victimele lui nerăbdătoare au sunat şi au făcut tam-tam prin preajmă, ca nişte ţânţari pe care trebuia să-i alunge. Ei formau un grup de viermi, ce roiau aruncând priviri în jur, lăsând să le scape nume cu voce tare, apoi mergând să danseze în faţa fotografilor de la ziar. Râsete şi ţipete, griji în van în aerul înăbuşit al petrecerii.

Lui Sword i se părea că se afla undeva, într-o junglă caldă şi strălucitoare. Urechile i se plecau asupra oricărui tip de conversaţie. Fire de iarbă stăteau ţepene în partida jucătorilor lui. Dar el hotărî să-şi păstreze sângele rece. Nu putea să reducă efectele celor două sticle de *Saint Emilion* pe care le consumase în după-amiaza aceea casă scuipe lumea.

Când sosi în taxiul lui, peisajul era acelaşi ca în ultimele decade, o sursă constantă de griji pentru societatea din Belgravia şi o insultă diplomatică pentru ambasadele din Turcia, Coreea şi Oman. Acoperişul construcţiei era ruginit, faţada se surpase, iar stâlpii putreziseră.

În interior, zidurile împrăştiau un miros de mucegai din verdeaţa puturoasă. Camera în care stătea Sword, plină de

zgomote şi fascinantă ca o furtună de vară, era ca un sanctuar sălbatic. Erau păsări împăiate şi peşti în formol, animale mari care străluceau printre frunze, către trei sute de invitaţi la această sărbătoare. Un baobab atârna jucăuş, iar o zebră stătea speriată de sistemul de alarmă ca şi cum trebuia să-şi ia inima în dinţi să ceară o melodie mai lentă. Un rinocer saşiu fugea dezordonat când spre masă, când spre pădurea contrafăcută.

Ca bărbat ce umbla după tot ce se chema modă, contele de Trent nu se simţea chiar acasă – era chiar îngrijorat. Era cea mai drăguţă petrecere dată de ia dineul oferit de Lally Frostrup.

Ducesa de York şi o sepie texană veniră şi dispărură.

Sword îi observă pe cei adunaţi şi-şi făcu singur părerile.

Urmă contele de Salcombe ce fusese de trei ori însurat cu soţia numărul doi; un grup de actriţe tinere; actriţa Emily Strong ce se fâţâia de colo-colo fiind fiica unui lord liberal; şi Sam Alien, milionarul de pe yacht care avea porecla de Bunk Bedder.

Dar de importanţă mai mare pentru Sword rămânea fostul ministru de cabinet sir Philip Hanty – un membru tory cu o anumită aroganţă şi un pretendent de temut pentru tinerele femei nepotrivite.

Apoi urmă Nan Purchase, femeia de afaceri de elită.

Sprijinit de un elefant era cunoscutul compozitor Curlew Trussock cu cea de-a cincea soţie, Darlene – mai înainte de ea, fusese Trevor Raynolds, flautist – şi aflaţi în discuţie cu ei era marchizul şi marchiza de Weedon, combinaţi în afaceri cu grădinarul moşiei.

Într-un colţ zgomotos se mai aflau lordul Cholder- molder, Wilis Fartheringale Abbot şi un tip pe nume Joe Smith.

Sword îi văzu aranjaţi la patru ace pe fiecare. Povesti cu un vechi parfum poveşti noi. În mintea lui el le concepuse sigur.

Nu se îmbrăcase ca de sărbătoare şi nici n-avea intenţia să se distreze. Nu găsea amuzantă ideea de a consuma şampanie, aşa că ancoră una din canapele. În costumul lui împodobit cu câţiva stropi de vin roşu, era uşor, inchizitorul rotund stătea încruntat la listele A şi B de dinaintea lui.

Ridică din nou sticla şi sorbi ca un sultan din ea. Apoi se uită la uşă, iar dispreţul din ochii lui şi buzele acelea groase şi umede ce se vedeau prin barba închisă la culoare îi clădeau înfăţişarea unui peşte resemnat ce fusese prins în plasă.

Şi iată-le în sfârşit, gândi Sword, pe găgăuţele care se numeau singure rivale.

— Dacă el ar vorbi cu cineva, ar acosta imediat în urma lui acea persoană, după ce el ar termina cu ea; dacă ar râde tare, s-ar chinui şi ele să o facă; dacă şi-ar vârî mâna în buzunar ca să-şi scoată notiţele, ar apărea un cercetaş din senin, încercând să vadă ce s-a spus.

— Nebune, mormăi Sword printre dinţi.

Era acolo şi Benedict Pierce de la *Postul zilnic,* un bărbat care-şi purta părul ca şi cum era un trofeu. Se tunsese după Ross Benson care apăruse în *Curierul zilnic.* Benedict Pierce se plimbă până la uşă, hipnotizându-şi tovarăşii cu aripile lui sub formă de coif care nu se mişcau.

Cel care-şi vâra nasul în povestirile lui era editorul social Honoria Peeke.

Alături se afla o femeie străină care mergea prin lume pentru a aduna material pentru *Ciao,* împreună cu o valiză tip *Louis Vuitton* doldora de dolari.

Un tânăr şters, Sebatian Hawthorne, un negustor ambulant, se plimba printre ei.

Trebuia să li se arate cum se realizase totul.

Muzica creştea în intensitate.

Sword ascunse sticla în buzunar şi se întoarse întâmplător spre o blondină care îl tot fixase de o vreme.

— Aud că indianul s-a mutat în Radlett Mews cu Sara C, spuse el. Chiar îi este dor de Amazon atât de tare?

11

Rosy. Acceptă să bea un pahar cu şampanie şi bău cât ai clipi.

Se uită cum se îndepărtează, pe o tavă, şampania de sub ochii ei torturaţi şi-şi schimbă poziţia de pe un picior pe altul, de pe pantofii cu tocuri înalte. Observă totul în jur, îşi aminti ea şi alcătuieşte-ţi planul de bătaie. Există oameni care se dau în spectacol la petreceri şi alţii care nu o fac şi nu este decât o problemă de încredere.

Părea că este înconjurată de animale. Nu erau adevărate şi nici chiar la o privire mai atentă nu păreau să fi fost vreodată, deşi unii purtau o expresie de prietenie speriată pe chip, de parcă oaspeţi neaşteptaţi se strecuraseră pe sub podea unde nu făcură nimic altceva decât să mestece oase la cină.

Rosy căută să dea peste o fată cunoscută, prietenoasă.

Încăperea era plină de oameni care era posibil să nu se fi întâlnit niciodată şi totuşi care trebuie să fi fost obişnuiţi cu cele mai amare amănunte din viaţa celorlalţi. Contele de acolo era sigur interesat de problemele actriţei îmbrăcată în piele de tigru. Actriţa ştia că fostul ministru de cabinet alerga după fiica unui autor de cărţi (printre altele). Autorul pesemne că o văzuse şi se îndrăgostise de chipul din fotografie, ce aparţinea unui foto-model şi asta îi spunea în acel moment.

Rosy se legănă fără prea mare uşurinţă. Rareori purta tocuri, era şi aşa destul de înaltă. Pantofii aceştia făceau, parte din recuzita de la petrecere. Ar fi vrut să aibă curajul să nu se mai gândească la ei.

Frunze verzi prinse de o rochie neagră, strânsă pe trup

poate că nu ar prinde orice femeie, dar cu ajutorul Emmei, Rosy le aranjase cu cap, încât îi accentuau curbele foarte bine şi acopereau defectele. Oricum asta fusese şi ideea. Spera că pudra din obraji nu era prea evidentă. Emma îi spusese că-i va scoate în evidenţă ochii ei căprui. Pesemne că-i va produce vreo urticarie, mai mult ca sigur.

Anthony Sword, care o zărise de.la intrare şi-i citise ezitarea din prag, făcu o strâmbătură şi zâmbi.

Şi ea îi zâmbi cu curaj.

Aflat lângă o tavă de broccoli ce i se plimba pe sub nas, Prea Cinstitul Harry Cineva, alunecă printre invitaţi şi-i aruncă o privire atentă – aşa cum ea îl recunoscuse din miile de fotografii ce se găseau în ziarul *Prattler.* Era îmbrăcat în vânător, ceea ce demonstra, gândea Rosy pentru sine, cam ce puteai garanta banii, alături de o educaţie aleasă.

— Am noroc, îi spuse. Harry emoţionat. Aceasta ar putea fi noaptea hotărâtoare pentru mine, care să mă ajute să mă împrietenesc cu câteva tinere interesante… îţi voi spune mai târziu despre ce este vorba dacă vrei. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, zise Rosy, întrebându-se dacă cumva ştia cui i se adresează şi ce motiv o adusese acolo. Asta însemna că arăta ca o ţărăncuţă chinuită în acele momente.

— Arăţi bine, spuse Harry, apreciindu-i din zbor proporţiile generoase.

— N-am prea avut timp să mă aranjez cum aş fi vrut. Voiau să fie un copac, sau ceva pe aproape. A fost tot ce-am putut să culeg din grădina vecinului, bolborosi ea nervoasă, dar Harry Preacinstitul dispăru în mulţimea behăitoare.

Rosy se forţă să rămână la fel de calmă. Şi ce-a spus Emma despre petrecerile londoneze? Că de câte ori mergea la vreuna gândea mereu: lecţii de zbor pentru neîncrezători. Ceea ce ar fi însemnat, fără să traduci cuvânt cu cuvânt, ca oriunde te-ai învârti în stratosfera socială, erai sortit să nu găseşti niciun semn acolo sus în cer.

Prea adevărat. Asta se numea iad – unde se afla şi Anthony Sword, răscolind totul aşa cum toţi se aşteptau să facă un bătrân ţap ca el.

Rosy luă o sorbitură din şampanie. Flecăreala din jurul ei se intensifica. Un personaj ghiduş strigă ca din gură de şarpe. Numai de-ar reuşi să între şi ea într-o discuţie de soi. Sau măcar să asiste la una asemănătoare.

Poate că ar trebui să se ducă să stea de vorbă cu maica Purchase. Iat-o, alături de pometii altei femei costelive. Chiar în dimineaţa aceea, apăruse în ziarul *Curierul zilnic,* milionara osoasă din Manhattan, după o apariţie televizată, dezvoltând subiectul ultimei cărţi scrise de ea: „Cum să te remodelezi tu însăţi". Potrivit celor câtorva reviste apărute, centrul de sănătate din Hertfordshire era singurul loc unde să susţii potenţialul cuiva.

Cu tot acest lanţ de izvoare renumite de-a lungul Statelor Unite şi cu toată publicitatea din jur, îşi putea doamna Purchase permite să-şi cruţe din înţelepciunea obişnuită?

Apoi, cum Rosy se gândi să mai cerceteze, gazda se desprinse de o liană şi zburdă spre ea.

Cel de-al optulea conte de Trent îşi purta părul negru prins într-o coadă, iar fracul îi era prăfuit. Chipul lui nobil, ca de gândac de bucătărie, purta urme de ruj în urma unor saluturi pline de afecţiune, dar arăta mai puţin roşu decât în fotografiile care erau mereu alături de faptele lui glorioase redactate de ziare.

— Sword mi-a zis că tu eşti Rosy. Se aplecă să o ia de obraji. Ne-am conversat la telefon alaltăieri – şi mă bucur că ai putut să vii. Îmi place rochia ta – o adevărată nimfă a pădurii.

Părea mai tânăr decât cei treizeci şi patru de ani, aşa cum fusese descris de episodul din Devrett.

— Bună, spuse Rosy. Eu… aa… sper că povestea pe care am scris-o… n-a fost prea… adică, sper că n-a fost prea

deplasată.

Contele zâmbi. — Arătându-şi dinţii mici, ascuţiţi.

— Draga mea, eu nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— Am scris…

Dar el râdea la ea.

— O, da, înţeleg… da… se relaxă Rosy. Este nemaipomenit.

— Moştenirea mea, asta este? gesticulă în vânt. Ar trebui să vezi starea locului, sus este mai rău. Cred că aş putea să ţin în frâu jungla. Ascunde cele mai hidoase forme.

— Este o idee grozavă pentru o petrecere.

Contele ridică din umeri.

— Partidele ecologice sunt singurele care se afişează în zilele astea. Nimeni nu îndrăzneşte să îi refuze în cazul în care oamenii cred că lor nu le pasă.

Rosy continuă să zâmbească.

— Sword a sosit deja, spuse el. Acolo, în spatele băuturilor.

— Da, l-am observat deja.

— Şi Bestia este aici.

— O, da, bine. Bestia era Heith Silver, după cum descoperi Rosy, fotograful de la *Curierul.*

— Mușca în dreapta și în stânga ca un aligator în primejdie, continuă contele. M-a fotografiat pe trotuar cu Caro Whitely şi Lulu Newsome, apoi, în exclusivitate m-a surprins cu Fergie, când aveam costumul acela închis pe mine – se făcuse cald, ca să nu spun sufocant, aşa că mă tem că am scăpat repede de el. Dar nu-ţi face griji, Sword şi-a făcut plinul.

— Sunt sigură că aşa a făcut.

— Este atât de căpos. Trebuie să admiri asta.

Rosy nu ştia la ce se aştepta el să-i spună.

— Oricum, este minunat că a venit şi tu, bineînţeles, împărţim amândoi o listă cu clienţi buni, zilele astea, spuse modernul conte.

În acest an – potrivit decupajelor din dosar – contele de Trent era un antrenor excelent. Înainte de asta, lucrase cu numere şi mai înainte – la pre-titluri ca birjar în Chelsea.

— Este adevărat că mergi la lucru în costum de hermină? întrebă Rosy. Citisem asta undeva, dar nu voiam să dau crezare.

Contele oftă.

— Mi-ar plăcea să am unul, dragă. Dar nu pot să mă hotărăsc asupra unuia. Nu se mai poartă blană, dar va reveni oare pe scena modei? Şi va fi băgată înseamnă de aristocraţi?

Rosy râse, sigură că el glumea.

— Ei, cu cine mai vrei să stai de vorbă?

— Pe cine ai recunoscut? întrebă Rosy.

Contele rânji cu viclenie.

— Sir Philip Hawthy după Emily Strong… Probabil că arăta teribil de încurcată.

— O ştiţi pe Emily Strong, actriţa. Şi Bunk Beddler a însoţit-o pe contesa de Salcombe la bordul vasului lui la sfârşit de săptămână. Haide, te voi prezenta bătrânului berbec care arde de nerăbdare să te întâlnească.

Rosy nu putea să creadă că este atât de uşor.

12

Benedict Pierce deveni teribil de iritat din cauza lui Anthony Sword. În fiecare zi a săptămânii, Sword tipărea tot timpul altceva la rubrica Pierce. Broasca ţestoasă torturată de la ziarul *Postul zilnic* a ajuns în sfârşit să prindă din urmă iepuraşul în persoana ducelui de Bunster. Acestea erau cuvintele dispreţuitoare în dimineaţa aceea, din pagina secretelor lui Sword din ziarul *Curierul zilnic.* Dacă prostănacul melancolic s-ar li sinchisit să-mi citească revelaţiile exclusive de luni, ar fi ştiut de ce ducele a rămas zâmbind, fapt ce a dus la atâtea neînţelegeri dureroase.

— Ticălos înfumurat, scuipă Benedict Pierce.

Gazetarul de scandai rival nici nu se îmbrăcase. Şi-ar fi răvăşit corniţele strălucitoare din părul auriu deodată.

Una din problemele vieţii încercate de Benedict Pierce era aceea că fusese sortit să fie puţin în urma lui Sword. N-avea nicio importanţă cât de bune erau poveştile lui – şi avusese nişte ştiri trăsnet în ultimii trei ani de când lucra la ziarul *The Post* şi a plecat de la munca de birou mereu rămânând pretendent. Era ca David împotriva lui Goliath, sau conform spuselor criticului de teatru din *Curierul* ca Fay Wray contra lui King Kong.

Şi din nou se petrecuse acelaşi lucru de dimineaţă. Ajunsese la studioul de televiziune la şase şi jumătate dimineaţa ca să informeze ţara în legătură cu ce se întâmplase cu exerciţiul aerobic al prinţesei de Wales la Palatul Kensington. În aceste vremuri dificile, afla de la un cercetător de bună credinţă că inegalabilul Anthony Sword, cel vulgar, tratase problema în detaliu, informându-l înainte de interviu: „A spus că este o pierdere de timp… domnule Pierce. Ce ziceţi de asta”?

Trist, Benedict Pierce ştia totul prea bine. Cel mai enervant aspect era că Sword avea mereu dreptate. Pierce îşi dădu jos haina închisă la culoare şi părăsi scena sub privirile răutăcioase ale lui Anthony, Sword.

Iată-i din nou, la aceeaşi petrecere.

Era clar condamnat dacă avea să folosească acelaşi material editorial ca acela al lui Sword. Dar şi invers, avea să aibă aceeaşi soartă.

Pierce văzuse cum Sam Allen, acel catarg de neclintit cunoscut sub numele de Bunk Bedder, o luă pe Lizzie Salcombe de braţ. Remarcase fiorii de antipatie dintre marchiza şi marchizul de Weedon. Şi mai era şi fostul ministru de cabinet Sir Philip Hawty, cunoscut ca idol al doamnelor de dreapta sau ca un bătrân senzual ce-i

stânjenea pe cei din jur, depinzând de publicitatea care i se făcea.

Gazetarul de la *Postul zilnic* privi cu dezinteres afectat cum noua sa rivală, Rosy Hope, stătea de vorbă cu gazda lor absurdă. Acele frunze de pe rochia ei tremurau fad de parcă o briză jucăuşă o aruncase undeva singură departe de parfumul greu al petrecerii.

Deşteaptă fată, se gândi el, de altfel şi drăguţă. Nesiguranţa aceea afişată – pentru asta i-ar spune totul.

— Benedict?

— Honoria, mă scuzi… Şi cu un efort se concentră asupra celor spuse de femeia din faţa lui. Honoria Peek era puţin aiurită.

— Te-ar deranja foarte tare dacă am mai trece prin ce am trecut? întrebă ea, gata să noteze în caieţelul ei. Cei de la *Pratter* trebuie să spună lucrurilor pe nume.

— Îmi pare rău, Honoria. Ce spuneai?

Editorul social de la *Pratter,* mai inspirat datorită parfumului petrecerii lovi cu creionul auriu pe hârtia din faţa ei..

— Contele de Trent. Te întrebam ce ştii de el? Despre ce învârtea înainte de a deţine titlul. Era birjar înainte de a deveni vizitiu, aşa-i?

— Furnizor de cocaină, spuse Benedict Pierce.

În jurul lui, ceilalţi fură obligaţi să se ascundă în paharele lor de şampanie. Voiau" să ştie. Şi nimeni nu putea admite că nu voia.

— O, oamenii, toţi din acelaşi aluat. Femeia străină de la revista Ciao interveni şi în cele din urmă întrerupse tensiunea. Nu înţeleg cum de mai vorbeşte lumea de tine. Nu pot să pricep. Trebuie să fie trăsniţi. Nebuni.

Benedict Pierce ridică din umeri. Strigă la o chelneriţă, îmbrăcată în papagal, ca să-i aducă un pachet de ţigări. Trăsăturile lui, uşor aspre, colţoase, nu erau brăzdate de

furtună, erau calme, pe când aştepta o reacţie la manifestul lui. Spera la o dovadă. Adeseori ţinea treaba asta.

Honoria Peeke îşi strânse buzele ei corai într-o expresie de antipatie. Privirea jurnalistului Sebastian Hawthorne se prelungi pe chipul lui în timp ce faţa-i de copil se contorsiona într-o atitudine denunţătoare.

Femeia de la Ciao nu trebuia scăpată din vedere. Nu ştii cum poţi spune astfel de lucruri şi să scrii poveştile acelea îngrozitoare.

— Plănuieşti ceva şi pentru lordul Trent? o întrebă Benedict Pierce, calm, pipăindu-şi buzunarele de la pantaloni pentru a căuta o ţigară ce-i fusese dată de un tip recunoscător.

— Îmi voi petrece următoarele trei zile cu lordul Trent.

Un bărbat chipeş şi fin, spuse cea de la *Ciao.*

Benedict Pierce îl întâmpină pe băgăreţul de Sebastian Hawthorne cu o ridicare din sprinceană, arătându-se sceptic.

— Atunci blestemul va cădea asupra lui, îi spuse gazetarul cu un zâmbet strălucitor. Din câte ştim, pentru un articol plin de culoare în revista *Ciao,* cel mai bun şi curajos dintre toţi le goleşte casa, doar pentru a lovi în plin. Căsătoriile perfecte sfârşesc prost chiar dacă încă mai aruncă câte un zâmbet pe coperta din faţa. Filmele proaste şi averile se împart în două. Dar aşa ajungi să pui întrebări politicoase unor subiecţi diferiţi.

Scoase bricheta de platină şi simţi fineţea bogăţiei din ea. O aprinse, apoi se gândi la maşinile parcate pe străzile întunecate şi la sfârşitul de săptămână ce urma să se încheie la vânătoare.

Era un lucru extraordinar ce valuri de discreţie şi de publicitate putea să obţină – cu toate ajutoarele din jur.,

Metodele lui Benedict datorau dintotdeauna mai mult lui PR decât PE.

Dacă Benedict Pierce era tulburat la această petrecere,

asta se datora gândurilor negre ce apăreau pe sub buclele lucioase. Privirea lui era îndreptată spre bogata măicuţă Purchase: cu faţa ei ca de cal de curse şi trup de jockeu, ce se foia în mătăsurile ei veşnic verzi şi care îşi strânse gura pungă şi scânci către contele de Trent.

Nu mai era regina Alimony. De la divorţul ei de Jim Purchase ea prosperase în lumea ostilă, deţinând numai o sută de lire, împărţindu-se între ea şi uitare, devenind o femeie bună.

Alimony. Acum era o nouă faţă a vieţii şi a timpului pe care Benedict, cu cele două femei înţelegătoare pe care le împărţise, le avea de înfruntat acum ca un expert. Numai că în dimineaţa aceea se simţi cam împins de la spate, în direcţia contabilului de la banca sa. Dacă nu ar fi ştiut cât de mult se urăsc unul pe altul s-ar fi putut spune că sunt din nou în relaţii bune. Cele două doamne Pierce, se gândi el, puteau să înveţe o mulţime de lucruri de la doamna Purchase. Se ajungea şi la asta, după cum putu să vadă.

Fără îndoială, acest lucru îl făcea să fie neliniştit.

Benedict se tot întreba ce făcuse măicuţa Purchase cu Anthony Sword, o noapte înainte, când îi văzu împreună ieşind din clubul *Mirabeau.* Nu era posibil să fie un contact profitabil mai bun ca de obicei?

Atât gelozia cât şi mândria pe care le motivase Benedict Pierce, mai aveau nevoie de multe alte lucruri.

Apoi, îi zări pe Sword şi pe maica Purchase împreună, în imaginaţia lui, între ei aflându-se cecul, ca un sos dulce la mâncarea de gâscă.

Benedict Pierce îşi încleştă dinţii.

Sword obţinea întotdeauna ceea ce-şi dorea.

13

— Tarhon, pătrunjel, rozmarin, ierburi aromate, îi spunea

Anthony Sword noii lui prietene maica Purchase, a doua zi. Toată viaţa mi-am petrecut-o în grădina de legume. Să tai ierburi, proaspete înseamnă totul pentru mine.

Era împreună cu milionara osoasă la spectacolul Chelsea.

Evenimentul horticol anual, desfăşurat pe terenul spitalului regal făcea apel la noua conştiinţă socială. Era vechea seră.

Flori aşezate frumos şi învelite erau strânse în aranjamente simple, grădini de ţară, de oraş, expuse în vitrine, grădini suspendate. Cascade de frunze spumegau pe apele curgătoare şi pe locurile vesele. Pensionari îmbrăcaţi în roşu se învârteau în preajmă în lumina soarelui. Regina şi ducele de Edinburgh se plimbau, admirând priveliştea, iar în tot acest timp, majestatea sa repeta într-una.

— Hmm. Ce drăguţ.

La intrare o fanfară cânta *Desfă butoiul.*

Pentru că trecuse de prânz – sau ceva asemănător acestei mese – Sword dădu buzna, hămesit.

Curând dădură peste un model texan, costum din secolul al XVIII-lea.

— Mă dau în vânt după costumul tău naţional, spuse ea, înghesuită de doi pensionari.

— Peste tot sunt texani, spuse Sword. Trebuie să fie şi femeia aia Fergie pe aici.

Măicuţa bătu din palme încântată.

În mijlocul exploziei de culori – în anul acesta portocaliul era la modă – colocatarii închisorii Leyhill ieşiră în grădina Edible.

— Varză, conopidă, fasole – şi ia uită-te ia florile alea agăţătoare, strigă măicuţa extaziată. Asta e mana cerească. Ai putea să mănânci cât de mult vrei din asta.

Sword se încruntă.

Cămaşa sa roz de sub costumul lui de pânză era deja udă de efortul ce îl făcea de a ţine pasul cu veselia din jur şi

regimul american. Era ca o arătare în galben, cu picioare subţiri ca nişte ramuri împletite.

— Aş putea să mă opresc din mâncat. Mă face să mă simt prost şi să sfârşesc repede.

— O, deja eu am renunţat. Da' este mai rău. Depui de două ori mai mult când te opreşti.

Ea îi aruncă unul din zâmbetele alea ce te pot ucide.

— Nu. Am mai discutat asta la început. Dacă vorbeşti serios şi dacă te voi ajuta, va trebui să faci un plan de bătaie lung ca să dezvolţi relaţia dintre tine, trupul tău şi combustibilul folosit. Acum voi servi un pahar cu apă caldă, pe drum şi puţin radicchio…

Lui Sword îi chiorăiră maţele. Îi era greu să se concentreze. Îi permise marchizei de Weedon să treacă alături de grădinarul moşiei, braţ la braţ, gângurind ca o şcolăriţă. Fostul secretar sir Philip Hawty se ascunse, ostentativ, în spatele unui buchet de liliac, ca să nu mai fie observat. Sword îl văzu după mult timp, fără gazda de la televiziune ce roşea mereu.

Ei dădură peste ducesa de York însoţită de un prieten, admirând o insuliţă tropicală. Nuferi, palmieri şi un bananier, puşi în faţa unei colibe, drepte, din papură.

O femeie mare ce se afla sub o pălărie cu fructe şopti destul de tare tovarăşului ei:

— Aia este Fergie. Şi-a părăsit soţul şi a vrut destulă vacanţă anul ăsta. Dezgustător. Ai citit ziarul de dimineaţă? Există o fotografie acolo – a fost undeva în junglă şi acolo a avut parte de petrecere.

Cealaltă femeie îşi făcu gura pungă dinadins şi o privi dezaprobator.

Se îndepărtară mormăind.

Sword izbucni în hohote.

— Petrecerea regală începuse pe o potecă presărată cu rododendroni şi tuberoze, cu maiestatea sa ce le culegea

într-o rochie şi haină ciclamen. Din când în când.

14

La sediul *Curierului zilnic,* Rosy stătea la computerul ei şi bătea cu mâinile alunecoase.

„… Printre invitaţii la petrecerea, dată de noul conte de Trent s-a numărat şi contesa de Salcombe, care s-a încolăcit pe o liană din sera exotică de pe iahtul *Sam Allen,* în vârstă de treizeci şi opt de ani, cunoscut sub numele de Bunk Beddler.

— M-am distrat de minune, spunea ea, în timp ce se elibera de prietenii interesaţi. Nu mă aşteptam ca soţul meu să observe ceva".

Fusese o noapte lungă, iar dimineaţa fusese şi mai lungă. Ochii lui Rosy se holbară, se umeziră, apoi se închiseră. Simţise nopţile lungi mai mult ca pe orice – uneori atât de dezastroase. Mai era şi un alt motiv pentru care se bănuia a fi chiar nepotrivită pentru slujba aceasta.

Pearson se uita prin fotografiile de la petrecerea Bestiei din noaptea precedentă care erau răsfirate. Pentru că era calul de bătaie pentru pagina cea mai populară ce conţinea vorbe puerile, era clar că se considera a fi un judecător bun al acestor chestiuni.

— A… drăguţa de Emily Strong, spuse el, desfăcându-se la gât ca să se elibereze de cravata de lână şi să-i studieze forma. Odată făcea un număr de trapez frumos. Mereu de calitate, Emily Strong cea musculoasă.

Rosy încercă să se imagineze legănându-se de la orice înălţime în acel moment.

— A fost o seară bună? întrebă el.

— Uimitoare, spuse Rosy, uşor. Nu pot crede ce-ţi vor spune oamenii.

— Ai avut o. Seară bună cu adevărat.

— L-am întâlnit pe sir Philip Hawty…

Pearson pufni pe nas.

— Secretar de. O săptămână. Ce dezgustător ţap bătrân…

— Da… spuse Rosy. Contele de Trent mi-a zis că Hawty umblă după Emily Strong.

— Ce? Pearson se întoarse să o vadă pe Emily în fotografie, o brunetă focoasă. Am crezut-o pe fata asta… mormăi el. De la primele cuvinte pe care le împleticea, la săritura de trapez şi până, la succesul internaţional… şi ca să o arunci aşa, să o iaşi baltă. Erau împreună la petrecere?

— Nu chiar, spuse Rosy.

— O?

— El se dădu la ea…

— Cum?

— Nu întreba, Hawty i-a strigat pe când trecea, i-a prins rochia, apoi a venit să mă întrebe unde era bestia, trăgând-o şi pe ea.

Pearson oftă. Vechiul truc.

— Cum?

— Sunt tacticile de a fi remorcat.

— Nu cred că l-a observat cineva. Era genul ăla de petrecere unde fiecare îşi vede de treaba lui.

Pearson ridică din umeri.

— Mai este timp şi pentru altele.

— Vom mai vedea şi altceva?

— Rosy Hope, mai ai atâtea de învăţat. Unde ai fost cu fetiţa aia… ştii tu… stai să mă gândesc… s-a dus în vacanţă… cel puţin avea intenţia să o întrebe… cea cu picioare lungi?

Eva Coutts intra în scenă.

Nimeni nu pricepea mare lucru.

Dintre toţi informatorii, Eva era cea tenace, chiar printre celebrităţi. Iar Eva nu putea să stea departe. Eva – mereu se apropie cu fetele ei.

— O?

Mereu trebuie să fie o fată frumoasă pe pagina.

— Una sexy?

— Aşa trebuie, ridică Pearson din umeri.

Rosy nu găsi că bătrânul are obiecţii violente.

— Asta e tactica?

— Da.

— De fiecare dată alt zâmbet. O femeie tânără pentru imaginaţia masculină.

— Aceeaşi în fiecare ziar, Rosy.

— De ce?

— Pentru efect.

— Da? Vrei să spui că nu merită?

— O, nu, spuse Pearson, zâmbind.

— O?

— Ne lovim mereu de asta.

— O, tu.

Mai târziu realiză că nu glumea deloc.

Rosy simţea că lumea lui Sword se destramă. Trebuie aplicat raportul direct, hotărî ea. Toţi erau renumiţi, iar poveştile priveau tragedii normale.

În ceea ce-l priveşte pe Anthony Sword, el era regele castelului. Sau poate aici era contradicţia?

Era grasul care spunea că nu prea mânca. El striga şi ţipa; şi în următoarea clipă totul era uitat. El o numea „scumpo". Nu se schimbaseră multe. La zece şi jumătate va sosi la birou. Va citi ziarul, va lovi cu mâna paginile şi va face comentarii, nu mai mult decât cu privire la *Postul zilnic.* Apoi va urla în telefon, dacă cineva va îndrăzni să protesteze pentru vreo poveste. Va servi prânzul. Apoi, vor veni alţii să-l asculte.

Poate puţin altfel se va abate de la. Toate acestea, dar aşa se va întâmpla când va afla adevărul. Dacă putea să ajute ea va rămâne aici.

Lui Rosy îi plăcea de Pearson şi de Jamie foarte mult. Tina,

secretara era mereu surâzătoare şi prietenoasă. Chiar şi sub-editorul avea umor. După o săptămână, Rosy era uimită de cât de mult îi plăcea să lucreze cu ei. Ştia că poate să înveţe multe lucruri de la ei.

Pearson era înclinat, ca vechi gazetar, spre lenevie, nimic nu-l făcea să se schimbe. El gătea, bea şi în douăzeci de minute, îşi termina povestea.

Apoi mai era şi Jamie.

El era în frunte mereu, deoarece era inteligent şi muncea mult. Îşi spunea Raj ca să fie mai uşor de pronunţat.

Telefonul zbârnâia când îl căuta şi mereu îşi făcea prieteni printre informatori. Avea blonde dimineaţa, la prânz şi seara.

Totuşi, Rosy nu putea să nu se gândească la momentele urâte când îl privea, că expresia lui plăcută, buclele întunecate, hainele scumpe şi impermeabilul, toate încununate de un accent gâtuit, nazal, dădeau impresia că e scos din paginile unei cărţi: el nu văzu că ea glumeşte, dar asta nu-l făcea mai puţin atrăgător.

15

— Am avut o întrevedere minunată cu Sean Connery ieri seară, spuse femeia stând în genunchi, în timp ce ştergea praful de pe scrinul din hol.

— Era greoi la trup şi întunecat la chip, fără culoare în obraji, iar costumul alb era de culoarea pământului reavăn şi la mijloc era legat cu o curea. Şi după asta, ce coincidenţă, una din fetele mele la abordat, imediat după ştirile de la ora zece, pe celălalt program,

Mae West nu se arăta a fi impresionată. Mai auzise povestea asta odată, aşa că-şi obloji piciorul, aşa cum făcea ea, în apa călduţă de la soarele de amiază. Asta este problema cu pisicile, se gândi Eva, nu le interesează nimeni,

decât propria persoană.

— În *Telly Times* se vorbeşte despre film. Frumoasa de pe plajă… Şi aveam încredere în Eva Coutts. A fost un adevărat şoc, toată dulceaţa aia proiectată pe ecran, tehnicolor. — Cu părul ăla la fel de ţeapăn ca pantalonii regizorului. După vizionare am tras o duşcă mică de gin, toastând pentru ceea ce însemna filmul odată.

Eva se ridică cu greu şi dădu cu pământuful peste balustradă.

— Micuţa Lottie – cum o mai fi chemând-o acum? A avut un rol important în treaba de la ITV cu Sean. Nici măcar nu începuse acţiunea bine şi femeile îşi făcură apariţia. Totul s-a schimbat, nu mai e ca pe vremea mea. Dar Lottie rămâne o fată bună. Ieri m-a sunat. Mereu păstram legătura. Nu uita tot ce-am făcut pentru ea, spre deosebire de alţii. Mai trase un bobârnac grămezii de cărţi şi reviste şi privi în jur, mulţumită.

Un hol cu gresie ce strălucea de curăţenie. Un miros de cauciuc ieşi din pământuful de praf. Telefonul de culoare crem nu mai purta urma degetelor pătate de cerneală. Asta era tot. Încă o victorie mică pe bulevardul Fairlawn, la numărul 2, o cutie de scrisori desprinsă, iar la uşă se remarcau pietricele şi un geam pătrat. Nu era cel mai bun loc din oraş, nici măcar din East Sheen. Dar Eva Coutts circulase când vremurile deveniră grele, chiar şi la Paris deşi arăta altfel decât şi-l imaginase şi acum rămase la vatră. Avea şi nişte vecini de treabă.

Şi în plus de asta, era uimitor, ce puteai să realizezi chiar şi în acest loc. În cartea roşie, voluminoasă, care nu prea mai arăta ca lumea, erau numere ce reprezentau perioade ce-i erau dedicate.

— Aş putea să-l sun pe Sean dacă aş vrea, spuse Eva, fără să aibă pe cineva prin preajmă. Da' mai bine, nu. Nu este unul din ăla pe care să-l deranjezi cu un. Motiv anume.

Cel puţin muncea în felul ei.

— Mă numeau „legătura secretă” la *Curierul zilnic.* Este Eva, spuneau ei la megafon. „Legătura secretă”. Apoi, m-au înlocuit cu drăguţa de Rosy care munceşte acum cu ei.

Înfoie pernele de pe canapea. Catifeaua aurie era foarte elegantă. În camera de zi avea nevoie de ceva simplu, pe fundalul tapetului de culoarea bujorului, alături de paravanul japonez, de tablourile, afişele şi fotografiile, toate fleacurile din jur.

Când Eva reuşi să pună farfuria cu cremă de cocos pe masă, se auzi şi soneria. Chiar la ţanc!

Era cea de-a treia marţi din lună, când doamnele din St. Michael, care o aveau pe lista lor, nu ratau nicio întâlnire. Eva nici nu ştiuse cum să reacţioneze când reprezentanta misiunii bisericeşti îi bătu la uşă. Dacă judecai după treaba asta, puteai spune că e o libertate din partea doamnelor să umble aşa. Dar sfârşi prin a consimţi o întrevedere şi acum chiar se bucura când pica una la vreo şuetă.

Doamna Thompson, cea care venea de obicei – o femeie trupeşă, sensibilă, cam de cincizeci de ani – îşi şterse picioarele pe covoraşul de la intrare şi spuse:

— Cum o mai ducem?

— Ei bine „spuse Eva, nu prea rău. Ici şi colo, îmbârligături şi despărţiri. Mick Jagger şi-a reluat micile trucuri şi Fergie cu Diana vor avea ceva probleme curând.

Doamna Thompson râse.

— O, chiar că mă binedispui, Eva. Să punem de un ceai.

— Doar dacă nu vrei ceva mai tare, îi spuse Eva, cu o licărire de speranţă.

— N-ai asemănare pe lumea asta, spuse misionara… Stai să-mi scot haina. Şi, ca să nu uit, ţi-am adus un exemplar al revistei. Anna mi-a lăsat-o după după ce s-a urcat în tren, ieri, şi ştiu că-ţi plac mult astfel de lucruri.

Eva rânji.

O studiară apoi, în salon, odată cu ceaiul şi biscuiţii, timp în care Eva adăugă tot felul de gaguri siropoase despre stelele de cinema, subiectul ei preferat dintotdeauna.

— Ai o imaginaţie minunată, oftă musafira ei.

— Primeam cadouri atât de mari, pe vremuri, spuse Eva, indicând un tablou al unei actriţe ce avea bijuterii la aniversarea ei. O, da. Mi-am trăit traiul! Blănuri şi şampanie, diamante grozave şi homari. Merita să-mi dau banii pe ele, după cum ai putut să vezi şi tu data trecută la un film proiectat luni cu Sean… şi cum îl mai cheamă. Am avut tot felul de prieteni. Am fost căsătorită o dată, dar l-am părăsit plecând cu câinele. Aveam obiceiuri mai frumoase. Doamna Thompson zâmbi cu indulgenţă. Era într-adevăr minunat, se gândea ea, cum fata bătrână reuşea să ţină ştacheta sus, stând acolo mânjită cu ruj, dat cam prea mult pentru gura ei. Ca să nu mai vorbim de rochie. Aducea cu una ce purta regina prin anii ’60.

Eva era nelămurită.

Toate bătrânele aveau plăcerea să sporovăiască, bietele de ele! Chiar dacă majoritatea subiectelor erau prostii.

— Desigur că acum nu mai ies în lume atât de mult ca atunci, dar ştiu ce se întâmplă. Băiatul meu mă vizitează în mod regulat, deşi este atât de ocupat zilele acestea. E uimitor câte informaţii poţi obţine prin telefon, când nu poţi da ochii cu oamenii. Ţine minte, sunt şi zile când nu pot să mă uit în oglindă. Aşa că las să zacă praful pe locul acela – iar când îmi iau inima în dinţi să mă privesc, faţa îmbătrânită e deja pudrată.

Eva depănă mai departe:

— Mai bine să laşi amintirile intacte. Să ştii că eram cunoscută în 1946..

Ceaşca de ceai a vizitatoarei zornăi.

— Ei bine, trebuie să plec. Te las cu Dumnezeu, dragă.

— Poate că-i voi mai da un telefon lui Lottie Landor, spuse

Eva absentă. Nu vreau să o deranjez. Niciodată n-aş urmări să fac asta. Nu poţi şti dacă nu cumva un tânăr drăguţ îţi va răspunde şi de aici va ieşi o poveste cu iz romanţios…

— Aşa e, dragă. Atunci eu îmi văd de drum…

— Ai grijă, e o muncă teribil de grea.

— Treaba asta cu binefacerea mai are de primit răspunsuri. Poţi să suni şi să vorbeşti cu o duzină de oameni şi să nu muşte. Cu toţii o fac, dar nu recunosc nicio clipă.

— Desigur, dragă, să ai grijă de tine. Pa! Ne vedem data viitoare.

Eva închise uşa în urma ei şi se duse la telefon. N-ar strica să-i dea alt telefon acelei Danielle şi mai nu ştiu cum, acum, înainte de plecare. Se trăieşte pentru sex, furie şi păcat şi seara asta ar fi potrivită pentru aşa ceva.

16

Când Rosy se întoarse în dezordinea reşedinţei lor de pe strada Fulham o găsi pe Emma lingându-şi degetele de zahăr şi compunând o scrisoare.

— „Dragă doamnă Jenkins, citi Rosy peste umărul ei: vă asigur că n-am încălcat spaţiul grădinii ce-ţi aparţine, îmi pare rău că ţi-au dispărut clopoţeii şi frunzele. Pot să-ţi sugerez să faci o anchetă asupra labradorului negru de la numărul 33 care ar putea să aibă vreun amestec. A dumneavoastră, Rosy Hope”. O, spuse Rosy. Asta se numeşte înşelăciune.

Emma dădu indignată o lovitură în vasul ce conţinea clopoţeii insultaţi.

— Poftim, astă ar putea să-l scoată pe bătrânul liliac afară, spuse ea rânjind. Ne-a trimis una din însemnările ei.

— Bine, dar…

— Femeia aia ar putea să ia medalia la trasul perdelelor.

— Poate că ar trebui s-o recrutez, spuse Rosy.

Emma găsi plicurile lângă maşină. Şterse unul şi i se adresă ferm lui madam Jenkins, mârâitoarea ce se afla la parter.

— Nu a fost chiar o minciună ca aceea legată de incursiunea mea de la petrecere.

Rosy gânguri.

— A meritat efortul, aşa-i? întrebă Emma.

— Cred, deşi sunt puţin… necunoscătoare în astfel de petreceri.

— Ăsta ar putea să fie cel mai tare costum al tău, îi spuse Emma. Şi acum, spuse ea, aşezându-se pe canapea după ce luă perna mexicană în braţe, ce zici de bărbaţi?

Rosy se prefăcu că nu pricepe unde bate colega ei de cameră.

— Ce vrei să spui cu bărbaţii?

— Ce… e? Te duci la cea mai tare petrecere din Londra, ai drum liber să mergi la cine vrei, te prezinţi şi nu intri în vorbă cu personalităţile? Şi ei mai sunt acolo, plimbându-se în voie.

— O, nu… chiar asta trebuie să fac?

— Deci, cum arată de fapt Sword? o întrebă Emma în timpul cinei. Emma era în una din nopţile ei libere, de data asta. Bărbatul pe care-l adusese cu o noapte în urmă acasă nu plecase până la ora ceaiului.

— Numai la asta ţi-e gândul?

— Rosy, numai de asta te ocupi – n-ai făcut nimic altceva decât să te duci la muncă sau la cine ştie ce eveniment, înainte sau după asta şi apoi să te târăşti până acasă epuizată.

Rosy oftă.

Emma îşi roti ochii în orbite.

— Sunt disperată.

— Păi, ar trebui să încerci…

— Ce să încerc?

— Să-ţi iei o slujbă normală şi să te implici în viaţa socială. Te poţi aştepta la orice de la femei în aceste zile.

Să desfăşoare o carieră superioară, să fie super-atrăgătoare, să fie nişte super-oameni cu aripi!

— Ce… e? Asta sună a… anii ’80, o apostrofă Emma.

— Ştii tu ce vreau să spun. Nu este chiar atât de uşor

— Sau nu e uşor pentru mine. Şi aş vrea să nu mai continuăm subiectul.

Mâncară în linişte.

— Îmi cer scuze, spuse, Rosy. Numai că oriunde mă învârt, în orice împrejurare, tot timpul, mi se pune aceeaşi întrebare.

— În legătură cu Sword? în regulă, în regulă, deci sâcâitoare chestie, ridică din umeri Emma.

— Nu-i nimic. Astăzi a fost groaznic.

— În ce fel?

În cele din urmă, Rosy se gândi că poate să vorbească.

— Este ca şi cum… ca să lucrezi cu Sword trebuie să fii un amalgam de cititor de gânduri, cu un coeficient de inteligenţă ridicat şi o întreagă enciclopedie. Numai că astăzi, de exemplu, a tot ţipat la noi că vrea să găsească alţi oameni pentru rubrica lui, că s-a tot săturat să vadă aceleaşi chipuri vechi. Aşa că am angajat nişte oameni noi.

— Şi?

— Şi tot ce-a zis a fost: Cine dracu’ sunt ăştia?

Amândouă râseră.

— Dar ce e ciudat, continuă Rosy discuţia, este faptul că are ceva care-l face mai puţin ofensiv decât ai crede.

Nimeni nu vrea să o ia ca atare. Se aprinde… şi apoi, totul se uită.

— Chiar şi tu uiţi, zâmbi Emma, cunoscătoare.

— În majoritatea cazurilor, spuse Rosy, fiind prea evident conştientă de faptul că prietena ei îi putea citi sensibilităţile atât bine.

— Există vreo doamnă Sword?

— Nu este niciuna de care să fi auzit cineva.

— Deci are vreun cămin întemeiat?

— N-am idee. N-am auzit nimic despre vreo familie.

Emma se gândi puţin, apoi îi zise:

— Este chiar singur, aşa-i?

Rosy mestecă, absentă. Asta era o altă faţă a bărbatului pe care nu reuşise să-l înţeleagă prea bine.

17

Taxiul lui Anthony Sword se îndrepta spre nord, înconjurând amurgul violet care se lăsa peste parcul Regent. Prin geamul deschis pătrunse aerul serii numai pentru a mai alunga zăpuşeala dinăuntru.

Şoferul sporovăia într-una.

— L-am luat o dată şi pe Arrison Ford într-o cursă. Era însoţit de încă două persoane, dar mi-am dat seama că el este. Voiam să-l abordez, cumva, dar ceilalţi schelălăiau într-una. N-am putut să vorbesc mare lucru. Dar ţineam atât de mult să-i spun că ştiam cine este! Şi ştii ce-am făcut?

Sword nu prea era atent, dar reuşi să scoată un fel de mârâială.

— În momentul în care cobora… începusem să fredonez melodia din *Indiana Jones.*

Gazetarul mormăi ca semn că-l urmărea. Nu-şi dezlipi privirea de la geam în timp ce copacii negri şi casele albe, luminoase, fugeau parcă înghiţite de pământ.

Îşi dădu seama că toată lumea voia să-i vorbească – alpiniştii, cei care erau dornici de. Publicitate, cei cu chef de vorbă, toţi nenorociţii – şi mai mult, erau foarte puţini cei cu care voia el să stea de vorbă. Cu care ar fi putut să vorbească. Nu era vorba despre lucrurile care contau cu adevărat. Oare va fi mereu aşa?

Taxiul se clătina şi gonea, ducându-l mai departe.

Dar nu în direcţia bună.

Numai când ajunse la Highgate şi la uşa din faţă îşi dădu seama ce importanţă aveau evenimentele care se petrecuseră în noaptea de marţi.

Pentru prima oară în viaţă nu ieşise.

Nu ştia de ce nu o făcuse. Tot ce ştia era faptul că ar fi putut să se elibereze în sfârşit.

Sword scoase telefonul din priză şi închise faxul. Mânca moderat, aşa cum i se recomandase. Îşi puse aria lui preferată, cea din Puccini, dar sufletul refuza cu încăpăţânare să-i dea ascultare.

În ultimele zile starea sufletească se înrăutăţise.

Şi chiar atunci când alunga norii cei negri tot ce putea să simtă nu era decât o amărăciune a decadenţei.

În cele din urmă, se duse sus şi deschise uşa de la camera goală. Nu aprinse lumina. Câţiva nori se întrezăreau, dar Sword privea, simţindu-se detaşat complet de lumea exterioară, în timp ce vechea amorţeală îl trăgea la moţăit.

Nici n-avea nevoie să aprindă lumina. Ştia exact unde este cartea. Mâna îi tremură uşor în timp ce o apuca de scoarţă, scoţând-o de sub un ziar, sub un mănunchi de cărţi vechi. În timp ce o trăgea afară, simţea o toropeală sfâşietoare. I se puse un nod în gât din cauza tristeţii.

După ce coborî, deschise coperţile voluminoase şi şterse de vreme, cât putu de atent. Lipseau şi mai multe pagini, acum, iar pozele se desprinseseră din locul lor, mototolite.

Dar nu conta prea mult.

De fapt, se gândi că era mai bine aşa. Parcă se distanţa mai mult când pipăia praful lor cu mâinile. Era o relicvă din alte timpuri. O carte veche.

Femeia din fotografiile alb-negru avea părul prins şi buze mari, lucioase. Era sănătoasă, toată numai zâmbet. Faţa îi era rotundă, cumva atrăgătoare pentru acele timpuri, dacă te

luai după delicateţea chipului.

Mai urmau şi alte fotografii: unele desprinse, care înfăţişau un copil bucălat şi un câine. Mai era una cu o casă cu grădină.

Nu lipseau fotografiile ponosite din ziarele vremii care-l făceau să-i bată inima mai tare. Tristeţea îi strângea inima de durere.

’ Sword răspândi totul pe podea.

La început ea făcuse din el ce voise, ce era de fapt, şi asta recunoştea clar, era invenţia unui băiat de nouăsprezece ani.

O schimbare se lăsa aşteptată demult.

Acum, pe când privea înapoi se vedea ca un bărbat dintr-un film B, care tremura pentru ceea ce făcuse odată.

Ce ar putea să aducă nou faptul că ea era pe jumătate îndrăgostită?

De ce n-ar merge la ea, în seara de marţi? Motivele erau neclare chiar pentru el. Să fie instinctul de vină, teama de schimbare? O hotărâre bruscă… pentru ce? Diagnosticul? Biografia?

Copleşit, îşi puse capul în mâini şi-şi permise să plângă, în tăcere, peste poze.

18

Pe mesele simple de la cafeneua *Le Dingo* din Soho se afla câte un exemplar din *Curierul Zilnic,* din dimineaţa aceea. Una din poveşti suna cam aşa:

„Oare nimeni nu e cruţat de fanteziile sociale, ridicole de altfel, ale Beei Goff (care se aruncă pentru a se folosi de orice titlu disponibil din ziarele londoneze?”

„Ultima confesiune a Beei, cea ocupată, se referea la aşa-zisa ei legătură cu ducele de Edinburgh. Ca şi cum casa din Windsor n-ar avea destule probleme cu biografa otrăvitoare Bea ne spune că ea era femeia misterioasă care se

fotografiase cu ducele, pe iaht, în Malta, în anul 1949.

„Sfatul meu către duce este să o ignore pe nebună şi orice scrisoare de la ea care începe cu: îţi mai aduci aminte de mine?"

Benedict Pierce îşi răsuci haina peste ziar.

Soho nu era locul preferat al lui Benedict. În depărtare băteau nişte tobe de la vreo festivitate orientală. Prefera o arie care-l făcea să se simtă că realizase ceva în capitală, iar acolo se afla şi călugăriţa Purchase, potrivit informaţiilor căpătate de la portarul lui îmblânzit de la Lanesborougb.

Cafeneaua Le *Dingo* era situată pe o alee prăfuită între clădiri înalte legate prin conducte victoriene. Era destul de aproape de clubul *Groucho,* unde se aduna o mulţime zgomotoasă, pentru a evita doamnele nerăbdătoare ce veniseră aici şi-i invitaseră la petrecerea de deschidere.

Trimisul special de la ziarul *Postul zilnic* stătea ţâfnos, aşteptând să i se remarce prezenţa. Mai dură o vreme, timp în care-şi măsură cu privirea poza din ziar.

Rosy Hope, fata cea nouă de la ziarul lui Sword era deja acolo, fiind îmbujorată, însă destul de drăguţă în costumul ei de vară. Benedict se îndreptă spre ea.

— Bună. Cum o mai duci?

— Bine, mulţumesc, zâmbi Rosy, cu ochii ei verzi, strălucitori.

— Am văzut că ai scris despre sir Philip Hawty şi Emily Strong la petrecerea de la palat. Ceva reproşuri? întrebă Benedict din întâmplare.

— Au fost câteva doamne mai tinere care nu şi-au spus numele şi care erau teribil de supărate… zise Rosy.

Benedict se întrebă ce altceva mai putea să-i mai spună.

— Le cam dai apă la moară, râse el, cu speranţa că o testează în felul acesta.

O chelneriţă intră cu o tavă cu delicatese.

— Mmm, sunt extraordinare, spuse Rosy, luând un crevete

cu o scobitoare.

— Îmm, sunt grozavi, îi aprecie Benedict, imitând-o. Ce mai face Sword?

— Este arţăgos, spuse Rosy.

— Deci, ce mai pune la cale?

— Cine ştie? Sword nu-şi divulgă niciodată secretele.

— Nici măcar celor cu care lucrează?

— Mai ales nouă.

Benedict rânji.

— Deci ce va face cu cartea?

— Ce carte?

— Aud că-şi face planuri în legătură cu biografia proprie. Neautorizată încă. Încă nu este pe deplin mulţumit de ea.

Dar Rosy nu-i mai spuse nimic în plus.

— Nu sunt de prea mult timp acolo.

— Cel mai tare secret al lui Sword…

Ea zâmbi şi ridică din umeri.

Benedict încercă o altă pista.

— Am observat că se întâlneşte cam des cu călugăriţa Purchase.

Rosy era o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului, ca să se lase trasă de limbă. Era evident că era foarte diferită de celelalte guri sparte pe care le angajase Sword, fără să fie nişte cazuri fericite în ultimele luni. O ruşine, se gândi Benedict, o mare ruşine.

Ea spuse doar atât:

— Aşa este? Voiam şi eu să-i vorbesc, în noaptea trecută, la Brett, dar… n-am reuşit dintr-un motiv sau altul.

Era gata să o preseze şi cu alte întrebări când apăru o altă doamnă.

— Mă bucur că te văd, ciripi doamna. Vrei să-l vedeţi pe şef, Keith? Se antrenează cu Pierre, apoi se duce la Marco Jecky Blanc, după aceea în Sindey.

— Toată lumea este atât de emoţionată, se lumină ea la

faţă.

— Absolut, spuse Benedict, ajungând la tavă pentru a servi una din delicatesele în sos. Vrei să renunţăm puţin la discuţie? Mai întâi aş vrea să-mi fac o idee despre meniu. Îmm, e delicios!

— Fabulos, rosti ca un ecou şi Rosy, vorbind cu gura plină.

El mai avea ceva de lucru, dar nu voia s-o slăbească din ochi.

În camera de alături călugăriţa Purchase conversa cu Honoria Peeke, femeia de la gazeta *Pratter.*

Benedict îşi făcu loc.

— După cum văd eu lucrurile, regina ta şi-a cam pierdut din faimă, în aceste vremuri de frământări sociale, îi spunea călugăriţa reporterei. Dacă Lizzie ar înceta să mai facă atât pe aroganta în legătură cu divorţul şi ar privi separarea ca o renaştere, atunci bieţii ei copilaşi n-ar suferi atât! Nu, adaugă ea, brusc, când văzu că zâmbetul îi îngheaţă pe chip Honoriei, asta spun şi eu.

— Hai, zise Honoria cu răceală, continuă.

— Salut, spuse Benedict.

— Benedict, dragule, îi aruncă Honoria un zâmbet pe obrazul catifelat, cu un entuziasm care-l puse în gardă. Eram gata să trec pe la voi, căci am să vă pun câteva întrebări, ca să lămuresc câteva lucruri.

Călugăriţa deveni foarte graţioasă după ce se făcură prezentările. Liniile feţei osoase, închise la culoare erau apropiate, iar Benedict fu surprins că primise un zâmbet cât se poate de firesc.

— Doamna Purchase îmi spunea că însăşi regina ar putea beneficia de pe urma noilor teorii ce privesc tratamentele, spuse Honoria cu o privire indignată. Ce spuneai despre relaţiile interpersonale ale dragii noastre majestăţi şi despre folosirea… aa, terapiei de declin? Se presupune că ştiu cine erau odată. Erau regele şi regina Angliei.

— Mi-a plăcut mult cartea dumneavoastră, doamnă Purchase, spuse Benedict, resemnându-se la aluzia Honoriei.

— Mulţumesc.

— Deşi, dacă nu vă supără să vă spun, ăsta pare să fie un eveniment editorial destul de ciudat acum că sunteţi în acest loc… Vreau să spun că la deschiderea unui restaurant tot ci ai de făcut e să te înfrupţi. Mă gândeam la un fel de jurnal…

— De fapt, ai dreptate, spuse călugăriţa. Deschiderea unui restaurant nu-i ceva extraordinar pentru mine, cu atâta forfoteală. Speram să întâlnesc pe cineva aici – ca să-l salvez de mine. *Curierul zilnic,* ai spus ceva în legătură cu asta – îl cunoşti cumva pe Anthony Sword?

Benedict zâmbi.

— De fapt, am zis că sunt de la *Postul zilnic* – dar, da, îl cunosc la fel de bine ca oricare.

Călugăriţa clătină capul, afişând un zâmbet diplomat.

— O, da, strigă Honoria, savurând, în mod evident, fiecare moment al discuţiei. Benedict este unul din cei mai minunaţi gazetari. Şi nu scrie subiecte tari pentru că e prea drăguţ ca să necăjească oamenii.

Călugăriţa făcu ochii mari.

— Acum ceva răcoritor, spuse ea.

Benedict păli. Cu toate că se lupta cu înverşunarea unuia care învăţase să accepte insultele cu resemnare, s-ar putea să mai afle chiar la sfârşit ceva.

— Cât mai staţi la Londra, doamnă Purchase? o întrebă el.

— Câteva luni.

— Plecaţi la sfârşitul sezonului?

— Desigur, într-un fel. Nu ştiu cât voi mai sta pe aici.

— O, da?

Benedict aştepta, dar ea nu mai adăugă nimic.

— V-am admirat fotografia din presa americană, spuse el.

După asta au trecut în revistă listele Lizei Smith, legăturile lui Bill Blass, greutatea lui Elizabeth Taylor, pofta

nemaipomenită de mâncare a prinţesei Diana şi alte evenimente.

Apoi o întrebă dacă ar accepta să ia prânzul împreună cât mai stătea pe acolo.

Spre uşurarea lui, călugăriţa acceptă, recunoscătoare.

Gazetarul ştia cât de capricioasă era.

Dacă nu se putea bizui pe Anthony Sword – şi pentru că nu apăruse ia prânz – n-avea nimic de pierdut decât să-şi hrănească rivalul cu informaţii.

19

Urmă o zi caniculară. Soarele de la amiază bătea în creştetul ziaristului Anthony Sword, cum stătea tolănit pe şezlongul din biroul lui.

Se gândea că lucrul cel mai bun era să-şi conserve energia, mai ales în perioada asta de înfometare.

Îi ocolea pe colegii lui de pahar.

Continuă să fie mohorât.

— Vă simţiţi bine, domnule Sword? îl întrebă Tina, secretara lui plinuţă şi loială.

— Mă bucur de puterea solară, izbucni el, cu ochii închişi, moleşit de efectul de seră.

De fapt, lipsa hranei părea să-l determine să se concentreze asupra aspectelor importante în viaţă, într-un mod uimitor. De exemplu, se gândea cum să-şi recâştige autoritatea.

Putea să înceapă acum cu înfumuratul de Benedict Pierce.

Începuse să-şi facă un plan de bătaie.

Sword stătea lungit cu burta în afară, făcând în gând scheme de gestaţie. Un zâmbet apăru în barba lui ţepoasă.

Clătină din cap, în, bătaia soarelui.

Era de preferat să nu abordeze unele secrete.

Desigur, că Anthony Sword simţea la fel şi pentru

păstrarea tainei lui.

Nu toţi oamenii joacă cinstit.

La treizeci şi trei de ani, se trezea încă ameţit. Era singur cu Tina.

Acceptă să bea o cană cu cafea.

— Zaharină? îl întrebă Tina.

— Nu. Doar n-oi fi un şobolan de laborator.

— Cum vreţi, replică secretara şi-şi puse două bucăţi în propria cană.

— Unde dracu' umblă ceilalţi? se înfurie el.

Tina consultă lista de invitaţii săptămânală şi jurnalul de birou.

— Jamie ia prânzul cu contele de Trent. Pearson s-a dus la o lansare de carte…

— Tot răul spre bine. În sfârşit s-au pus pe treabă. Unde s-au dus?

— La *Ghidul de-a te expune gol.*

— Asta spune totul, spuse el, tăios.

— Iar Rosy e la deschiderea localului din Soho, la un restaurant numit *Le Dingo.*

Sword trase aer în piept.

— Dar ce se aude cu Beast? Există vreo şansă ca să-şi justifice salariul gras pe care-l primeşte, printr-o muncă mai acătării?

Tina tăcu.

— Este ciudat, spuse el, să te gândeşti la biroul lui Sword ca la un loc de trudă asiduă. Nu prea ştii cu ce se ocupă oamenii pe aici. Îşi trânti cana de cafea pe birou, împrăştiind conţinutul pe caiete, fotografii şi scrisori.

Secretara ignoră, înţeleaptă, toată dezordinea şi nu spuse niciun cuvânt.

— Îl am pe Jamie Raj, care-şi mişcă curu' prin toată Londra. Pearson, care salvează actriţe destul de tinere care pot să-i fie nepoate. Şi fata aia Rosy… e a dracului de

pricepută…

— Bietul de tine. Hai, ia o cremă de vanilie.

— Nu vreau blestemata aia de cremă de vanilie.-

— Hai, nu te mai necăji, îi spuse Tina. Astrele mi-au spus că nu va fi o săptămână nemaipomenită, dar nu cred că trebuie să ne facem nervi…

— O, nu mai ciripi atâta. Dă-mi toate tăieturile din ziar cu călugăriţa Purchase, despre fosta soţie a lui Jim Purchase, despre centrul Purchase. Apoi, dă-mi materiale despre ducesa de York, de după divorţ şi despre prinţesa de Wales, interese teatrale.. O, şi Tina…,

Ea era în drum spre biblioteca de referinţe şi se întoarse spre el.

— Da?

Era cel mai ciudat sentiment.

Nu era pentru prima oară de când se stabilise în strada Harley că nu putea să ducă o conversaţie în felul lui, fără să fie aşezat în cele mai mari coşciuge din Londra, aşa că se opri singur. Era conştient că se poate cufunda mai adânc. Şi-l durea foarte tare acest lucru. Ce naiba se întâmpla cu el?

Ascultătoare, Tina se uită în urma ei.

— Mai vrei să-ţi iei liber cele două zile ca să te duci la chestia aia cu Paul? o întrebă el.

— „Cine salvează elefanţii”.

— Oricum îi spune.

— Păi, dar dacă nu se poate, asta este tot. Nu…

— Nu. Te vei duce. Ia-ţi liber. O meriţi, iar eu am o mulţime de treburi de care să mă ocup.

— O, domnule Sword, nu trebuie să… dar dacă sunteţi sigur că se poate… Vă mulţumesc. Chipul ei pătrăţos se lumină de recunoştinţă.

El îi făcu semn să plece.

— Domnule Sword? Sper să nu vă supere ce voi spune, dar când vreţi, puteţi fi foarte drăguţ. Cu toţii credem… că sub…

chiar dacă…

Ea se opri, stânjenită. Apoi, îl îmbrăţişă, dintr-odată, fapt ce-l dezechilibră şi-l făcu să gâfâie.

După zece minute, se simţea mai bine fără secretară. Sword răspunse pe linia particulară şi spuse direct:

— Unde mi-ai umblat noaptea trecută?

Ştiuse că asta avea să urmeze.

Linişte.

Apoi, spuse:

— Regret.

Urmă un oftat de la celălalt capăt al liniei.

— Marţea e noaptea noastră. Niciodată n-ai lipsit de la întâlniri.

Nu putea să spună dacă sună a rugăminte sau a ordin. Părea să fie un ordin.

— Uite, eu…

— Măcar puteai să încerci să-mi spui şi mie. Pregătisem totul.

— Îmi cer scuze.

— Făcusem şi o budincă specială.

Stomacul îi chiorăi.

— Eu… eu n-am putut, zise el, fără putere. Nu mă simt prea bine.

— De când nu mai vrea băiatul să vină să-şi vadă propria mamă?

20

Era incredibil, descoperi Rosy, cât de puţin timp îţi lua ca să intri în cotidianul obişnuit, oricât de ciudat sau supărător ar părea.

O zi obişnuită la gazeta lui Sword se sfârşea în Clubul ziariştilor de duminică, la barul de la subsolul clădirii ziarului *Curierul zilnic* şi astfel, la numai două săptămâni de

când îl întâlnise pe Anthony Sword, Rosy simţi că face parte din această tradiţie. În unele seri beau câte un pahar din şampania oferită de cei de la bar, dar de data asta Rosy şi Jamie Raj se aşezară în faţa unei sticle de vin *Sauvignon* şi a uneia de *Twiglets.*

Fără să-i stea în obicei, Sword acceptă să li se alăture.

" Bătrânul Pearson se afla deja pe teren, studiind ceea ce el numea „manevrele nopţii".

— Pe unde vei fi diseară? întrebă Rosy, în timp ce se aşeza pe canapeaua pe care Sword îşi bea de obicei vinul. Covorul purta de jur-împrejur petele de vin roşu care erau destul de distincte.

— La barul de la Highland, zise Jamie. Se va despica firul în patru.

— Înţeleg, îi spuse Rosy, deşi nu prea înţelegea. Şi cu cine te duci?

— Cu una din Soţiile mele.

— Care din ele?

— Cea care are un tătic', ce deţine un iaht, îi spuse în mod logic. Trebuie să te gândeşti la toate.

Rosy ronţăi ce avea pe masă, apoi se opri. Nu, se gândi ea, era genul *savoir-faire* care implica o anumită recuzită sofisticată. Şi asta nu pentru că Jamie Raj s-ar gândi la ea în felul acela, dar, cu siguranţă, el va avea un cuvânt de spus pentru ca ea să obţină slujba permanentă.

Pe moment, era suficient să stea aici lângă el, savurând discuţia şi privirile invidioase ale celorlalte femei din preajmă.

— Te-ar ajuta dacă ai merge acolo şi ai descoperi că are o sensibilitate pentru bărbaţii cu fuste, îl necăji ea, cu blândeţe. Unele femei găsesc că picioarele groase şi fustele în carouri sunt incredibil de sexy.

— Detestă bărbaţii în fuste, am verificat, îi spuse Jamie. Deşi, aş putea să descopăr că nutresc nişte gânduri ascunse

pentru fetişcanele mărunţele, scoţiene, dacă dau peste una care are o familie numeroasă şi locuieşte într-un castel.

— Eşti incorigibil!

Ridică paharul.

— Sunt practic.

— Absolut, îi răspunse Rosy.

— Şi apoi mai şi glumesc.

Urmă o pauză.

— Ştiam asta.

— Dar tu ce vei face? o întrebă el. Am auzit că Anthony Sword încearcă să-ţi paseze o altă petrecere cu multă mâncare?

Rosy se scotoci în geantă şi scoase o invitaţie.

— *Festivalul bucătăriei cubaneze,* citi ea. Hotelul *Turnul* creează atmosferă cubaneză. Un bucătar renumit va prezenta faimoasa sa reţetă cu cartofi, un desert de legume cubaneze în amestec cu alune şi care au fost servite de Christophor Columb…

— Aha! înţeleg.

— Stai, că n-am terminat. Iar, pe lângă aceste delicatese va sosi şi trioul cubanez, împreună cu un fabricant de trabucuri *Havana.*

— Sună a *high life,* spuse Jamie, serios.

Râseră amândoi.

— Nu ştiu dacă mai rezistă casetofonul meu, spuse ea, posomorâtă.

— Du-te, că nu ştii niciodată peste cine vei da. Ai putea să te relaxezi. Bucură-te de tot.

Desigur, el avea dreptate.

— Şi ce pune Sword la cale? întrebă Rosy dorind să ştie ce gândeşte boşul, ştiind că aici se distrează mai bine ca în oricare loc în care fusese.

— Se gândeşte el la ceva, cu siguranţă.

— Deci, ce ar putea fi?

— Dacă Jamie ar şti, n-ar sufla o vorbuliţă. Nu suntem decât nişte sclavi ce vâslesc corabia pe care o conduce, proclamă el.

— Ce… e… e?

— Noi deţinem puterea, dragă, dar nu putem şti încotro mergem.

— Oricum, eu chiar că nu ştiu, spuse Rosy.

— Dar te descurci bine.

— Chiar aşa? întrebă.

— Sigur.

Pentru o clipă sorbiră în linişte vinul.

— Ce zice prietenul tău despre toate astea? Faptul că ieşi în fiecare seară? întrebă Jamie.

— O… nu am niciun prieten.

— Sunt surprins.

— Zău?

— Ce s-a întâmplat?

Rosy fu lovită sub centură.

— Nu e ceva ieşit din comun. S-a dus undeva pe un deal şi s-a întâlnit cu altcineva.

— Aţi fost mult timp împreună?

— Cam doi ani.

— Nu este uşor.

— Nu. Cred că a fost doborât de sindromul A, spuse Rosy.

— Sindromul A?

— Aşezat. Mama mea era hotărâtă să atingă stadiul de mamă a miresei. A tot continuat să spere.

— Şi?

Rosy făcu o grimasă.

— Şi ea a continuat să spere şi el la fel.

— Dar tu încă nu eşti pregătită pentru aşa ceva?

— Nu.

— Şi nu mai e nimeni altcineva?

— În familia mea, vrei să spui? N… nu, sunt singurul copil

la părinţi. Nu prea simţea nevoia să continue.

— Numai că… Jamie îşi întoarse privirea de chihlimbar ca un reflector. Ea ezită, apoi zise:

— Ai…?

— Ce?

— Lasă. N-ai înţelege.

— N-aş fi aşa de sigur, îi replică el.

— N-ai putea. Vreau să spun, n-ai putea să înţelegi. Cred că n-ai fost niciodată în situaţia de a te îndoi de tine. Nu prea se întâmplă celor de teapa ta…

— Să nu crezi una ca asta, Rosy. Îi aruncă o privire lungă, tristă şi practică.

Se gândea, ca mereu de altfel, în rarele lor ocazii când stăteau de vorbă, că putea fi foarte blând când nu-şi punea în gând să cucerească.

Jamie insistă cu blândeţe.

Ea capitulă. Nu era de mirare, gândi pentru sine, când se auzi cum abordează cele mai stânjenitoare detalii… Nu era de mirare că Jamie Raj mereu avea povestea la îndemână.

21

Anthony Sword apăru pe postul de televiziune. Ca să fim mai exacţi, era cam livid (era în cele mai pornite dispoziţii, de a ironiza), fiind intervievat în direct, dincolo de limitele răbdării.

— Cu toţii vom fi marcaţi de lipsa familiei regale, îndeosebi eu, se răţoi la camera de luat vederi.

Putea doar să-şi imagineze prezentatoarea blondă, cu figura de iepure, având un anumit tic. Era într-un studio separat, fără să o poată vedea.

Ea profită de acest lucru.

— Deci recunoaşteţi că veţi face cercetări cu privire la familia regală? Sword sesiză nota de triumf din studio.

Prezentatoarele de acest gen nu înţelegeau niciodată când el era caraghios.

— Dimpotrivă, am un respect deosebit pentru majestatea sa, regina. Dacă dumneaei şi familia ne permit să facem investigaţii în *Curierul zilnic,* o vom face cu toată decenţa, folosind taxele de publicare, replică el, pe un ton calm.

— Nu credeţi că există articole mai importante pe. Lumea asta decât prietenii ducesei de York, sau dacă prinţul şi prinţesa şi-au petrecut noaptea împreună?

— Nu, spuse Sword,

Urmă o pauză ce marcă nişte griji din partea reporteriţei.

— Desigur că publicul s-a săturat deja, deoarece au existat multe poveşti despre familia regală, insistă ea.

— Şi atunci de ce am fost invitat să vorbesc tocmai despre acest subiect?

Până şi maestrul de sunet rânji la această întrebare.

Din uşa deschisă a bucătăriei se vedeau cabluri ce, ajungeau până pe terasa unde Sword stătea în faţa echipei de emisie. Le permisese să vină la el.

Terasa era rece, deşi rouă dispăruse de pe lianele ce urcau pe sobă. Avusese destul timp să-şi exerseze vocea cu aria preferată, aşa că acum era în formă.

— Nu aţi…

Se hotărî să-i facă să râdă.

— Consider că misiunea mea este aceea a unui gardian moral, o întrerupse, prevestind parcă furtuna. Cei care trec dincolo de linie se pot aştepta la expunerea publică. Dacă este necesar pot fi şi blamaţi, ocara publică este o lovitură zdravănă.

Urmă o pauză. O fată cu chip prietenos, ce se afla în spatele cameramanului. Îi făcu semn să continue.

— Eu, spuse Sword, micşorându-şi ochii lui de pirat, pentru efect, am făcut din membrii familiei regale nişte stele în mass-media. Ceea ce trebuie să înţelegem este faptul că ne

confruntăm cu un monarh, care preferă să-şi servească omleta pe genunchii regali la un banchet. Avem un moştenitor la tron care îşi vânează vechii prieteni în locul tinerelor amante strălucitoare. Dacă publicul trebuie să plătească şi să suporte toate cheltuielile, atunci trebuie să fie fericit şi interesat. E foarte simplu.

Oare mersese prea departe? Rezistase cât putuse.

Să vedem, se gândi el, dacă a mai rămas cineva pe acolo.

Era timpul să se distreze.

— Dacă prinţesa de Wales e încurcată cu un dansator, şi nu spun mai mult de atât – şi privi încercând să vadă dacă fusese înţeles – şi dacă ducesa de York vrea să plece în State şi să devină terapista noii ere, asta înseamnă că nu fac decât să-şi îndeplinească datoria faţă de public în aceste vremuri plicticoase, sofisticate şi grele şi ar trebui să-i salutăm pentru toate acestea.

Fata cea prietenoasă şi producătorul schimbară o privire pe care el o ştia foarte bine. E o scormoneală, spunea ea.

Din studio veni o rumoare:

— Cum vă descurcaţi cu toate bârfele?

Cea mai plictisitoare întrebare din lume!

Sword zâmbi de parcă toate măruntaiele îi erau date peste cap.

— Ca oricare altul. Vorbesc cu prietenii, le spuse el. Spre deosebire de mulţi alţii, am prieteni în cele mai de sus cercuri ale societăţii. El privi lung la cameră.

— Ai putea…

— Cred că vă aşteptaţi să divulg sursele mele pe postul naţional de televiziune.

— Înţeleg, răsună vocea celei ce punea întrebări din studio, de parcă ar fi ascuns unul din secretele universului, că, de fapt, nu scrieţi toate poveştile ce apar la rubrica dumneavoastră.

— Draga mea, doamnă, îi spuse Anthony Sword. Uneori

când mă trezesc dimineaţa, trebuie să trec eu însumi în revistă coloana mea ca să văd pe cine am vizitat înainte de ediţie.

22

— Acolo unde am fost noaptea trecută, povestea Emma la micul dejun, era un tip care se plângea că şeful lui se culcase cu o mie de spanioloaice, şase sute patruzeci de italience, două sute de nemţoaice ciudate, o sută de franţuzoaice şi nouăzeci şi una de turcoaice.

— Doamne, strigă Rosy, fără să creadă. Chiar după întâlnirile nocturne ale Emmei, asta tot era ceva. Ăsta n-a auzit de SIDA?

— Nu. Era un Don Giovanni. Mă duceam la operă cu analistul acela pe care l-am întâlnit la petrecerea lui Madeleine. Emma se strâmbă.

Rosy râse.

— Era bancherul acela cu faţa roşie şi cu cravata lăsată pe umărul stâng?

— Ăla este, spuse Emma. M-a agăţat cu *Porsche*-ul, ca să-mi arate că poseda aşa ceva. La început am băut cu investitorii, după asta, la pauză am reluat obiceiul şi am sfârşit prin a bea şi sporovăi despre diferite contracte în barul american de la *Savoy,* pe care ei îl numesc *Sav.*

— Ah, îi spuse Rosy. Deci, până la urmă e bancher.

Fereastra de la salon se dădu în lături făcând-o pe Rosy să simtă aerul rece şi proaspăt chiar în faţă, acolo unde stătea la masă. Mai jos se afla grădina interzisă care era un pătrat de sălbăticie ademenitoare. Fusese atât de cald în ultima vreme, încât nuferii cei bătrâni înfloriră sub mângâierea soarelui, într-o combinaţie de roşu cu alb. Un păr şi un măr bătrân înfloreau, iar într-un colţ îndepărtat era planta viticii. Un porumbel sălbatic striga după perechea lui.

După un somn bun de noapte şi după discuţia cu Jamie, simţea că poate înfrunta orice situaţie.

Cine ar putea spune? Poate că va reuşi să devină o adevărată jurnalistă.

Când Rosy sosi la redacţie, ceilalţi stăteau la discuţii. Televizorul funcţiona cu sonorul dat la minimum. Ediţia de dimineaţă era prezentată de un tip cu înfăţişare de iepure care părea că face ceva plăcut cu legumele din grădină.

— Post-mortem, îi explică Jamie. E un filfizon în impermeabil.

— Ce mi-a scăpat?

— Sword. A fost la TV, îi mai spuse.

— O?

— E atât de nostim, zise Tina, deşi nu cred că femeia care-i punea întrebări era de aceeaşi părere.

— O, Doamne.

— Era amuzant, spuse Tina.

Jamie închise televizorul, dar nimeni nu dădea semne că ar vrea să se apuce de treabă. Dacă Sword lipsea, domnea o atmosferă de concediu în birou.

— Vreun mesaj? întrebă el uşor.!

Tina răsfoi agenda.

— Jamie, te rog, sun-o pe Lucy, Cordelia, cele două Emme şi Sarah, Jane, Pearson: poţi s-o suni pe soţia lui la clubul *Limelight,* pe agentul lui Emily Strong, care nu părea să fie prea bine dispus. Rosy, a… te-a sunat Eva.

— Mulţumesc foarte mult, oftă Rosy.

Pearson îşi târşâi picioarele spre birou şi mârâi.

— Te mai doare capul, Pearson? râse Jamie. A fost o noapte grea.

— Ah. Începe să mă necăjească din nou.

— A, furia strugurilor, îl luă Jamie peste picior. Nu fusese mişcat de nopţile trecute.

— Cum au prins nadele din Highland din noaptea trecută,

Jamie? întrebă Rosy.

— Bine. În afară de Honoria.

— Honoria Peeke cu ale ei rubrici sociale sfidătoare, spuse Pearson posomorit.

Jamie rânji în semn că era de acord.

— Oriunde mă duceam, hop şi ea cu cartea aia a ei, urmărind nume şi adrese.

— Sper că ai strâns şi tu ceva, spuse Pearson curios.

Toţi izbucniră în râs.

Jamie clipi.

— Parcă văd reportajul Honoriei: „Noaptea trecută am fost la un local încântător, o petrecere oferită de lady Sylvia Moysste-Gusset în cinstea minunatei sale fiice

Pinkie, care călăreşte atât de bine.

Pearson îşi prinse capul în mâini şi continuă să spună cu o voce afectată:

— Ceilalţi oaspeţi, printre care şi frumoasa Henriette Lampshade, care era o alta în zorii zilei şi pregătirile Ofeliei care au avut un efect emoţionant asupra tinerilor prezenţi acolo.

Tăcură cu toţii.

— N-ai lucrat cu ea la *Prattler,* Jamie? îl întrebă Rosy curioasă.

— Nu-mi mai aduc aminte, se scuturã el. Credeam că scrisesem un ultim capitol al acestei istorioare în *Peeke Speak,* ăsta datorită incidentului cu lordul Empson.

— Ce-a fost asta? întrebă Rosy, luând cafeaua de la Tina.

Jamie se legăna în şezlong şi-şi trecu mâna prin buclele închise la culoare.

— Nu a fost chiar vina mea. Prima mea poveste de ziar era despre fiul lordului Empson, care avea un talent în a cânta la chitară. Avea o formaţie şi suciseră capetele câtorva fete de la nişte şcoli renumite, printre care şi înspăimântătoarea nepoată a Honoriei. Aveam sarcina să întocmesc un articol şi

reuşisem să o fac. Dar subeditorul trebuie să fi fost ori nepregătit ori incapabil, deoarece istorioara mea primise nişte sensuri nefericite, când fusese vorba de „adolescenţi iubitori de muzică” aşa că apăru editat: „adolescenţi iubitori de muci” şi în loc de „păşiră pe scenă” scrisese „îl adormiră”. A fost prima mea chestie defăimată. Şi asta demonstrează cât de mult pot cântări nişte greşeli de imprimare.

— Ce vrei să spui? se încruntă Tina.

— La scurt timp după asta, Roland nu s-a mai dus la ’ şcoală şi a început să ducă o viaţă anapoda. Singurul lui talent se dovedi a fi faptul că adulmeca banul. Desigur, acest lucru fu dat în vileag după ce *Prattler* fixase suma de patruzeci de mii de lire sterline pentru daune morale. Avocaţii lui Empson susţineau sus şi tare că articolul meu lăsase să se înţeleagă că el – ei bine – se schimbase în ceea ce era de fapt.

— Femeia aia blestemată n-ar şti ce e aia o poveste chiar dacă ar fi lipsită de picioare şi ar zgudui-o de mâna aia afurisită, zise Pearson, accentuând cuvintele fără a fi nevoie.

— Poate că în cele din urmă, de aceea noi o consideram o comoară, spuse Jamie.

— Era şi Benedict acolo? întrebă Rosy.

— O, da, cu părul lucind, întrebând în dreapta şi-n stânga cine ştie câte ceva despre legătura lui Sword cu călugăriţa Purchase.

— Destul de subtil, spuse Rosy.

— Benedict Pierce, zise Jamie. Pun pariu că despre ăsta s-a discutat în dimineaţa asta – spuse arătând spre televizor.

— … Acum că mă asculţi, îţi pot spune că mai este şi fetişcana aia pe care am urmărit-o cu atenţie. Ai auzit vreodată de fata aia… ştii despre cine vorbesc… drăguţa aia care juca cu tipul ăla în seriale TV? Ştii tu, aia despre care ai mai scris… stai că-mi aduc aminte imediat. Ah? Parcă o şi văd…

Rosy lasă receptorul jos. Desena şerpişori cu pixul pe hârtie. Dacă Eva Coutts nu-i spune o dată, va închide.

— O, hai, Eva, dă-i drumul şi spune.

Cuvintele fură rostite mai aspru decât intenţionase.

— Păi, frumos te mai exprimi. După tot ce fac pentru tine… cele spuse despre acea Danielle şi povestea aia zbuciumată… poate voi primi o sumă pe măsură, pentru asta voi spune… când vei vrea să stai jos şi să asculţi, asta este. Nu ar fi greu să stai şi în picioare. Deci, ce spuneam…

— N-am auzit niciun nume până acum.

— Mereu în căutare de aventură. Nu mai poţi spune că eu sunt cea lacomă, dar ar mai fi loc de un alt cec în bancă, eh? Că n-au mai fost multe în ultima vreme…

— Da, Eva. Dar cred că vei obţine cecul dacă ne spui vreo istorioară, insistă Rosy.

Îşi irosea sarcasmul pe gloaba de la teatru, în van.

— Dacă-mi dai voie… cel despre care ai scris… n-ai prea fost drăguţă cu el… mmm… ah…!

Rosy nu prea mai era atentă când Eva îi spuse:

— Apropo, spune-i şefului tău că voi da o petrecere săptămână viitoare. Marţi seara.

— Mă scuzaţi, ce…?

— Am ceva special. Şi mai spune-i că şi fetele mele trebuie să se întreţină cumva. Puţin sex, furie şi păcat, eh? îi vei spune?

Rosy se gândi că Sword n-ar aprecia asta.

23

Dacă Sword ar avea un secret personal de ascuns – îl privea pe Benedict Pierce direct, dar nu se aflase până acum.
— Atunci, singurul care ar trebui să-l divulge ar fi

Benedict.

Şi încă mai lucra la asta.

Luase chiar inițiativa de a-l vedea pe popularul om la deschiderea de carte.

Călugărița Purchase nu ar fi putut fi mai încântată decât să accepte invitația lui la prânz. Ea tot susținu acest lucru sus și tare, așa că Benedict" Pierce nu avu un alt motiv să se îndoiască.

Gazetarul de la *Post* era puțin răvășit. În sfârșit rămase și singur – sau aproape singur – cu milionara din Manhattan, cu tunsoarea ei stil. Și ceea ce conta cel mai tare era faptul că era prietena cea mai apropiată a rivalului lui.

Iată-i, se gândi Benedict, cu un anumit grad de satisfacție, stând la cea mai bună masă din restaurant. Părea, ca un lucru foarte normal, printre căpitanii industriași și financiari, miniștri guvernamentali și editori principali de ziare.

Călugărița flirta în mod scandalos.

Conversația se îndrepta spre familia regală și rolul modei în menținerea monarhiei. Era un pas înainte, se gândi el și asta ca să o mai lase puțin înainte de a începe să-i smulgă cele mai prețioase informații.

Multimilionara din Manhattan își intra în ritm.

— Trebuie să rămâi cu picioarele pe pământ, reflectă ea. Aceasta ar fi componenta de bază a satisfacției interioare…

— Ei bine, abso…

— Vezi, trebuie să fii destul de puternic ca să-ți permiți să fii slab. Cred că știi aceste lucruri.

Călugărița zâmbi.

El îi văzu dinții lungi, regulați, și bărbia hotărâtă. Era genul de femeie care mergea de vreo șase ori pe lună la chirurgul plastic. Arăta de vreo treizeci și nouă de ani pe dinafară, dar oare cât arăta certificatul de naștere? Putea să aibă între cincizeci sau șaizeci și cinci de ani. Ca orice bărbat atras de ea, putea să dea de mai bine sau poate de mai rău.

— O, eu… începu să spună Benedict, apoi se opri. Nu era

dumirit ce punea la cale. Credea că vorbeau despre prinţesa de Wales şi despre vestimentaţia pe care o purtase la câteva dineuri, iar în momentul următor nu prea mai era sigur.

Dar se porni din nou:

— Ca să te arăţi, în public, înseamnă să înfrunţi trecutul istoric şi să recunoşti îndoiala ce te reţine. Asta pentru confruntările avute prin mass media.

Călugăriţa îl privea cu sinceritate, aşteptând, parcă, o confirmare. Dar el nu era în stare să-i răspundă.

— Trebuie să existe o bază, nu înţelegi asta? continuă ea.

Benedict se juca. Călugăriţa era cunoscută pentru afirmaţiile ei moderne, nu-i aşa? Şi cum stricatele alea de foste neveste ale lui erau extravagante, era rău să mai afle ceva despre hainele costisitoare?

— O, ai perfectă dreptate. Pantofii aceia albi, spuse el. Talpa lor trebuie să ne dea de gândit.

— Mă scuzaţi ce ziceaţi?

— Că regina mamă şi prinţesa Margareta poartă…

El tuşi.

Era salvat de chelnerul acela impecabil care aducea calcanul afumat ca fiind primul fel.

Aparent, printr-un acord comun, făcură un efort să înceapă discuţia după ce fură serviţi. După munca de convingere, călugăriţa acceptă încă un fel.

— Mă tem că aparţin şcolii ABC în ale filosofiei, îi spuse ea.

Benedict spera că aceste cuvinte semnificau dorinţa ei de a fi simplă.

— Orice să fie numai *Chardonnay* să nu lipsească, continuă ea. În cercurile mondene din California *Chardonnay* era un cuvânt urât.

El consimţi fără prea mare plăcere. Sticla pe care o alesese el era foarte scumpă, dar el o comandase pentru ea. El ar fi preferat să bea un vin roşu. Şi asta pentru că nu prea avea încredere în combinaţia vin alb cu vită.

— A, şi de ce mă rog?

— Este prea des folosit. Toţi beau aşa ceva. Trebuie să te schimbi, să te maturizezi.

Benedict se concentră.

Se întreba cum să aducă discuţia când ea preluă subiectul.

— L-am văzut pe rivalul tău, Anthony Sword, azi-dimineaţă, la televizor.

— Aşa mi-a comunicat şi editorul meu, spuse Benedict.

Mintea lui începu să o ia razna. Cum ar fi ştiut de. Difuzarea emisiunii, fără să-i spună chiar grasul în persoană? Era evident că emisiunile TV de la amiază nu se aflau pe agenda călugăriţei Purchase.

— A fost ceva treabă cu Prinţesa Di şi dansatorul, spuse călugăriţa.

— Sword zboară ca un zmeu, ridică el din umeri, mestecând.

— Zboară cu zmeul?

— Face un semn ca să vadă dacă cumva îl mai trage cineva de limbă. Începe să bârfească şi aşteaptă să-i servească cineva mai multe.

— Chiar aşa?

— Sword e un balon umflat, plin cu aer cald.

— A zis ceva şi de ducesa de York, îi mai spuse călugăriţa.

Benedict zâmbi:

— Adică despre plecarea ei în Statele Unite ca să *lucreze la organizaţia* ta?

— Cum de ştiai…? îl privi lung şi distant.

El îi susţinu privirea.

— Că zboară cu zmeul, pur şi simplu ştiam, îi răspunse el.

La cafea căzură de acord. El va fi primul care va afla.

— Nu pot să mă pronunţ până nu este clară treaba. Ştii cum este, îi spuse călugăriţa.

Benedict îşi ridică mâinile spre ea.

— Atunci nu mi-ai spus nimic. Păstrăm legătura, doamnă

Purchase. Sper că destul de aproape.

— Spune-mi „călugăriţa”. Spune-mi pe nume, zise ea în timp ce împăturea şerveţelul, cu cochetărie.

El se simţea atât de bine, că-i istorisi una din poveştile lui preferate despre familia regală. Un tânăr aristocrat, care era înrudit de departe cu regina, şi căruia îi telefonase o dată, ca să-i dea curs unei invitaţii.

— S-a descurcat bine, dar a rămas lefter. Conversaţia le-a fost întreruptă de nişte orătănii, îi spuse Benedict, experienţă ce nu a mai fost împărtăşită de majestatea sa.

Şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost copiată povestea de vreun ziar? Băiatul s-a întors la ale lui după asta.

24

Interviurile luate celebrităţilor erau stereotipe, se gândi Rosy: despre mine, suferinţa mea, ultima mea poruncă spre faimă, de ce urăsc mass media şi adevăratul meu eu.

Cui dracu’ îi pasă de astea?

Trebuia să fie foarte distractiv. Se presupunea că nu încercase să lucreze pentru Anthony Sword în ultima vreme.

Îi plasase patru interviuri cu patru oameni imposibili. Ca să-i fie pe plac îşi amânase prânzul cu un agent de teatru care încercase şi-i obţinuse o întrevedere cu Mei Gibson – aşa îi spusese el – şi rămăsese în faţa unui sandviş aşteptând telefoane.

Îi era tare greu să se concentreze asupra primei ediţii a ziarului de seară datorită radioului şi a rumorii conversaţiilor din cameră.

Sword nu mai ieşise în oraş să la prânzul de câteva zile. Şi iată-l din nou stând la birou, abătut de parcă era un tocilar bătut de soare.

Îi înjura pe cei care îndrăzneau să-i dea telefon.

Era mereu periculos când începea mieros:

— Să fie acestea persoane de la curte? Şi ziceţi că au mers până la castelul Windsor? Minunat. Astăzi, înţeleg, înţeleg. Acum îmi puteţi spune, doamnă, ce dracu' ar putea să fie atât de interesant pentru zece milioane de cititori ai ziarului meu?

După care urma:

— Minky Winkworth are douăzeci şi unu de ani? într-adevăr. Da, super. Acum, hai să lămurim treaba. A făcut Minky ceva în toată viaţa ei în afară de a atinge douăzeci şi unu de ani şi să respire încă? înţeleg. Şi oare Minky e înrudită cu vreo persoană demnă de atenţie, vreun bogătaş, puternic şi cu titluri? Ah. Păi… atunci întrezăresc ceva aici. De fapt, poate aş sugera – şi nu vreau să pierd ocazia – ca nici cei mai apropiaţi de Minky nu m-ar interesa… în niciun fel.

Urma o izbitură a receptorului în furcă.

Rosy îşi ţinea capul în jos.

Toţi cei care lucrau în biroul lui Sword trebuiau să ştie când să-şi ţină gura.

Cel mai prost moment fusese când îi spusese de invitaţia Evei Coutts.

Lui Rosy nu-i prea stătea în obicei să poarte discuţii joviale cu Sword. Se părea că toţi cei de la gazeta de scandal bârfeau cu oricine altcineva, în afara, celor cu care lucrau. Şi, totuşi, era destul de plăcut.

— A întâlnit-o cineva cu adevărat pe Eva Coutts sau rămâne doar o voce de la celălalt capăt al firului? întrebă Rosy, după o discuţie cu agentul de teatru.

Sword se încruntă la ea şi nu spuse nimic.

— Eva Coutts este un mister de nerezolvat.

— Oh?

— Obişnuiam să încercăm să ne facem o imagine despre ea… o, beţivă, cu perucă, dată cu ruj, cu haine de toate felurile…

— Deci n-ai întâlnit-o niciodată? Rosy era fascinată.

După toţi aceşti ani de poveşti la telefon?

— O, am încercat, spuse Pearson. Dar întotdeauna scapă din cuib.

— Înţeleg, zise Rosy, emoţionată de-a binelea.

Sword încă o privea fără să spună vreun cuvânt.

Şi voia să-i arate că avea ce luase. Dacă ar putea să le dovedească că vechile legături contează…

— Ei bine, asta ar putea fi şansa noastră, spuse ea la întâmplare, întorcându-se spre Sword. Eva spunea ceva de o petrecere – şi să vă spun în mod deosebit. Zicea că va avea toate fetele invitate.

— Ce… e… e?

— Ciudat, gânguri Pearson.

— Da, spuse Rosy, simţind că se face lumină. Zicea că marţi seara, avem adresa, l-am spus că nu ar trebui să-şi facă speranţe în legătură cu venirea ta, dar…

Pearson lovi cu palma ziarul *Reflectorul,* dând din cap, amuzat.

— Asta, nu pot… după atâţia ani… Eva Coutts, doamna din povestea emoţionantă *Actriţă într-un rol de şoc,* în cele din urmă pusă pe bară. Nu-mi vine să cred.

Rosy începu să spună că vor merge.

Anthony Sword păli.

25

Dacă Anthony Sword îşi punea mintea la contribuţie, fixând un lucru, rezultatele nu încetau să apară. Se mândrea cu faptul că era personalitatea de tip A; în mod patologic, era incapabil de a sta la coadă, intolerant la greşeli şi înfometat de a obţine recunoştinţă spontană.

Foarte înfometat.

Odată fusese ameninţat asupra masticaţiei. Acum îşi dorea

să poată să înceteze să se mai gândească la mâncare. Dar, din nou, parcă era mai bine dacă se gândea la mâncare, căci aşa ar înlătura problema ivită marţea ce urma…

Sword stătea pe terasa lui, respirând miresmele nopţii. Dincolo de grădină bătea lumina de la neon. Niciodată nu era prea întuneric, peste oraşul ce se afla pe câmpie, mai jos.

Şi cum gândurile lui zburau dincolo de restaurante şi cluburi, de sălile uitate, spre locurile păstrate în memorie timp de treizeci de ani, cu patina timpului, cântărea adevărul universal pe care ajunsese să-l cunoască sub forma legii lui Sword: era valabilă când erai deprimat şi vulnerabil, moment în care gheaţa mare a vieţii te va lovi unde te doare cel mai tare.

Chiar şi aşteptându-se să audă soneria, tot sări ca ars. Era ca un cuţit în rana făcută de un. Profesionist. Sword se duse în casă, mergând spre holul cu picturi, năvălind cu paşi mari pe covorul de un roşu-aprins.

Un tânăr cu acnee pe faţă stătea în prag, ţinând în mână o cutie salvatoare.

— Cât? şuieră Sword printre dinţi. Îţi ţinu capul plecat, îmbrăţişând umbrele nopţii.

— Şapte şi cincizeci, ’ colega.

Sword băgă mâna în buzunar.

— Păstrează restul, mormăi el.

Cutia îi fu înmânată, târgul fiind încheiat în câteva clipe.

Tânărul zâmbi:

— Mulţumesc, colega. Hei! Te ştiu de undeva… Nu eşti tu tipul ăla…?

— Noapte bună, spuse Sword, închizându-i uşa în faţă. Mâinile îi tremurau pe cutie. O luă în bucătărie ca pe un vechi prieten pierdut şi o deschise.

Apoi, cu mâinile goale se repezi la pizza şi o rupse, băgând-o în gură cu frenezie, cu tot cu măsline şi ardei.

Starea de nebunie dispăru treptat. După ce îşi umplu

stomacul, Sword ştiu ce trebuia să facă. Trebuia să vadă el singur dacă ea mistificase totul.

Erau două maşini în garajul lui Sword. Una era marca *Bentley,* cu care obişnuia să-şi facă intrarea. Cealaltă, marca *Vauxhall,* era destinată sosirilor discrete.

Scoase; Vauxhall-ul din garaj.

Tot drumul îşi dori să se întoarcă, dar făcu un efort pentru a se duce către East Sheen. Trebuia să ştie.

Citise ameninţarea ei tare şi răspicat. Dar ar rezista ea până la capăt şi l-ar pedepsi?

Când ajunse pe bulevardul Fairlawn, la numărul 2, Sword depăşi aleea şi trase maşina pe o margine de trotuar, sub un vişin. Se afundă cât putu pe locul lui, timp în care inima îi zvâcnea cu putere.

La început auzi frânturi de zgomote, dar apoi se părea că ritmul obişnuit îl asurzeşte. Nu putea să greşească. Din casa Evei Coutts sunetele petrecerii răzbăteau mai tare. Se auzeau clar acordurile melodiei *Ce-am făcut pentru dragoste?*

Sword privea.

Nu trecură cinci minute când un taxi negru se apropie şi din el coborâră trei tinere, care chicoteau. Apoi, încă două fete îşi făcură loc dintr-un taxi îndreptându-se pe tocuri spre uşa casei de la numărul 2, unde au fost primite de o siluetă durdulie.

Sword încă mai aştepta. Nutrea speranţa că ea invitase doar fete.

Stomacul lui era încărcat de condimentele pe care le mâncase.

Sir Philip Hawty se îndreptă spre el cu pas sprinten. Fără să ezite nicio clipă, fostul ministru deghizat în femeie se furişă pe uşa din faţă a grădinii frumos aranjate, convins că picase unde trebuia. Era urmat de câţiva industriaşi şi de un tip care lucra la televiziune, ale cărui gropiţe din obraji şi

viaţa de familie erau subiecte de discuţie pentru cei din jur.

Următoarea jumătate de oră fusese cea mai lungă din viaţa lui Anthony Sword. Fiecare nou venit îi întări cele mai rele temeri:

O balerină cu barbă.

Un vicar şi două călugăriţe. Oare oamenii aceştia erau normali?

Apoi îşi făcu apariţia un poliţist, cu capul întors spre cealaltă parte a străzii, dincolo de un şir de maşini parcate. Pe când el se îndreptă spre casa de la numărul 2, Sword se lăsă mai jos în maşină. „Poliţistul" purta ciorapi lungi, fini.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Eva Coutts recurgea la vechile ei trucuri.

De ce dracu' nu se dusese să-i vorbească marţea trecută?

De ce dracu' nu ar fi putut să aibă şi el o mamă normală?

După care Sword simţi că i se face rău.

Fiind atât de nefericit, invocă „legea lui Sword", clauza numărul doi: „întotdeauna se poate să fie şi mai rău."

Şi iat-o pe noua sa angajată, Rosy Hope, dând colţul şi căutând numărul casei.

26

Ca pe la mai toate petrecerile mari din suburbie, existau ciorchini de baloane atârnate de tavan. Atârnate, ăsta era cuvântul, se pronunţă Rosy. Aranjamentele ingenioase de baloane rotunde ce fuseseră aşezate lângă un cârnat de balon, erau asamblate de vreunul care avea un simţ deplasat al ridicolului.

Rosy stătea în holul blocului cu numărul 2, de pe bulevardul Fairlawn şi încerca să vadă ce se întâmplă înăuntru, şi dacă aceasta era într-adevăr casa Evei Coutts şi nu un loc unde se desfăşura vreun ritual hidos pentru cei de la ziarul *Curierul.* Atunci era clar că nu avea cum să dea o

petrecere fără hărmălaie şi fără o vestimentaţie deocheată. Un număr de tinere doamne, care mai de care cu decolteuri, se înghesuiau într-un hol mic, în timp ce bărbaţii, ei bine… făceau tot posibilul să devină şi ei femei. Un tip era îmbrăcat ca în secvenţele filmului Urmează dansul, altul era deghizat în Carmen Mifanda la Sainsbury şi folosea produsele de la Boots.

Şi apoi – Rosy se întoarse în strigăte şi accese de bucurie – peste tot erau picioare ce se legănau în ritm de conga şi coborau pe trepte, alunecând uşor. Din punctul ei de observaţie, Rosy încerca să-şi imagineze cum s-ar fi simţit un martor al lui Iehova dacă ar fi avut invitaţi beţi criţă într-o noapte de sărbătoare.

Ea stătea cu gura deschisă.

Această privelişte nu aducea cu nimic din ceea ce cunoştea ea.

Nu era nici urmă de gazdă.

Bărbatul care purta ciorapi de damă – un poliţai – îi ieşi în întâmpinare cu un pahar plin cu punci. În acordurile muzicii răsunătoare el rânjea în mod obscen.

Rosy nu reuşi să spună ceva.

Rotindu-şi privirea în vârtejul discuţiilor, din jur. – pentru că ea renunţase la băutura dăunătoare, aruncând-o în spate, încerca să se ferească de altă tentativă.

Asculta cu emoţie.

Un bărbat care putea trece drept director de bancă era îmbrăcat într-un veşmânt oriental, fără să aibă capul acoperit.

— Am fost cam prins, dragă, se confesa el. Da… întâlnirea a continuat şi s-a prelungit mai mult decât am fi crezut şi tot am mai avut câte ceva de spus. E mai uşor la o halbă. Zgomot mult? Pă… ăi, asta caracterizează cârciumile în ziua de azi. Deci, nu se poate face nimic. Trebuie să existe nevoi, a…?

O blondă cu faţa şi părul unui afgan era tare mânioasă,

trăgând puternic dintr-o ţigară.

— … deci, am urcat, am intrat şi am spus: Haide, dă-i altcuiva o şansă. Iar vocea asta cunoscută veni ca replică: Chiar nu mă cunoşti? Ar fi trebuit să vezi ce a urmat. Nu mă deranja ideea, dar ultimă oară înjura blondele că nu l-au ajutat în niciun fel…

Băiatul îmbrăcat în albastru fu înconjurat de un blond cu barbă.

— Am făcut vrăji cu bagheta mea pentru o bâtă ca asta.

— Ai vrea tu, dulcico, veni răspunsul.

O voce masculină care era auzită la televiziune în programele de revistă, suna foarte familiar în urechile lui Rosy!

— Am făcut comanda pentru un cap cu adevărat roşcat – ştii ce căutare au – nu o blondă fleşcăită. Ce să fac eu cu o…

De fapt, se gândi ea, câteva femei mai tinere pot să aibă o înfăţişare familiară.

O frumoasă îmbrăcată în negru se lamenta:

— E adevărat, nu mai există părţi decente pentru femei… şi cele care rămân, sunt atât de căutate, chiar dacă vrei să negociezi preţul numai pentru partea dorsală…

— Partea dorsală, dragă? Păi, atunci nu este de mirare că nu poţi să fii ceva mai tare decât Sharon Stone…

Rosy era ameţită.

— Mă scuzaţi, se apropie Rosy de o fată ce arăta destul de plictisită, purta ochelari şi-şi folosea degetele la prepararea unei salate. Ştiţi cumva unde o găsesc pe Eva Coutts?

Fata se întoarse compătimitoare.

— Sus. Nici al tău n-a apărut?

— Mă scuzaţi, ce-aţi zis?

— Alesul.»

Rosy păli.

— Potenţialul tău… ştii tu. Scara ta până la stele? Fata era la fel de sarcastică şi era prea tristă ca să fie şi nostimă.

— O… da. Vreau să spun, nu. Niciun spectacol.

— Hai că asta e bună, spuse fata, scuturându-şi părul. Niciun spectacol! Niciun spectacol!

Cu siguranţă, nu voia să spună…? Dacă privea mai atent, Rosy îşi dădea seama că fata trebuie să fi petrecut ceva timp cu gătitul.

— Au mai încercat şi alţii, desigur. Am mai fost şi în alte locuri… dar Eva rămâne singura care are mâna magică. Nopţile ei erau o combinaţie bună de… şi dădu nişte nume importante.

— U… huh.

— Ce să mai vorbim… Femeia deveni din nou ca o fetiţă, în timp ce privea în spatele lui Rosy. Şi toate sunt blonde…

Şi dispăru…

Simţindu-se rău, Rosy privi la îmbulzeala din jur. Peste tot erau cupluri: în picioare, întinşi, îmbrăţişaţi, râzând, zvârcolindu-se. Îşi făcu loc prin cameră, spre bucătărie. Dacă acesta era coşmarul unde singurătatea unei adolescente se preschimba într-o viziune a viitorului, ea ar fi vrut să fie pe un teritoriu cunoscut.

27

Bucătăria era un altar închinat zeiţei căminului, Formica.

Pe măsuţă era un vas cu lichid roşu şi alături sticle goale, de lichior de vişine, vin şi *Martini.* Rosy ridică paharul şi luă o înghiţitură de *Martini.* Îi căzu bine.

Acum ştia unde se afla cu adevărat. Era într-o urzeală ameţitoare de timp din 1985. În orice moment cineva va găsi un Wham, după care uşa se va da în lături, lovită cu piciorul.

Pe scara de piatră cobora un cuplu, după care se pierdură în grădina întunecată. Rosy îi urmări cu privirea, simţindu-se fără putere, neputând să stea ori să plece.

Şi apoi îl văzu.

Rosy se uită fără rost la paharul ei gol. Apoi, îşi lăsă privirea să cadă pe bărbatul care venea de afară. Sir

Philip Hawty, fost ministru de cabinet, era la o distanţă, mai mică de un metru şi jumătate – şi-i zâmbea.

— Bună seara, zise el.

Curtoazia de pe chip cu care compromitea haosul – siguranţa arogantă pe care o afişa, gândindu-se că nu ar putea să fie recunoscut – o luară prin surprindere. Singurul lucru bun la el era că nu era îmbrăcat ca un rocker de la spectacolul de groază rock.

Picioarele lui Rosy tremurau.

Asta era. Ce poveste! Şi care era povestea…?

Înjura că nu-şi adusese cu ea aparatul.

În panica aceea se gândi la petrecerea contelui de Trent. Acolo i se adresase, dar, cu siguranţă Hawty nu şi-o amintea. Era clar că nu şi-o mai amintea.

Apoi, poate că nu era… Ea se concentră asupra înfăţişării lui – maiestuos şi slab pentru vârstă lui înaintată, cu ochii cenuşii sub părul grizonat, aranjat băieţeşte. Nu, nici nu încăpea vreo îndoială.

Lată că mai târziu, printr-o strângere de mână, el îi întări convingerea căutând să obţină sprijin pentru ceea ce avea să urmeze.

— Ce plăcere să te revăd, draga mea, îi spuse sir Philip. Rosy, nu-i aşa? De la *Curierul?*

Simţea că-i fuge pământul de sub picioare.

El îi zâmbi binevoitor.

— Te distrezi bine?

— Eu, aşa…

— Bei ceva?

— Cred că da, îi spuse Rosy.

— Deci cum de descurci la *Curierul?*

— Îhm, bine.

Dracu’ s-o ia de petrecere şi de pălăvrăgeală. Poate că ar fi

trebuit să-i dea drumul şi să-l întrebe cu curaj dacă obişnuieşte să vină deseori pe aici.

Se părea că frecventa locul.. Seniorul Tory deschise uşa dulapului,. În mod confidenţial şi scoase o sticlă de *Gordon.* Ea acceptă să bea un gin cu tonic de parcă era un vis.

— Te distrezi?

— O… da. Aaa… foarte mult.

— Şi ce fel de poveşti scrii?

Asta era ciudat.

— Pentru început, povestiri cu caracter general… orice este adevărat, ce se întâmplă… oriunde, se auzi Rosy replicând altcuiva din altă cameră.

— În afara Londrei? o întrebă politicianul.

— Destul… de des.

— Asta nu este bine, Aici trebuie să fii, unde sunt toţi oamenii importanţi, spuse sir Philip, fără să lase nicio urmă de îndoială că n-ar vorbi serios. Bărbatul transpira ca nimeni altul, deşi costumul lui închis era imaculat, iar cravata aranjată ca la armată, dreaptă, ceea ce demonstra că nu ieşise la manevrele de noapte – sau şi-o fi aranjat-o după…

Rosy era ameţită. Nu era uşor să te aduni când în faţa ta apare o zână cu barbă şi începe să scormonească prin cameră.

Seara devenea teribil de ireală.

Surprinzător pentru un politician, sir Philip afişa o admirabilă abilitate de a se acomoda nivelului celui de lângă el.

— Şi apoi, sunteţi cam puturoşi, voi gazetarii, trebuie să fiţi conduşi spre realitate. Îşi ridică paharul la gură, dar nu o scăpă din ochi o clipă.

Trebuia să o necăjească. Rosy îşi înăbuşi un hohot de râs şi omorî o furnică.

— Ai grijă când întâlneşti pe cineva care-ţi inspiră încredere… continuă Hawty. Acum Rosy putea să înţeleagă

de ce presa îi spunea „suav” şi „idolul nesincer” şi „catâr bătrân ce stă în cale”.

— Poate…

— Ce crezi despre Anthony Sword? întrebă el, schimbând subiectul.

— Lucrez pentru Sword, la rubrica lui de secrete.

— Ştiu asta, spuse sir Philip. Nu crezi că n-aş fi vorbit cu tine dacă n-ai fi fost un subiect interesant? Era prea de tot.

Rosy se refugie în băutură.

— Nu, vorbeam de omul Sword. Scoate poveşti al naibii de bune. E locul lor acolo. Nu văd un alt loc mai potrivit decât ăla.

Sir Philip turnă mai mult gin şi tonic.

— Ce faci aici? întrebă ea în cele din urmă.

— Ce… sau cu cine?

— Mă interesează amândouă.

Simţea că agenda ei din geantă arde de nerăbdare să noteze.

Fostul ministru de cabinet se aplecă să examineze o plantă.

— Ai auzit de Danielle Kay?

Rosy încercă să pară mai terestră.

— Prezentatoarea… cea de la televiziune.

— O, da…

Nu părea interesată.

— Eşti prieten bun cu Danielle? întrebă ea, sunând destul de politicoasă, dar, reţinută.

— Nu chiar, replică politicianul. Este un ascultător bun, asta este tot.

28

Ea îşi făcu apariţia sus pe scări. Avea o alură maiestoasă, cu tava de pahare pe care o ţinea cu o mână. În ceaţa aceea,

doar pentru o clipă, părea statuia Libertăţii.

— Eva? spuse Rosy în timp ce femeia cobora treptele.

Sub obrajii pudraţi, grăsuţi, dar brăzdaţi de vârstă apăru un zâmbet de faţă. Femeia părea de şaptesprezece, dar mergea pe şaptezeci de ani.

— Iată un chip nou şi drăguţ pe care nu l-am mai văzut… şi cred că n-aş uita un astfel de păr. Mă bucur de cunoştinţă, draga mea. Dacă mă ajuţi dau de listă imediat… Ce fel de anunţuri dai, draga mea?

— Ce?

— Nu vor fi probleme în ceea ce priveşte fixarea unei întâlniri. Ooo, unde este…? Femeia căută prin buzunarele ascunse ale rochiei. Vrei să-mi ţii asta puţin? Dădu tava unui vicar care era în trecere.

— Nu, eu sunt Rosy. Am vorbit…

— Rose… Stai să mă gândesc… Nu erai tu pe strada 42? Les Miz? Deşi, trebuie să-ţi mărturisesc că mai ai ceva de lucru la costum, dragă. Cred că n-am mai avut vreo ocupaţie de mult timp, toate tradiţiile s-au cam dus pe apa sâmbetei. Şi ai ochii atât de frumoşi… Se opri din căutat şi o studie.

— Eva, eu sunt Rosy. Rosy Hope. La tele…

— Televizor? Eşti de la televiziune? Ei bine, nu vom avea probleme să te distribuim undeva. Ţi-a… a… spus unde să vii?

— La telefon. Am vorbit la telefon, Eva. În fiecare zi. Uneori de şase sau de şapte ori pe zi.

— A?

— Lucrez pentru Anthony Sword. La *Curierul zilnic.* Trăsăturile scenografei se înăspriră. Apoi dădu din gene şi spuse jucăuşă:

— Ei bine, asta da surpriză. Nu cred că ai venit şi cu şeful, aşa-i?

— Nu.

— Înţeleg.

— Nu se duce nicăieri marţi seara, E… unul din tabieturile lui.

Eva scoase un sunet ciudat. Rosy nu era sigură de ceea ce spunea.

— Ei bine, aşa era, dragă.

— Lam spus şi eu, dar nu e aşa uşor să…

— Ştiu exact despre ce este vorba, diavolul ăla bătrân. Aş putea să-ţi spun despre… spuse Eva.

— Aş vrea să o şi faceţi.

— Să spunem că-l ştiu mai bine ca oricare şi că mereu a făcut ceea ce i-a plăcut. N-a fost niciodată pentru micile mele… petreceri.

— Sunt sigură că…

Dar Eva dădu din mâini şi rânji ca un drăcuşor.

— Îmi cer scuze pentru franceza mea. Ce zici de asta?

— Eu… nu prea ştiu ce să spun.

— Nu este chiar aşa cum te aşteptai?

— Nu prea.

Un alt sunet ciudat, alături de nişte chiote ce veneau din casă.

— Deci ai vorbit cu sir Philip? o întrebă Eva.

Rosy clătină din cap, simţindu-se aiurea.

— Este în regulă. Şi numele tău este… O, o ştii pe cea…

— Danielle.

— Ăsta este răspunsul.

— Eva? Ştiu că sună…

— Danielle. Pleacă mâine la Nisa, aşa că poţi fi sigură… Nu este prima oară când tratez subiectul ăsta, nu-i aşa, dragă? Şi tu nu prea te dai în vânt după el…

— Drumul la Riviera din *Heathrow,* continua Eva cu o precizie necaracteristică.

Rosy îşi făcu un calcul.

Între timp voia să înlăture ambiguitatea.

— Eva, celelalte fete de aici… Pe ce se bazează…? Aşa spun

şi ele? …

— Da, dar…

— Ei bine, acum… ştii tot ce trebuie?

— Sigur, dar…

— Ei bine, acum… Tot ce trebuie să fac ţine de prezentări. Ce fac fetele mele. După aceea e numai treaba lor. Cum crezi că fac povestirile, dragă? Şi nimeni nu mi-a spus că am greşit vreodată.

Rosy încremenise.

Bătrâna se uita lung la ea.

— Nu trebuie să fii ca o mironosiţă, dragă.

Muzica era dată tare ca la bâlci.

— Şi poliţia? întrebă Rosy nedumerită. Totul se petrecea cu tam-tam, de la bătaia în uşă până la paza districtului.

— Este deja aici, ridică Eva din umeri.

Rosy zâmbi cu prefăcătorie.

— Poliţia cea adevărată. Ştiţi deja din plângerile vecinilor. Nu-i aşa?

— După cum ţi-am spus toţi sunt aici. Deşi sergentul Mount se pare că nu depune tot efortul.

Ofiţerul îşi făcu apariţia.

— E poliţaiul cel adevărat? apucă să întrebe Rosy.

Acum prinse tot firul.

29

După trei coniacuri, Anthony Sword se hotărî să o ia înspre casă, renunţând la o plimbare în aer liber, fără gânduri, în jurul casei din Hampstead Heath. Se opri sub un felinar la *Vauxhall,* dar înainte de a se răzgândi, apăsă pe accelerator.

Era în regulă şi Eva ar putea să se descurce fără el.

Dar şi el ar mai avea timp să se salveze de propriul său eu.

În mijlocul holului construit în stil gotic, simţurile lui erau

împrospătate de mireasma florilor de liliac şi de piersic.

Îşi aruncă cheile într-un vas de fructe italian, alături de o cutie de pizza. Luminiţa roşie îi făcu semn, aşa că apăsă butonul.

Biip! „Bună, Anthony, sunt călugăriţa. Ştiu că-ţi este foarte greu, aşa că vreau să-ţi fiu alături pentru a te încuraja şi a-ţi spune că trebuie să ai grijă pe viitor. De fapt, credeam că m-ai putea onora la Centrul de la Grasslarid şi vreau ca tu să-mi fii oaspete oricât doreşti… fără nicio obligaţie de a scrie despre asta, doar când vei crede tu de cuviinţă… Ai putea să mă. Ţii la curent, sau poate te voi vedea după acest apel. Familia Trussocks dă astăzi o serată muzicală intimă şi Darline va juca în…"

Biip! „Hei, Sword, bătrâne… Aici este John Sylvester. Mi-a părut rău că n-ai rămas la deschiderea de carte ieri… Dar ţin să te anunţ – şi desigur, vei fi primul care să-şi spună părerea – că treaba merge ca pe roate. Bineînţeles, dacă tu crezi că nu poţi contribui cu ceva la asta… O, şi apropo… pesemne că te va suna agentul tău, dar să fiu sincer, avem ceva în legătură cu recenziile *Anul lui Sword.* Ştii, cred că e nevoie de ceva mai sexy. Ne vom descurca noi, dar… Ţine-mă la curent…"

Biip! Urma zgomotul de la o petrecere în plină desfăşurare. Nu era niciun mesaj verbal.

Biip! „Bună, din nou. Sunt eu, călugăriţa. Îmi pare rău că nu te-am văzut mai devreme, dar Anthony… mai gândeşte-te puţin la Grassland. Un program monitorizat de relaxare. Într-o atmosferă deosebită. Să nu mai vorbim de musafiri! Şi asta rămâne între noi doi… nu va trebui să renunţi la muncă… Somn uşor. Noapte bună!"

Biip – Biip! Robotul se opri.

Sword nu ezită. Se duse la pivniţa de vinuri şi urcă în grabă cu o sticlă prăfuită.

Benedict Pierce se bucura că ajunge acasă.

Deschiderea unui nou magazin în strada New Bond îl enerva, ca să nu mai vorbim de petrecerea dată la aniversarea unei reviste pentru cupluri, care l-a deprimat. Şi asta în restaurantul de lângă podul turnului. „După ea, eu, tu… Noi!" aşa suna invitaţia.

Tema perechilor perfecte era imortalizată de portrete ale unor faimoase cupluri „acasă"; Paul Newman, Joanne Woodword; Bruce Willis şi Demi Moore; Warren Beatty şi Annete Bening; John Alderton şi Pauline Collins.

Benedict stătu suficient de mult ca să observe că femeia de la editură purta ochelari roşii şi ţinu un discurs cu parfum de amor.

Locuinţa lui Pierce era un apartament mare ce se afla în umbra catedralei Westminster. Aceste apartamente erau amplasate la distanţă egală între Westminster şi Victoria, conducând spre un loc sacru – deşi nu asta gândea şi Benedict.

Apartamentul de la etajul patru era decorat de Nina Campbell. Arhitecta făcuse tot aranjamentul de la pereţi la aşezarea vazelor – aşa că nimeni nu putea să-l blameze pe Benedict că nu ar avea ceva stil. Şi, drept dovadă, până şi materialul de perdele îl luase de la Galeria de artă londoneză contemporană şi asta ca să se asigure că totul se potrivea cu tablourile din casă.

Înăuntru îşi atârnă haina în cuier după care îşi scoase pantofii, dar făcea totul cu grijă, ca nu cumva să păteze covorul şi dădu drumul la robot.

Biip. „Aici… şapte-şaptesprezece şi Bill Jackson. Editorul vrea să schimbi titlul *Fiecare câine are ziua lui* cu povestea lui Raine Spencer, avocaţii nu sunt fericiţi despre Streisand-Agassi – aparent firul de păr e un articol sensibil… Ai putea să te…"

Biip. „Benedict, aici e Catherine. Ştiu că am mai. Vorbit de pensie ultima oară, dar nu mă pot descurca doar cu atât.

Avocatul meu va lua legătura cu al tău, asta ca să ştii… Vreau să vorbeşti şi cu Gharlotte. E hotărâtă să nu se mai întoarcă la colegiu în trimestrul următor, se gândeşte să depăşească recordul… Sună-mă, în cazul în care îţi găseşti timp şi pentru viaţa ta socială".

Biip. „Ben… dragă… aici Jo-Jo. Ştii că îmi displace să te întreb, dar aş putea să am şi ceva în plus luna asta la salariu? Marta şi Umberto m-au invitat la moşie săptămână viitoare şi trebuie să mă îmbrac cu ceva adecvat… îmi place să vorbesc cu tine, scumpule… Plec dar nu te uit, dragule".

Biip. „Tati, sunt eu Charlie. Ştiu că mama doreşte să mă duc la colegiu… dar nu prea mai vreau să fac ce mi se spune… Toată viaţa mea am tot aşteptat şi nu sunt prea fericită… La naiba – trebuie să…"

Biip. „Benedict, aici Bea Goff. Ştiu că nu vrei să-mi mai vorbeşti, dar ascultă-mă…" Apăsă pe butonul următor.

Biip. „Benedict? Aici John Sylvester de la editura *Mega.* Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, dar cred că-ţi va face plăcere să auzi veştile bune. În după-amiaza aceasta a fost o întâlnire editorială şi suntem mai mult decât încântaţi să te avem ca asociat la proiectul lui Sword. Sunt încântat că lucrezi cu noi şi sunt sigur că asta poate fi soluţionat… financiar. O să vorbim mâine.

Urmă o linişte deplină după ce robotul se opri.

Apoi lovi aerul cu pumnul în semn de victorie. Da!

30

Şuieratul sirenei de la bordul navei şi clipocitul brusc îl făcură pe sir Philip Hawty să tresară. Se uită rapid în jur.

Călătoria spre Nisa se făcea acum la bordul unei nave.

Fosta secretară nu se simţea în apele ei. Ura din tot sufletul să fie prinsă în coridorul acela computerizat, simţindu-se neputincioasă în cabina aglomerată, fără aer.

Pentru o clipă, crezu că zgomotul acela provenea din sala motoarelor. Asta pentru că se simţea vinovat.

Căutase în birou – nu rămăsese niciun bagaj, doar geanta lui de piele – şi acum ceea ce-i mai rămăsese de făcut era doar aşteptarea, prefăcându-se că nu stătea la pândă..

Era înalt, cu înfăţişarea unui călător obişnuit, păr argintat, fără urmele, evidente ale unui om care făcuse faţă timp de patruzeci de ani unor dineuri conservatoare, afişând un farmec legendar. Purta un blazer, ochelari de soare noi, care trebuiau să fie o greşeală. Ochelarii erau negri şi era conştient că oamenii se uitau acum şi mai mult la el, nicidecum mai puţin.

Încerca să-şi potolească emoţia, amintindu-şi că ultima lui excursie în sud fusese frumoasă. Cei de la aeroport numeau excursia „ruta Riviera".

Femeia care-l însoţise atunci fusese discretă. De data asta, se gândi el cu înfrigurare, mersese prea departe.

— Urmărindu-le cu privirea pe tinerele îmbrăcate ca nişte mirese, în uniformele lor de serviciu, îi trecu prin minte că atracţia lor era o combinaţie perfectă de autoritate şi grijă faţă de cei din jur.

Nu se întreba pentru prima oară ce caută el acolo, aşteptând o fată ce-i putea fi fiică. Nu, poate şi mai rău. Care putea să-i fie nepoată.

Sir Philip îşi vârî nasul într-un exemplar al revistei *Newsweek,* cu grijă, astfel încât să poată zări dincolo de ea.

Ultimul apel.

Sirena răsună din nou, iar Sir Philip se gândi, cu iritare, că ar putea foarte, bine să ia zborul către Nisa singur, fără companie. Perspectiva aceasta îl făcu să se simtă mult mai prost decât înainte.

Era gata să o întindă când o văzu.

Danielle Kay, Lolitta de la televiziune, era îmbrăcată ca pentru voiaj. Purta un costum alb cu negru, format dintr-o

bluză şi pantaloni strâmţi, ceea ce permitea picioarelor ei să ofere o delectare celor din jur pe când sosea la intrare. Parcă formau nişte sculpturi gemene, vii, lungi, netede şi serioase.

Avea o faţă dulce, în formă de inimă, cu părul ei blond strâns sus, în creştet, arătând ca un palmier.

Se ridică pe vârfuri ca să-l vadă şi-l strigă, cu o voce piţigăiată, ceea ce-l făcu să se cutremure:

— Bună. Philly, puişor.

Mulţimea ca un furnicar părea că se dă în lături în faţa ei. Se făcu o potecă de la ea spre el şi podeaua rămase goală.

Sir Philip îşi lăsă revista în jos încet. Din colţul gurii, şuieră printre dinţi:

— Pentru Dumnezeu, la biletul şi ne vedem la avion sau dacă nu… la *Hotel de la Paix…*

— Ce?

Sir Philip se învârti nervos. Cu ochelarii aceia, părea ca un robot. *Hotel de la Paix.* La un taxi.

— Blimey, spuse Danielle, bocindu-se pe când el luă bagajul de piele şi se îndreptă spre poartă. Nu prea te bucuri că mă vezi.

Nu-i trebui mai mult de un minut lui Keith Silver, fotograful de la *Curierul zilnic,* ca să obţină ceea ce urmărea.

Sus pe terasă, îşi făcu loc cu cotul printre nişte doamne în vârstă, apoi despărţi o mamă de copilul ei, ferindu-i de un tub de iaurt mare şi mai deranjă un grup de bărbaţi tineri îmbrăcaţi cât mai divers.

La momentul potrivit îşi băgă mâna în trenciul negru de piele, scoase aparatul foto şi apăsă pe buton.

După ce Philip Hawty şi Danielle Kay se despărţiră, el se grăbi să-şi ia tălpăşiţa.

Undeva la o distanţă sigură de mulţime, ferit de curioşi şi unde se asigură că nu-l aude nimeni, băgă din nou mâna în buzunarul trenciului şi de data asta îşi scoase telefonul mobil. Haina aceasta reprezenta biroul lui, aşa gândea el, pe

când forma numerele; aparat foto, filme, lentile, caiete, adrese, stilouri, telefon.

— Alo? Jamie? Eu sunt. L-am filmat. Spune-i lui, Rosy că este gata. Ei erau, nu încape nicio îndoială.

31

Tina luă mesajul pentru el pe o hârtie galbenă: *La Green,* la ora unu şi cincisprezece minute. Este o întâlnire pe care nu ar trebui să o uiţi. Informatorul nu-şi dădu numele.

Sword primea mesaje de la anonimi în calitatea lui de prim-ziarist de scandal, iar în dezgustul nutrit faţă de asemenea metode el recunoştea utilitatea lor în menţinerea jocului.

Iar după evenimentele – sau mai bine zis evenimentul – din noaptea precedentă, el suferea de o lipsă de elan şi inspiraţie.

Luă un taxi spre Mayfair. *Green* era un restaurant specializat în meniuri pentru o anumită clasă de londonezi, reprezentând un loc vizat demult. Existau locuri şi mai proaste unde-şi îneca amarul.

Sword urcă scările bătute de atâtea clienţi când o voce, ce nu-i pică prea bine, îi sună la spate.

— Să-i previn pe prietenii noştri de acolo că devii violent în faţa vinului roşu, înainte de prânz?

Gazetarul se întoarse să-l vadă pe Sylvester pe urmele lui.

— Pe mine mă căutai? întrebă el.

— Nu, din păcate.

— Atunci, te-aş ruga să nu mă reţii. Cred că ne-am spus tot. Şi cu asta Sword se îndreptă spre uşă, încercând să ignore durerea din pieptul lui deoarece urcase treptele în prea mare viteză.

— Cum vrei tu, Anthony.

Milionarul de la editura *Mega* era mulţumit de sine.

— N-ai idei nici cât negru sub unghie, Sylvester, ca să nu mai vorbim de farmec personal.

Sylvester îşi aranjă costumul care se asorta cu părul ce-i dădea un aer de negustor.

— Şi odată ce ne înţelegeam atât de bine…

— Avocaţii mei stau la pândă.

— Calm, calm.

— Şi ce mai cauţi aici? îl interogă Sword.

— Aştept… un prieten.

— Imposibil.

Editorul rânji.

— În regulă, deci un autor nou. Sau cum să-i spun… cel ce-şi face biografia.

Concluzia era prea clară.

Sword îşi trase nasul când un taxi negru opri chiar în faţa clădirii.

Din el coborî Benedict Pierce, având gura până la urechi.

Nu mai fură alte comentarii.

Nu era prea clar cine făcuse aranjamentul. Ceea ce conta în momentul de faţă era stăpânirea de sine.

Până la amiază el va lua o hotărâre.

Poteca pietruită ducea spre Centrul de sănătate, fiind mărginită de copaci. Maşina lui Sword, mândria şi bucuria lui, călca asfaltul cu zgomot.

Iubea maşina aceasta. Fusese a ducelui de Bunster. Era un automobil lung, mare, de culoare crem.

Îl făcea să se simtă ca un aristocrat sau, cel puţin, ca un individ de modă veche. Îl făcea să arate ca o broască de cursă lungă.

Din Londra făcuse două ore gonind cu o viteză de treizeci şi cinci de mile la oră.

Era modern să se mai oprească din când în când.

În faţă era *Grasslands Hali.* Casa, căminul cenţilor din familia Hatfield, se ridica maiestuoasă în mijlocul pajiştii.

Emblema strălucea în soare, iar păsările ciripeau de zor.

Pentru prima oară în viaţă, Sword se gândi că nu fusese prea greu să ajungă aici.

Nimic nu era mai potrivit decât să plece din oraş.

Fu primit cu multă pricepere. Maşina fu trimisă în garaj. Apartamentul arăta bine – violet, verde şi crem, cu dungi, fără prea multe zorzoane.

Dădea înspre o grădină, dincolo de care, la distanţă se afla o pădurice. Până şi pajiştea cu peluză şi tufele arătau de parcă erau răsfăţate de atâta atenţie.

Pe birou, în dormitorul lui Sword, se aflau caietele obişnuite şi hârtiile de notat, meniul şi o urare de bun venit:

„Grassland şi centrul de viaţă nouă",

Ai făcut primii paşi spre schimbări în bine în ceea ce priveşte viaţa ta.

Progresează.

Schimbă-te.

Distrează-te.

Relaxează-te.

Sword stătea lungit pe pat, care era atât de moale, încât îşi imagina ce bine va dormi. Îşi aruncă o privire spre cărţile de la capătul patului; un volum de jazz intitulat: *Sănătatea mediului;* altui se numea *Obligaţia de a ţinti.* Provocarea pe care se aştepta să o vadă aici implica şi puţin masochism.

Surprins de ce făcuse şi fără să reuşească să se odihnească, îşi revăzu lista în minte:

Călugăriţa Purchase îl asigurase că prezenţa lui la *Grassland* era strict confidenţială – deocamdată.

Casa îi rămăsese în grija menajerei şi a grădinarului.

Strada Harley purta pecetea cauzei îmbolnăvirii sale, dar nu mai conta, era entuziast.

Memoriul dictat în grabă de editorul de la *Curierul* a fost adus de urgenţă şi a fost acceptat după o izbucnire ruşinoasă

în faţa proprietarului din hol.

Deputatul Raj se baza pe teoria vieţii.

Până aici, este bine.

Acum era *incomunicando.*

32

În birou plutea o atmosferă de vacanţă. Rosy îşi vârî nasul în pagina de dimineaţă, deasupra ultimelor rânduri scrise de Jamie despre contele de Trent:

„Ce *afacere dusă de fosta secretară l-a atras pe sir Philip Hawty?*

Pot să dau la iveală călătoria lui spre sudul Franţei împreună cu dansatoarea plină de elan, Danielle Kay, în vârstă de douăzeci de ani, crainica ce prezintă emisiunea de jocuri şi concursuri.

Sir Philip, în vârstă de şaizeci şi doi de ani – care mai nou se axează pe tinere, cu un deosebit interes, şi asta de când a divorţat de cea de-a doua nevastă, Mary – şi minunata Danielle au zburat împreună cu avionul ieri spre Nisa.

Înainte de a pleca Danielle le-a spus prietenilor ei: prematur să mă pronunţ dar sunt foarte fericită.

Nu-l aşteptăm pe sir Philip mai devreme de sfârşitul săptămânii. Un parlamentar ne-a mărturisit că se află într-un tur european de privatizare".

Cât de mult se poate afunda contele de Trent? Contele, de treizeci şi patru de ani şi câinele lui Chelsea au sărbătorit eliberarea dintr-o celulă a poliţiei din Wandsworth, după ce a petrecut optsprezece ore la interogatoriu, după care a ademenit o tânără poliţistă la clubul de noapte Mireabeau şi. A proclamat cu voce tare: Nu-mi veni mie cu din astea, cucoană. Eşti prinţesa de Wales şi ştiu eu ce fel de trucuri faci".

„Ochiosul lord Trent a încercat să facă o samba cu Sharon Baxter.

Nu prea credem că s-a luptat pentru cauza lui, cu girantul Trencheste care l-a sfătuit să-şi vândă casa din Belgravia şi o parte din proprietăţile din Sussex, pentru a-şi îndeplini îndatoririle şi să acopere cheltuielile făcute pe distracţii".

Şi ce era mai bine, Rosy era dorită aici.

— Este clar că nu eu am de spus ultimul cuvânt, dar de vreme ce Sword e plecat în concediu… în ceea ce mă priveşte, slujba e a ta, spuse Jamie, pronunţându-se ca prim-editor al ziarului. Era încrezător în forţele proprii mai mult ca niciodată în dimineaţa asta – căci o fată de la petrecere din noaptea trecută îi spusese că e mai frumos decât însuşi Imran Khan.!

Se bâlbâi când dori să-i mulţumească.

— Hei… nouă ne placi, mormăi el.

— Uşurel… o amăgi Pearson din camera alăturată.

— Ei, o spuneam oricum, zise Jamie.

— Mulţam'.

De fapt ceea ce ar fi vrut să spună, îşi dădu ea seama puţin stânjenită de asta, suna cam aşa: „Asta înseamnă foarte mult pentru mine".

— Ar fi fost drăguţ să am o întrevedere cu contele de Trent, dar totul ţinea de cum intram acolo, se încruntă Keith, criticând rubrica. Dar având în vedere paza pe care o aveau, nici nu încape discuţie.

— Bineînţeles, nu numai că… începu Rosy.

— O, nu-i aşa, oftă Pearson.

Însă fotograful îşi vârî nasul în invitaţii, înghesuindu-şi rândurile scrise în buzunarul de la haina de piele, asemenea unui copil care îşi ascunde dulciurile la o petrecere..

— Asta îmi place cum arată. Vedere de la Antonia. Nu te-ar deranja o fotografie de-a ei, ce zici Pearson?

— Fără să iau în consideraţie faptul că mi-ar lua mult timp ca să mă obişnuiesc cu *modus operandi* ce te caracterizează, Keith, fără să neg că uneori e eficient, tot pot să mă acomodez cu viziunea ta puerilă de a privi lumea, replică-omul mai în vârstă. Aş vrea nişte ceai, Tina. Există şi ceva de lucru astăzi, o muncă cinstită.

— Ca de pildă?

— Mă pregătesc să cercetez o poveste transatlantică la TV…

— O, da?

— Aha, i-o tăie Jamie sarcastic. Trebuie să înceapă pe satelit *Viteazul şi Frumoasa.*

Se duseră să ia prânzul în grup.

După două sticle de şampanie băute în subsolul clubului *Ziarişti de duminică,* se duseră în plimbare la restaurantul italienesc ce se află chiar lângă sediul ziarului, pe strada Flotei.

— Se pricep tare bine la reţete vechi şi secrete, şopti Pearson… poveşti mari, cheltuieli şi mai mari…

Chelnerii zâmbăreţi se tot foiau în jurul lor, bucuroşi să vadă că au clienţi de nădejde, cu bătaie lungă în ceea ce priveşte băutura. La celelalte mese se aflau contabili şi avocaţi care nu cereau decât apă minerală sau câte o sticlă de vin alb.

Ei comandară două sticle de vin roşu de-al casei.

Hărmălaia se produse odată cu întrecerea dintre Jamie şi Pearson, ce consta în vorbe deocheate, fiind încurajaţi, fără milă, de Tina. Era o veselie de zile mari.

Rosy îşi mânca salata printre sughiţuri, urmărindu-şi tot timpul rochia albă şi pe Pearson care tot învârtea furculiţa în sucul de roşii.

După un timp, Rosy simţi că obrajii îi iau foc. Nu era un act iresponsabil? Dacă ar fi rămas în camera unde se primeau

ştirile sau mai rău la gazeta locală… Dar apoi se relaxă: niciunul dintre ei nu părea să se îngrijoreze, deci ea de ce ar face-o?

Ceilalţi o plăceau. Voiau ca ea să rămână şi să lucreze cât timp Sword era plecat în concediu. Încerca să pună cap la cap povestea ce o avea în minte de la petrecerea Evei Coutts. Aici era plătită cu o sută de lire.

Deci aceasta era strada Ruşinii.

Şi cine erau toţi aceşti oameni despre care scriau ei?

33

Lată că drumul lui Sword către progres, schimbare şi distracţie nu putea fi decât mitic odată ajuns în acest stadiu, aşa că începu cu o consultaţie medicală.

Omuleţul activ din cabinet avea o predilecţie pentru verbele de mişcare. Îl urcă pe cântar şi nu rămase şocat când văzu că acul se opreşte în cele din urmă la o sută. Îl aşeză pe canapea şi-i puse întrebări amănunţite despre viaţa lui şi despre alimentaţie.

Gazetarul de scandal îl întrebă direct:

— Puteţi face ceva pentru mine? Puteţi să mă ajutaţi cumva?

— Cred că da. Medicul îşi aruncă o privire pe fişă şi zâmbi. Cel puţin m-aţi scutit de obişnuita frază: „Credeţi-mă, de-abia apuc să mănânc”.

— Da, păi…

— Se întâmplă…

Sword îl privi.

— Se prea poate să nu fiu chiar genul acela care mănâncă salate.

— Acest lucru li se întâmplă multor oameni de vârstă dumitale. Este vorba de mâncare condimentată, prânzuri de afaceri, dineuri la restaurante, băuturi alcoolice… Dar în

urma unui program de masă regulat, apetitul poate fi reeducat.

Deci a sosit clipa, se gândi Sword. Pauza de meniu a bărbatului matur.

Medicul îl dădu pe mâna terapeuţilor.

— De-tox, băi termale, ionotermie, îl informă terapeuta.

— Şi ce trebuie să iau? spuse Sword, deja dezamăgit. Deja îşi simţea stomacul zvârcolindu-i-se de foame. Vocea terapeutei era joasă şi dulce, ca un tort cu frişcă. Sau aşa i se părea lui.

— Ionotermie. E un proces terapeutic în care se aplică electrozi…

— Ce… e…?

— … Este vorba de un curent foarte blând pentru stimularea muşchilor care încurajează eliminarea impurităţilor, îl îmbărbătă terapeuta. Se face pentru a arăta câte kilograme se dau jos. Mulţi dintre clienţii noştri merg după acest tratament dacă au în vedere vreun eveniment deosebit.

El făcu o grimasă.

Apoi merse la consilierul de la centru care ţinea la forma interioară şi la aspectul pozitiv al trupului.

— Mă descurc foarte bine cu oglinda, mormăi Sword, căruia nu-i era pe plac consiliera, o femeie cu părul strâns, cam de treizeci de ani, bănuia el. Ea începu un curs pe timpul căruia era clar că-l va privi ca pe o provocare personală.

Apoi se întoarse în camera lui pentru a se bucura de o lungă baie cu ierburi.

După o oră stătea întins în pat când îi sosi un plic ce conţinea programul lui pentru prima săptămână. Aparent era un program rapid. Un orar detaliat îi indica ce va mânca şi orele, ce activităţi va desfăşura, precum şi tratamentele şi terapia pe care o va suporta.

Programul acesta îl speria. Reacţia lui imediată fu una de

nesupunere totală.

Îşi lăsa bărbia în jos şi o luă de-a lungul coridorului, oprindu-se să mai mârâie, când îşi făcură apariţia câţiva colegi. Apoi, se gândi, că n-aveau rost. La naiba cu ele.

Obosise să tot ia hotărâri. Îi făcea bine să fie altcineva în locul lui, care să-i ordoneze zilele.

Odinioară, atunci când mânca şi bea fără oprelişti, îşi dezvolta un cod de clasificare pe care-l folosea când ieşea cu victimele lui în oraş.

Un om care comandă plăcintă şi budincă de orez era evident că avea nevoie de odihnă.

Altul care ar alege un cotlet de miel, după ochiul format al lui Sword, ar trebui să se afle la volan, în timp ' ce iubitorii de carne de porc ar putea să aibă înclinaţie către confruntări.

Un alt solicitant care ar mânca brânză de capră cu roquette ar putea fi marcat ca o persoană care se dă în vânt după modă.

Normal, el rezervă şi cazurile celor nefericiţi care optau pentru diferite cocktail-uri cu sos roz. Gazetarul I făcu o listă de vicii care să se potrivească acestui

Meniu, revenind la părerea că tovarăşii lui de suferinţă aveau gusturi la blonde şi cluburi de noapte.

După asta se uită la tava pe care o trimiseseră cei de la room-service. Farfuria lui conţinea prăjitură de orez şi o grămadă de ţelină. Asta ce însemna oare?

34

Lângă piscina unui hotel modest de trei stele din Nisa, sir Philip Hawty sorbea din ochi o tânără.

Dincolo de ei se înălţau palatele vestiţilor călători, cu plaja şi Mediterana ce sclipeau în soare.

El se aşeză mai bine în şezlong, inhalând miresmele de usturoi şi ierburi de Provence care erau cunoscute ca esenţă

a Franţei, şi se lăsă în grija soarelui.

— Uuuu, nu. Deja mă cojesc.

Pe marginea piscinei stătea Danielle, nervoasa, studiindu-şi sânii goi. Carnea ei era roşie.

Sub privirile celor din jur trebuia să găsească o scuză pentru a se întoarce. Sir Philip, purtând încă ochelarii de soare, râse cât putu de calm.

— Vino sub umbrelă. Ca să nu te prăjeşti.

Ea îşi undui şoldurile spre el; picioare perfecte, sâni rotunzi, părul ridicat pe ceafă într-o formă ridicolă.

Lui, i se puse în nod în gât.

Era adevărat că sejurul lor nu începuse bine în ziua aceea. Îl ignorase complet în avion. Apoi îl trata cu indiferenţă la aeroport. Şi, tremurând toată la coadă şi când aştepta taxiul, izbucni în lacrimi, după ce apăru şi el. El reuşise să o domolească. Nu fusese chiar aşa de greu. Era nerăbdătoare să-i facă pe plac.

— Este numai vina ta, spuse ea, aşezându-se lângă el. M-ai făcut să-mi scot rochia.

— Voiai să te bronzezi peste tot, îi spuse.

— Bine de tot şi uniform, îi ciripi ea. Asta îmi aduce aminte de vremea când aveam vreo cincisprezece ani şi una din fetele de la şcoală mi-a spus că, dacă vreau să mă bronzez ca lumea, trebuie să folosesc ulei pentru gătit. M-am aşezat numai în bikini, în spatele grădinii, dată peste tot cu ulei din ăsta şi urmarea a fost că miroseam toată a cartofi prăjiţi şi atrăgeam muştele.

Râseră amândoi.

— Mama credea că am înnebunit.

Lată că povestea asta îl făcu să se simtă din nou mai bătrân. Numai cei tineri vorbesc atât de firesc despre părinţii lor.

— Şi acum cum este? o întrebă el.

— O, e neschimbată. Numai că acum se mândreşte cu

mine.

— Trebuie să, o facă.

— Înregistrează fiecare spectacol la video, taie fiecare articol din ziar, chestii din astea.

Sir Philip îşi duse paharul la gură din nou.

— Vrei şi tu?

— Nu. Numai tata mai face haz pe seama ei.

— O? Adică nu bea?

— Nu, vorbeam de spectacolul de ia televizor. E poştaş. Nu s-a schimbat în ultimii treizeci de ani, face aceeaşi treabă. Familia spune că picioarele le moştenesc de la el. Nu înţelege că vreau să fac ceva eu însămi. Crede că am predilecţie spre bărbaţii străini. Ar trebui să găsesc un băiat drăguţ şi să mă căsătoresc.

— Înţeleg. Cred că nu s-ar emoţiona foarte tare dacă te-ar vedea acum…

— Cred că m-ar ucide, spuse Danielle.

Au luat cina într-un mic restaurant de la capătul oraşului. Era un bar lung, dar nu era aglomeraţie. Pe perete atârnau fotografii ale eroilor sportivi locali. Prin uşa deschisă se vedea luna pe mare.

Sir Philip se luptă cu friptura şi o stinse cu vin roşu. Danielle salată *nicoise* şi contempla natura.

— … Niciodată nu te-ai aşteptat ca alte ţări să aibă locuri comune şi asta pentru că mereu vedeai numai fotografi cu peisaje interesante şi gândeai că toate trebuie să fie la fel.

Se întrebă dacă fusese vreodată atât de inofensiv în tinereţea lui. După puţin timp de gândire, îşi spuse că nu. Întotdeauna aborda problema vieţii dintr-un unghi viclean.

— Dar asta nu înseamnă că nu interesant.

Era evident că era dezamăgită. Ar putea spune că o păcălise de vreme ce nu luaseră cina undeva aproape de statutul lor social. Riscul de a fi recunoscuţi ar fi fost minim. Dar ea nu se exprimase chiar aşa.

El îşi mai turnă un pahar de vin roşu.

Se gândi că e o fată dulce de tot.

La noapte va dormi liniştit în patul lui. Nu se putea vedea nimic din camera lui sir Philip. Dădea într-o parte a hotelului unde erau depozitate cutiile de gunoaie şi spre o stradă îngustă. Clădirea nu-şi prea merita numele şi asta începând cu capătul coridorului. Timp de două nopţi, nu avusese niciun strop de linişte. Trebuia să suporte toate conversaţiile şi strigătele, uşile de la maşini ce se trânteau, precum şi alte zgomote. Se răsucea când pe o parte când pe alta.

Deci asta presupune să călătoreşti incognito.

Avea un pat simplu cu un şir de perne, un dulap, un scaun de lemn şi o masă şi un aranjament floral din plante uscate ce atârna pe peretele oranj. Dacă nu era atent şi se aşeza într-un loc greşit, se lovea cu capul de becul din plastic în formă de floare deschisă.

Rămase lungit, gândindu-se că până la urmă tot adoarme, dacă trece în revistă gânduri mai liniştitoare.

Prima pe listă era Simone Signoret. Ei bine, era în Franţa. Marilyn Monroe locuia deasupra metroului în filmul *Pofta la şapte ani.* Marilyn Monroe împreună cu fraţii Kennedy. Doris Day în *Discuţie pe pernă.*

În regulă, ultima era ciudată. Dar cu cât înainta în vârstă, o găsea pe blondă din ce în ce mai ispititoare. Era din nou sindromul stewardezei. Cineva care te face să te simţi tânăr din nou, dar după care trebuie să umbli.

El rămase culcat.

Într-un acces de afecţiune pe care prefera să nu-l aibă deloc, spera că doarme bine.

Apoi se întrebă de ce naiba a consimţit să vină cu el aici şi dacă avea cumva idee ce fel de bărbat este.

După-amiaza se scurse. Rosy scrise câteva paragrafe mai de voie mai de nevoie despre ministrul care votase, cu parlamentul, dar se zvonea că aderă la alt partid.

— Deci, spuse Rosy, secretarei ministrului, pe când vorbea la telefon, poţi să vorbeşti?

Sunete diferite de la celălalt capăt al firului.

— Este acolo?

— Multă râcâială.

— A, este în regulă. Spune-mi dacă am dreptate. Simţeai nevoia să râzi tare ori de câte ori făcea o glumă…

Râcâială, sunete, zornăituri în telefon.

— … Spirit cam nesănătos… că-ţi paradeşti coardele vocale.

Povestea nu avea un cap sau coadă pentru cititori, dar pentru prima oară s-a simţit profund recunoscătoare.

— Emma?

Avea nevoie să se asigure că face bine, aşa că sună la apartamentul ei.

— O, bună, Rosy, ce mai este nou?

Lucrul cel mai bun pe lumea asta este să te bucuri de oamenii din jur, se gândi Rosy şi era clar că ea o cunoştea după timbrul vocii, simţea că se întâmplase ceva rău.

— O, ştii…

— Ce?

— Ai ceva de făcut mai târziu?

— Doar să mă văd cu bătrânul meu.

— Ce… e… e? Cine este ăsta?

— Este Marvell, prostuţo. Mi-am scos toate cărţile afară, cele pe care nu le-am citit încă – aveam de gând să fac ceva treabă. Până acum am stat la soare în parcul Bishops.

— Ce noroc pe tine. Ce, nu mal puteai să-i suporţi?

Emma râse.

Căzură de acord să se întâlnească în grădina mănăstirii.

Rosy lăsă un bileţel la club şi merse să se plimbe pe malul

lacului. Trecu pe la debarcader ca să o ia pe la ştrand, apoi se îndreptă spre strada Southampton spre piaţa de fructe şi legume. Praful şi oboseala adunate peste zi pluteau în aer ca o pătură grea pusă într-o noapte caldă.

Erau o mulţime de turişti ce se plimbau în treninguri sau pantaloni scurţi, privind afişele teatrale, oprindu-se în faţa bisericii, rămânând în cafenelele şi restaurantele din jurul pieţei.

Rosy se îndrepta spre Crusting Pipe, trecând pe lângă umbreluţele ce adăposteau oamenii de la mese, pe lângă magazine sau negustori ambulanţi cu mâncare şi ceai de vânzare, o luă spre Muzeul transportului, care se afla pe o stradă căreia nimeni nu-i mai ştia numele.

Emma o aştepta aşezată la o masă, îmbrăcată cu o rochie fără umeri. Buclele ei roşcate erau strânse cu un batic negru. Făcu semn cu mâna spre doi japonezi care studiau harta oraşului.

— Bei ceva?

— Ce naiba? o întrebă Rosy, sunt ghiftuită de la prânz.

— Ce s-a întâmplat?

După o jumătate de vin alb, Rosy îi spuse totul.

— Vei zice că totul e o prostie… că sunt provincială… dar este vorba de petrecerea la care am fost aseară – sau nu ştiu cum s-o numesc altfel decât petrecere, începu ea. Şi ce este mai rău în toată afacerea asta… fi nu ştiu de ce am făcut-o… dar n-am mai spus niciun cuvânt după asta… şi acum e îngrozitor pentru că nu ştiu cum de pot să…

Emma ridică palmele.

— Stai aşa, calmează-te… cred că vorbeşti de slujba aceea a ta…

— Păi am mai fost eu la vreo altă petrecere în ultima vreme?

— Începe cu începutul.

După o privire aruncată în jur, Rosy se aplecă înainte.

— Este vorba de scenografa aia de la teatru, o actriţă în vârstă, care ne ţine la curent cu viaţa mondenă din lumea spectacolelor şi ne spune cine e încurcat cu x, y. Face asta de mulţi ani, dar nimeni n-a întâlnit-o personal. Sau poate că da…

— Poveştile ei, ştii tu, sunt verificate, au temei?

— Aparent, nu dă greş. Să vezi, eu am discutat cu ea şi am făcut o poveste mai scurtă – şi ea mi-a spus că dă o petrecere… aşa că m-am dus spre Eastssheen să caut toate casele la rând.

— Nu prea sună încurajator, recunoscu Emma.

— Aşteaptă o clipă. M-am dus acolo să dau peste… ei bine, singurul mod de a descrie ce am văzut aduce cu ceea ce organiza Cynthia Payne când îi venea cheful.

— Vrei să spui…

Rosy clătină capul.

— Bărbaţi în uniforme şi plase, unii chiar foarte cunoscuţi, îmbrăcaţi pe jumătate în femei…

— Da, dar asta nu înseamnă…

— O fată – o actriţă – m-a întrebat dacă… mi-a apărut. Şi apoi mi-a dezvăluit principiul potrivit căruia îşi face ea prieteni şi-i face pe cei influenţi să se mai odihnească o clipă.

— Este o slujbă care sună a…

— Ascultă, poate sunt eu naivă, dar îmi dau seama a ce sună asta. Toate camerele de sus erau ticsite. Emma scutură din cap: Eu…

— Asta explică faptul că toate personajele din poveştile Evei umblă după drepturi.

— De parcă li se cuvin.

— Da’ nu este amuzant deloc.

— Este chiar vesel.

Rosy îşi roti ochii în orbite.

— Nu văd nimic rău în acest gen de petreceri de prezentare, spuse Emma. Doamne, toţi se duc acolo. Mereu e

câte un articol în ziare sau câte un documentar despre astfel de petreceri. Şi ce dacă se ţin lanţ?

— Cu baloane şi muzică zdrobitoare – genul de striptease?

— Şi zici că aceasta… scenografa purta satin roşu, învârtea un set de chei şi mii de chiriaşi se înghesuiau în jurul ei? râse Emma.

— Nu, dar am sentimentul că şi eu făceam parte din joc.

— Tu?

— Îhm… M-am întors cu o poveste bună numai că… ştiu că mi s-a înscenat totul… Voiam… să-i dovedesc lui Sword că sunt destul de bună.

— Deci?

— Nu ar fi trebuit să-mi fac atâtea griji. Şi, din senin, ieri, Sword a plecat într-un fel de concediu. Nu părea interesat deloc.

— Şi?

— A doua zi dimineaţă m-au întrebat şi ceilalţi, dar eram preocupată de Hawty. N-am spus nimic despre povestea cea adevărată. Şi nici acum nu ştiu ce să fac.

— Uită de asta, o sfătui Emma. Ştiu exact ce se întâmplă. Trebuie să o facă.

36

Apartamentul din piaţa Shepard era ticsit de mobilă din anii ’60. Îl determina pe lordul Diplock să simtă că atinsese culmea gloriei pe care o visase de când era tânăr, de viţă nobilă, fumând ţigări *Embassy* şi având o prietenă pe nume Brenda.

Uşa de la lift se deschise chiar la camera crem şi negru. Rosy şi Emma păşiră înăuntru şi dădură nas în nas cu gazda lor.

— Hei, n-a venit Sword în persoană? N-are nimic, ce fel de venin mai aduceţi cu voi? izbucni el.

Lordul Diplock avea o sticlă de *Dom Perignon* într-o mână şi sucul lui preferat de piersici, în cealaltă.

Personajul era scund şi rotund, cu ochii negri, strălucitori, şi cu urechi roz şi mari. Lui Rosy îi amintea de o poezie de la grădiniţă, impresie făcută şi dorită cămăşii pe care o purta la diverse ocazii.

Nu se simţea prea bine pregătită pentru o astfel de încăpere şi pentru oaspeţii ei.

Emma spuse cu umor:

— Mă simt ca fetiţa, din tragedie, cu ursul la un pas în spatele zeiţei îmbrăcată în alb. Apoi, văzând-o pe Rosy că trage de rochia ei, nervoasă, o apucă de braţ, prietenește.

— Arată bine. Îţi scoate în evidenţă talia.

— Chiar aşa crezi?

— Desigur!

Rosy zâmbi recunoscătoare.

Ei bine, după toată practica se mai simţea încă nervoasă când mergea la o petrecere?

Ca să se stăpânească, începu să-i prezinte Emmei oaspeţii.

Pe scaunul din piele se afla contele de Salcombe, căsătorit a treia oară, flirtând cu soţia numărul doi. Lângă oglindă se afla contrele de Trent, iar alături de el Lottie Landor, tânără actriţă care se juca cu nişte bile de argint. Sosi şi Pearson arătând ca de obicei, ca un boier de la ţară. Nu lipsea nici Jamie, înconjurat de blonde.

Printre ei se aflau nişte actriţe şi fotomodele necunoscute, nişte bărbaţi cu feţele roşii şi alţi câţiva politicieni din partidul Tory.

— Nu este chiar ceea ce mi-am. Imaginat, spuse Emma, vreau să spun aşa cum apare în ziar.

— Adică nu la fel de elegant şi de răsunător?

— Nu prea.

— Bine-ai venit pe lista B, îi spuse Rosy. Şi mai adăugă un minus. Coconaşii care aspiră la ceva, cei din cercul lui

Diplock.

— Emma înţelese totul.

— Vei scrie ceva despre asta?

Rosy clătină din cap.

— Bineînţeles că petrecerile lui Diplock sunt un fel de umplutură.

Jamie ie făcu cu mâna peste mulţime şi porni în direcţia lor.

Un bărbat îmbrăcat sărăcăcios intră în încăpere.

— Nemaipomenitul Jamie Raj! spuse dintr-o răsuflare Emma. Era evident, îşi spuse Rosy, că Emma deja îl întâlnise la vreo petrecere.

— Merită să vii aici. Ştii că seamănă cu tipul ăla… cum îl cheamă…? Numai că este ceva mai tânăr.

Rosy oftă.

— Imran Khan. Şi va trebui să te descurci mai bine decât acum. Îi place să i se spună că arată mai bine decât Imran în aceste zile.

— Îmi amintesc asta.

— Tipul care îl vânează este Allan Wiks.

— Cine este?

— Un dramaturg plictisitor al cărui succes a fost preluat de rubrica lui Sword, care face aluzie la virilitatea de neînfrânt din teatrul de nord. Din păcate, e un caz de coitus neinteruptus…

— Ce?

— Tipul nepotrivit.

— O, dragă.

— Nu, este în regulă. Publicitatea era prea bună ca să nege, îi, explică Rosy, simţindu-se cam bătrână,

Pearson îi spuse povestea în timpul prânzului.

Jamie se îndreptă spre ei, cu dramaturgul ce fusese deja remarcat.

— Emma. Mă bucur că te revăd.

Ăsta era Jamie cel adevărat, se gândi Rosy. Nu ştia dacă trebuie să se simtă flatată că-şi amintise de numele prietenei ei sau să se enerveze că Emma era o altă femeie pentru care-şi punea în valoare farmecul.

Emma era încântată.

— Vii aici cu treburi sau de plăcere? sună întrebarea dramaturgului, plină de speranţă, pe când se încadra în grup.

— Plăcerea ta e treaba noastră, spuse Jamie, fixându-l pe producătorul care admira profilul lui Raj şi buclele negre, cu interes nemascat.

Jamie se manifestă fără jenă.

— L-ai văzut pe Cheryl? insistă dramaturgul. Era ca o păpuşă pneumatică materializată într-o parte.

— N-am avut ocazia să-l cunosc în carne şi oase, dar îl pot identifica după corp, spuse Jamie. Bună, Cheryl. Cred că l-ai pus la colţ pe liderul opoziţiei ieri seară.

— Nu mi s-a spus prea mult, zise Cheryl.

Rosy îşi ridică privirea spre cer.

— I s-a propus lui Cheryl să apară pe post la emisiunea *Miezul nopţii londonez,* spuse dramaturgul. Ai putea să faci o poveste şi să spui acolo că ea e noua mea prietenă, dacă vrei.

— Ce crezi că ar trebui să port? spuse Jamie.

El se întoarse pe când o blondă se apropie, înghiontindu-l pe Cheryl.

— Jamie, dra… gă! Vreau să… spuse blonda. Vrei să auzi ceva amuzant?

— Trebuie? întrebă Jamie.

37

La ora unsprezece băuturile curgeau râuri.

Lordul şi doamna Diplock făceau versuri, regele Forecourt juca maracas cu un barman îmbrăcat în lame, care făcea un cocktail

Un bancher în vârstă se încurca tot încercând să între în vorbă cu o stea într-ale parfumeriei comerciale. Ministrul de la securitatea socială stătea nas în nas cu un reporter, Hansard.

Alte cupluri începură să se legene în ritmul muzicii. Contele de Salcombe şi contesa îşi îndreptau picioarele agale spre fotograful particular; lordul Diplock, se uita în jur, în timp ce flirta cu alţi musafiri din încăpere.

— Nu mai putem continua aşa, ciripi Elvis, pe un ton ironic.

Era aşa cum lordul Diplock îi spusese lui Rosy; totul se transforma.

Alături, putea să-l audă pe Pearson întreţinându-se cu o tânără actriţă povestind despre carierele pe care ie îmbrăţişase el, plin de speranţă. Vorbea cu emoţie despre cei pe care-i cunoscuse. O punea în temă cu nimicuri cum ar fi comercializarea ciocolatei până la îndeplinirea visurilor starurilor. Şi faptul că ei îl credeau era emoţionant.

Rosy îşi făcu drum spre Emma, care vorbea cu o fată ce-i fusese bună prietenă la şcoală, ducesa de York.

— Când am cunoscut-o, era Fergs. Era atât de nostimă! Mereu îţi ascundea câte ceva. Ţinea ascunsă o sticlă de *Molière* sub biroul de la şcoală.

Un chelner veni aducând *Bellinis.*

Rosy se gândi că-şi bate joc de ea.

Tocmai discutau dacă să meargă la contele de Trent şi spre grupul lui – vânători calificaţi aşa le spunea Jamie, care părea că discută în contradictoriu cu cineva, până când îl întrerupse Chloe, una din actriţele neschimbate.

— Ce tâmpită distribuţie, se plânse Chloe, fără prea multă introducere. O să-mi iau canapeaua înapoi. Am şi scris o piesă despre povestea asta. Rolul principal este canapeaua însăşi, iar eu am crezut că pot juca rolul cu experienţa mea şi cu sufletul…

Rosy clipi spre Emma.

— … Paradoxul durerii ce are loc pe canapeaua moale din distribuţia regizorului.

— Cu toată gălăgia din jur am auzit-o pe fată ţipând la Brett. Cum de vă puteţi gândi la aşa ceva?

— … Sentimentele de respingere pe care le are o femeie, ca şi o artistă pe care niciun bărbat se pare că nu este capabil să le priceapă… accentuă Chloe tema ei preferată.

— Ticăloaso, strigă prietenul lui Trent.

— … Şi totuşi vor continua să ne umple capul cu fel de fel, apoi să ne folosească, să ne obosească ca pe nişte resurse emoţionale…

— Asta e, şuieră printre dinţi fata către contele de Trent care-şi luă o mină cât mai nevinovată.

— … Este o bătălie de voinţă, spuse Chloe, pe care n-o voi câştiga stând culcată.

Fata lui Trent se opri trimiţând paharul de şampanie şi sucul lui Rosy spre un antrenor de cai de curse şi spre una din fetele lui atrăgătoare.

— … Deci scrie şi despre asta la rubrica ta şi… înghite-o, sfârşi Chloe triumfătoare.

Dar publicul ei îi urmărea pe vânătorii calificaţi.

Aşa că ea se îndreptă spre Jamie. Îi puse mâna pe braţ ca să-i facă atent şi să-l oprească din discuţia cu un fotomodel tânăr.

Contele de Trent era nonşalant mai mult ca oricând, afişându-se cu felul lui de a fi diavolesc şi părul răsucit, stârnind râsete. La lumina felinarului, ochii lui închişi la culoare străluceau pe când începu să facă o selecţie a grupurilor aristocrate.

— Trebuie să fie simplu, nu-i aşa? spuse Rosy privind fix. Şi să nu permiţi ca dragostea să fie murdărită de vreo ambiţie romantică.

Emma ridică din umeri.

— Vorbeşti de cei calificaţi?

— Vreau să spun că scopul lor în viaţă este să păşească afară din catedrala Westminster, fără a mai fi nevoie să cumpere coroniţe din argint.

— Şi să facă invitaţii cu marginea aurită…

— Cum reuşesc unii să-şi facă relaţii sau să le strice fără să se chinuiască prea mult, de parcă ar proba haine noi? spuse Rosy pe când Pearson se apropia.

— Ei nu sunt „unii”, sunt cei despre care scriem noi, spuse el.

Rosy se încruntă.

Emma reuşi să-şi mute privirea de la Jamie.

— Nu-i acelaşi lucru, continuă jurnalistul în vârstă. Ei par a fi normali uneori, înainte ca noi să scriem despre ei. Dar deîndată ce se găsesc în paginile ziarului, le place lucrul ăsta. Aşa că trebuie să-şi schimbe viaţa – amanţi noi, despărţiri, căsătorii, divorţuri, succese, eşecuri. Trăiesc într-o lume de basm.

Îşi luă un whisky.

— Împuţit mai este sucul ăla de piersici.

— Treaba este că un gazetar trebuie să lucreze la nivele diferite, spuse Rosy. Ar trebui să fie strălucitor, plin de umor, să spere şi să înregistreze mai multe pe plan social, să se expună ipocriziei şi să scoată în evidenţă absurdităţile din societatea noastră.

Emma stătea lungită acum şi Rosy ştia pe cine să întrebe..

— În cele din urmă, singura justificare poate fi căutarea adevărului, concluzionă ea.

Rosy încerca să pară încrezătoare.

— Adevărul? spuse Pearson. Nu ne permit să ne apropiem de el.

38

Un lucru pe care Rosy îl învăţase în lupta pe care o ducea cu kilogramele, era acela legat de faptul că dacă oamenii îi spuneau că este slabă nu-l mai vedea ca pe un compliment.

Asta însemna că te considerau grasă.

— Sunt sigură că Jamie n-a vrut să spună asta, zise

Emma a doua zi. Era înconjurata de mii de cărţi şi de dosare, ceea ce o făcea să pară autoritară.

Rosy refuză să răspundă.

După ce petrecu mult timp în baie, pentru a găsi remediul împotriva otrăvurilor lui Bellini, părea că o nouă durere o apucă iar. Se aplecă şi-şi atinse pantofii cu dexteritate. Ah, nu prea aducea a normal ce făcea ea, dar trebuia să între în acţiune. Se duse în baie şi se urcă pe cântar.

Cincizeci şi patru de kilograme.

Muşchii încordaţi. Greutate schimbătoare.

Cincizeci şi cinci de kilograme.

Trebuie să înceapă să ţină regim ca lumea. Îşi scoase costumul şi pantofii din dulap. Îşi puse o cămaşă pe ea şi ieşi să alerge. Nu se vedea nimeni.

Când avea şi ea o zi liberă, soarele nu mai era pe cer. Îşi târa picioarele ce o apăsau ca şi vremea.

Gândurile i se aşezau în ritmul respiraţiei.

— S… w… o… r… d, gâfâi ea. E… e… v… a, mai suflă ea uşor. După cincisprezece minute, roşi şi vorbi singură. O luă spre casă şchiopătând.

Revista dezvălui chipul unui avocat.

În mod normal, pielea uşor măslinie era una din cele mai grozave trăsături ale lui Rosy, dar astăzi arăta ca naiba. *Umezeşte şi netezeşte,* aşa scria pe cutie. Rosy îşi legă părul şi scutură crema, în oglindă o privea mireasa lui Dracula. Crema verzuie se întinse în mod alarmant în jurul ochilor

roşii. Dinţii păreau ciopliţi în piatră galbenă, Costwold. Se cutremură cu o groază firească, încât gestul îi stârni un zâmbet.

După zece minute nu mai avea de ce să se amuze. Faţa îi ardea şi era pătată. „A se folosi înainte de august 1980".

— Şi ce ziceai că s-a mai întâmplat în seara asta? îi spuse Emma, scoţându-şi ochelarii de bunicuţă pe care-i folosea când studia. Părea că făcuse progrese, judecând după mormanul de cărţi care zăceau deschise pe masă.

— Din fericire, nimic. Şi apoi, unde să mă duc cu o astfel de faţă? Uite ce pete am, îi răspunse Rosy. Tu ce ai de gând să faci?

— N-am niciun plan.

Rosy îşi puse colanţii negri pe sub un pulover alb, mare pentru a-i face picioarele mai slabe. Se aşeză pe podea şi răsfoi rubrica de suflete părăsite din revista *Times,* apoi trecu la dezlegarea rebusului din *Curierul zilnic,* în timp ce-şi mai aruncă câte o privire la apa de primăvară care se presupunea că are impurităţi.

— Nu găsesc aici, din opt litere D, spaţiu, C, spaţiu, S? medită ea cu voce tare.

— Dracu' ştie, spuse Emma.

— Ăsta e format din nouă litere. Cred că S-ul ăla nu stă bine acolo.

Emma îndepărtă o grămadă de cărţi şi se frecă la ochi. Niciun lord săritor, nicio orgie lă orizont? Nimic promiţător în *Times?*

— Nu pot să-ţi spun cât de bine e fără să trebuiască să ieşi, să mănânci şi să bei.

— Nu m-am gândit niciodată că asta ar fi o problemă?

Cu care să-ţi baţi capul, o necăji Emma…

— Păi, nu-mi bat capul, îi replică Rosy.

— Şi sunt atâtea lucruri care-ţi pot aduce consolarea.

— Şi care ar fi alea? întrebă ea cu un soi de resentiment.

— Ca Jamie Raj de exemplu, îi spuse Emma.

— O, nu, nu începe şi tu.

— Da, e nemaipomenit!

— Dacă urmăreşti aşa ceva, da.

— Haide, Rosy. E teribil de arătos, fermecător, strălucitor – asta la modul general…

— Nu-mi spune… că ai observat un fel de conflict între viaţa particulară şi cea publică? reţinu Rosy câteva idei din noaptea precedentă.

— Nu ştiu. Da', să ştii Rosy, că nu m-ar deranja să aflu.

— Nu.

— Aveam senzaţia că te împaci destul de bine cu el.

— Da, aşa este. Îmi place de el. Nu poţi să nu-l placi. Asta este.

— Nu prea te înţeleg.

— Ca orice coleg, chiar şi prieten, Jamie e grozav. E nostim, îi cunoaşte pe toţi în Londra şi poţi să duci o conversaţie decentă cu el. Nu neg asta. Dar dacă cauţi altceva, nu miroase a bine. Nu poţi să contezi pe el prea mult.

— Bine, dă…

— Jamie Raj e eficient, Emma. Ştie exact pe ce mizează astfel încât să atragă femeile. L-am văzut în acţiune, aceeaşi tactică de fiecare dată. Nu are prietene, are doar victime, îi spuse Rosy, necontrolându-se.

— Da, dar…

— Ştii tu cum i se spune la ziar? Şi pe bună dreptate?

— Cum?

— „Provocatorul asiatic".

Emma râse.

— Şi care este arborele lui genealogic… ce înseamnă anglo-indian?

— În cazul lui Jamie, înseamnă că e fiul unui pilot britanic care lucrează pentru liniile aeriene *India* şi al unei frumoase stewardeze indiene, spuse Rosy.

— Tată britanic… dar… ia stai, cum de-a reuşit să aibă numele de Raj?

— Raj este ceva ce nu se poate pronunţa, spuse Rosy. Jamie l-a scurtat. Mama lui s-a recăsătorit, cu un fel de maharajah, aşa că ha împrumutat numele. Aşa apare Jamie. Amintirile din imperiu ne duc cu gândul la snobi.

— Deci, numele lui ar putea să fie Higginbottom? Dintre cei care l-au cunoscut nu este niciunul căruia să-i pese de asta.

— Lui Jamie, i-ar păsa, spuse Rosy, chiar foarte tare.

Emma îşi puse amândouă coatele pe cărţile ei şi începu să viseze.

— Aş vrea să-l ajut să ştie realitatea… cineva trebuie să o facă.

— Vorbesc serios, Em. Jamie are sute de femei. Când vrea, arborează mina aia a lui şi vin toate spre el ţipând.

— Ei ce zici, n-ar fi minunat să ţip odată cu Jamie? zise Emma.

La lăsarea întunericului, se duseră la cinema, cu toate că Rosy avea încă faţa inflamată. Chiar dacă nu prea îndrăgeau filmele ce rulau, la cinema, trebuiră să vadă unul de dragul conversaţiei, în Fulham Road, *Jurassic Park.*

— Săptămâna trecută în revista *Camera-ascunsa a* apărut o poză a lui Sword, îi spuse Rosy pe când ieşeau. Era lângă un dinozaur. Şi suna cam aşa: Ar putea să existe vreo legătură? Cred că trebuie să ni se spună dacă da.

Emma se îndreptă spre standul unde se vindeau floricele.

— Cineva mi-a spus odată că semăn cu Bonnie Langford, ceva mai agresivă, şi asta când aveam paisprezece ani. Şi nu putea să înţeleagă de ce n-am mai vrut să vorbesc cu el.

— Cred şi eu. Dar, n-are importanţă, zise Rosy, cu blândeţe. Nici acum nu ştiu de ce n-am mai făcut-o.

— Pfiu, spuse Emma, cu un fel de uşurare ironică. Doamne, ce bine trebuie să te simţi atunci când cineva te

compară cu te miri ce vedetă, una îndepărtată şi cu un iz clasic, distantă. Sau ceva mai bine, să fii ca Ingrid Bergman sau Lauren Becall, frumoasă şi nemuritoare pe ecranul acela mare.

— Da, o aprobă Rosy. Pe când una ca mine este frământată de problema celulitei.

39

Primele zile petrecute de Anthony Sword la *Grassland Hali* nu fură încununate de succes.

Foamea ce o simţise avea propriul ei curs, pe când furia stomacului fu imposibil de ignorat. Şi totuşi, regimul computerizat pe care-l urma cu privirea la programul de îngrijire corporală, care a cuprins două mii cinci sute de permutări, nu umpleau golul lăsat. Permutările pe bază de fasole şi firimituri nu făcuseră mare lucru pentru alimentaţia lui spirituală.

Şi apoi, toată bolboroseala aia cu privire la regim îl înnebunea.

Îşi pusese toate speranţele în pauza de două ore din programul de miercuri, care permitea o terapie de evadare.

Era atât de bine că, totuşi, călugăriţa Purchase insistase ca el să-i fie oaspete de onoare cât voia el. În momentul de faţă, se punea problema să nu fie silit să opună rezistenţă, căci îşi simţea capul atât de uşor, încât parcă plutea.

În camera de tortură ce era cunoscută ca gimnaziu, era un afiş cu privire la ciclul de exerciţii futuriste care sunau cam aşa: *Folosiţi bunul simţ. Opriţi-vă dacă simţiţi că vă vine rău, ameţiţi sau vi se opreşte respiraţia.* Sword simţi efortul unui astfel de mecanism.

Afară, terenurile de tenis, de golf şi pârtia de alergare păreau să fie la fel de inabordabile şi de neospitaliere.

Alţi colocatari se plimbau pe coridoarele aglomerate şi

prin camerele de tratament, precum fantomele.

Intră în bibliotecă şi în bar, dar le găsi neprimitoare, liniştea fiind întreruptă doar de şoapte funebre sau de zgomotul făcut de vreun morcov rupt între dinţi.

Pe scurt, se afla în aripa de securitate.

Exfoliere. Băi termale. Dezintoxicare.

Pe rând, aceste mistere se dezlegau pentru el.

În diferite etape, el fusese sufocat de crema pe care o simţise pe pielea lui, masat de vreo femeie îngrozitoare cu un accent polonez. L-au acoperit cu un strat dulce şi l-au conservat într-o pătură caldă.

Acum participa la şedinţa de aerosoli.

Terapeuta pe care o întâlnise în prima zi purta numele de Michelle. Avea părul şaten, buclat, asemenea unei concurente pe care Sword o văzuse la concursul de frumuseţe Miss England, ochii căprui, mari, ca de vacă, iar faţa înnourată, aşa cum nu mai văzuse. Când se aplecă peste el ca să-i înceapă treaba, începu să deruleze amintiri despre mama lui.

Faptul că ea se obişnuise cu trupul lui mare făcea ca tratamentul să fie mai uşor de suportat.

Ea îi luă măsura de la talie, şolduri, stomac şi coapse. Apoi, aplică poţiunea pe coapse, burtă şi apoi mai sus, mângâindu-l cu explicaţii încurajatoare.

Mai târziu, îl acoperi cu pasta albastră.

Şi ca şi cum asta nu era suficient, el urmări, cu groază, cum electrozii treceau prin murdăria aceea.

— Pare să fie mai rău decât este. Nu doare deloc, spuse Michelle, veselă. Se retrase şi conectă aparatul la curent.

Fără să deţină controlul şi tremurând în valuri, prin toţi muşchii, nu reprezenta chiar ideea salvatoare pe care o găsi Sword în cele din urmă. Totul dura cam douăzeci de minute, timp în care înjura lumea, pe călugăriţa Purchase şi pe Benedict Pierce şi se întrebă, dacă undeva, pe acolo,

gruparea de amnistie internațională știa prin ce trece el.

Oricum, fu uimit sa afle că odată spălat și măsurat din nou, procedeul îi redusese abdomenul cu câțiva centimetri, iar coapsele cu câte un centimetru. Când își dădu jos halatul din nou, își simți pielea mătăsoasă ca pe a unei femei.

Nu putea să spună dacă starea de beție ce-l încerca, se datora pierderii în volum, sau pur și simplu, faptului că supraviețuise.

În seara aceea, după confortul pe care-l simți la cina de ierburi, Sword se năpusti spre barul de la subsol. Era o încăpere luminoasă, aerisită care odată fusese salon de primiri, cu ferestre care dădeau într-o terasă de piatră. Un șemineu conferea o aură argintie privirii lui triste: părea să fie camera în care cineva făcuse excese în timpul adolescenței.

Nu era vorba că simțea nevoia unei companii, ci să fie acolo dacă era cazul.

Următoarele zile diminuară dorința lui de a striga și nevoia lui de culoare, dar nu-l făcură mai puțin curios.

Simțindu-se mai bine acum că nu mai era roșu la piele și vulnerabil, după ce ieși din halatul de baie și-și puse haine adevărate, Sword luă foc și comandă ceva special.

Într-un colț, două femei se fixară pe un exemplar din revista *Ciao.* O pereche, poate soț și soție, se tot uitau prin cameră ca și cum pândeau pe cineva, pentru a-i împărtăși poveștile lor. O negresă, voluminoasă umplu aproape două locuri pe canapea. Ca și cum ar fi simțit privirile ațintite asupra ei, își ridică privirea și zâmbi, dar nu cum se aștepta el.

Ce dracu', se gândi Sword.

Era adevărat. Dar simțea prin mădularele obosite, că asta ar putea li una din ocaziile în care partea adversă nu putea fi o răsplată.

Uneori mai ai nevoie de cineva lângă tine cu care să

vorbeşti.

40

Dimineţile de la început de săptămână, când Sword obişnuia să mănânce ouă de prepeliţă, praline sau ceai de chimen pentru a se răcori, dispărură. Fără el, lucrurile păreau normale: Tina renunţă la chiflele de la cantină şi la cana ce o înveselea.

Şi iată o scrisoare pentru Jamie.

Jamie rupse plicul. Îi zâmbi lui Pearson.

— E cumva alta? Bătrânul părea să ştie exact ce era. Abandona ideea de a citi rubrica personală din, *Telegraf* şi nu mai încerca să mulţumească sfântului Jude.

— De-asta mă temeam şi eu.

— Ce fetiţă obraznică… zice aici…

— Ah… ah. Asta e corespondenţa privată. Jamie le zâmbi tuturor celor din încăpere.

De când Sword plecase în concendiu şi-l lăsase în locul lui, era imposibil să fie mulţumit de sine, să-i între cineva în voie, se gândi Rosy.

— Iarăşi… intrăm în detalii? insistă Pearson, mişcându-şi scaunul mai aproape până ajunse lângă hârtia roz. Urmară râsete pe înfundate şi sunete guturale.

Rosy se uită spre Tina întrebătoare.

Dar secretara se prefăcea că-i ignoră pe cei doi.

— Ce vreji voi… începu Rosy.

Un sunet vulgar veni din partea lui Pearson pe când citea cu voce tare: *„în acel timp, deasupra mulţimii înnebunite de la balul Henderson, goliciunea noastră încolăcea acoperişul… voiam să te ţin aproape tot timpul…? Jamie, drăcuşorule… Mama era la petrecerea aceea…”*

— Asta da, pune capac la toate.

— Dacă ar şti Honoria…

— Ce să ştie? Ar gusta gluma… mormăi Rosy, simţindu-se fără puteri.

Pearson îşi ridică o sprânceană în mod expresiv. Singura iubire a lui Jamie are şaisprezece ani. Cineva tot trebuie să scrie pentru Mills şi Boon, judecând după aceste eforturi: bărbăţia ta extraordinară… cu fiecare tremur al trupului în timp ce mă arcuiam de încântare…

— E… cam ştearsă, spuse Rosy, stânjenită.

Jamie avu bunul simţ să pară cumva ruşinat.

— Parcă e mai bine, continuă Pearson. Ea e fiica Honoriei Peek. Cam mare pentru vârstă ei, nu crezi?

— Pearson, protestă Jamie.

— Îi place, spuse Pearson, defloratorul nostru, proiectilul nostru ce caută căldura. Merge treaba şi afară. Şi totuşi toţi o caută…

— Da» ei bine… Cred că e suficient deocamdată, Jamie rupse scrisoarea ca semn de protest. Apoi, urmări mesajele de pe birou, selectă un număr şi începu să-l formeze.

— Apropo, Rosy, se opri el şi zâmbi. Chiar voiam să-ţi spun. Prietena ta, Emma… e foarte atrăgătoare şi bună de distracţii…

— O, nu, să nu îndrăz…

Dar frumosul" Raj se îndreptă spre una din cele douăzeci de blonde favorite şi nu mai ascultă.

— La drept vorbind, spuse Rosy, supărată. Apoi observă că secretara lor se întoarse cu obrajii roşii. Ştii că mie nu-mi pasă… dar ai cam supărat-o pe Tina.

Tina îşi lăsă ochii în jos în timp ce Pearson avu bunul simţ să arate primul semn de stânjeneală.

— Regret, T… nu m-am gândit. 0, Doamne…

41

— Poţi să-mi mai dai amănunte?

Era vocea unei tinere, care suna destul de prietenos, dacă nu puţin gutural.

Se gândi că poate e mai bine să nu vorbească.

— Cine este? întrebă ea din nou.

Într-un bar din Rue Sainte Olaire, sir Philip Hawty puse receptorul jos cu grijă şi tuşi. Căldura îl sufoca. În incinta cabinei întunecate, se simţi puţin neliniştit, fiori de gheaţă pe şira spinării, pe sub cămaşă.

Trase aer adânc în piept şi se linişti pe loc.

Afară, sub cerul albastru, Danielle era într-o dispoziţie copleşitoare.

— Mi-ar plăcea să merg la festivalul de film de la Cannes. Să văd toate vedetele şi paparazzi.

Îşi ridică ochii din revistă.

— Chiar vrei să mergi? o întrebă el, îngăduitor.

Cu toţi paparazzi, asta era ideea.

— S-a desfăşurat acum câteva săptămâni. S-a prezentat şi Robert Redford în persoană, timp de două ore, aşa că tot oraşul s-a oprit să-i vadă. Am văzut *Marele Gatsby* de opt ori şi tot mă emoţionez când ajunge la scena cu Mia Farrow, oftă ea.

Din cauza soarelui îi apăruseră pistrui pe nasul cârn iar trupul se bronzase devenind irezistibil, ca melasa budincii pregătită de bona lui. Aromată, apetisantă.

Se întrebă ce efect ar putea avea asupra lui Casa Comună şi apoi se gândi dacă ar fi în stare să treacă prin ceea ce avea el de gând. Când era cu ea se simţea de parcă se afla în grija unui copil frumos şi încrezător.

Dacă se întreba în sinea ei de ce el nu făcea niciun pas încă şi nu îndrăznea să-l întrebe?

Ce groaznic, se gândi el, că trebuia să arate atât de… — Îi veni în gând cuvântul târfuliţă, dar el îl respinse atât de experimentată şi totuşi să reuşească să strălucească şi să rămână atât de inocentă. Câte alte tinere, în locul ei, ar

accepta să plece în excursie pe Riviera cu un om ca el şi apoi să aştepte cât se poate de liniştite, să… Ce? Nu menţionase nici măcar în treacăt problema dormitului, nici după tam-tam-ul de la recepţie pentru a obţine o cameră cu un singur pat.

— Te distrezi? întrebă el.

Ea amestecă cafeaua cu lapte şi linse linguriţa.

— Oooo, da!

— Îmi place totul aici. Căldura. Mireasma, mâncarea, spuse el.

— Stai aşa, zise Danielle, dacă n-aş fi mers niciodată la petrecerea aceea, n-aş fi aici în această clipă. Adică nu l-aş fi cunoscut pe el sau cine ştie pe altcineva, el i-ar fi trimis o invitaţie impresarului meu. M-am dus pentru că erau şi fetele şi am crezut că ne vom distra puţin. Încă nu am aflat cine a făcut aranjamentul. Şi asta se numeşte lumea afacerilor, aşa-i?

Ea gânguri veselă de parcă nu credea că face parte din scenariul acesta.

— Lordul Diplock. Era una din petrecerile lui. Este recunoscut pentru ele. Sau, cum să spune, este un ticălos.

— Este ciudat, nu-i aşa? Să te duci la petreceri organizate de oameni pe care nu-i cunoşti.

— Se întâmplă mai tot timpul, îi spuse el.

— Se ştiau toţi invitaţii între ei?

— Se prefăceau că se cunosc şi după o vreme ajungeau s-o şi creadă cu adevărat.

Urmă o pauză.

— Nu bănuiam că-ţi vei aminti de mine. Vreau să zic, că acum câteva luni, la petrecerea aceea. Apoi, m-ai sunat… eram atât de surprinsă.

— Sper că în mod plăcut.

Ea nu răspunse.

— Era amuzant să mergi la petrecerile Evei. Nu ştiam că o

cunoşti.

El ezită.

— N-am mai văzut-o de mulţi ani.

— Şi soţia ta?

Pentru prima oară el deveni conştient că s-ar putea ca ea să devină mai tăioasă ca oricând. Poate pentru că se gândise că din cauza soţiei el se comportase atât de delicat. Dacă era aşa, nu era rău deloc.

— Fosta soţie. Ei bine, cât de curând, „fosta".

— Ie şi aşa. Danielle îl aşteptă să continue.

— Are o casă în Sussex.

— Aveţi copii?

— Nu.

— Ai fost în cabinet, aşa-i?

Inima lui zvâcni pentru că ea era relaxată şi destul de încrezătoare în felul în care-i adresa întrebări pe care nu îndrăznea să i le pună.

Părea serioasă.

— N-aş spune asta în gura mare, îi spuse Danielle. În dimineaţa asta am descoperit că în franceză „cabinet" înseamnă un joc de cărţi. Ea strigă cu încântare.

Gestul ei îl luă prin surprindere aşa că nu putu să-şi înăbuşe râsul.

— Uitasem ce ai fost.

— Eram secretară.

— Întotdeauna aşa am crezut că arată gospodinele în zilele noastre. Cât timp ai avut slujba asta?

Fata aceasta era un miracol. Nu ştia nimic. Era gata să-i spună că lucrase doi ani, dar când deschise gura în următorul minut recunoscu adevărul:

— Cinci luni, spuse el.

— Nu este prea mult. Lucrez la gazeta *M picioare* de un an şi încă simt că totul este nou.

— Să spunem că n-a mers.

— De ce?

Se găsi spunându-i realitatea la un moment dat.

— S-a întâmplat cu cincisprezece ani în urmă. Am fost ridiculizat… în diferite articole aparţinând sistemului juridic şi presei… în cele din urmă am demisionat mai de voie mai de nevoie şi am reuşit să-mi ţin scaunul de atunci.

Nu mai vorbise aşa deschis cu nimeni, de ani de zile.

El o privea cumva, cu un fel de afecţiune.

Danielle era fermecată.

— Şi eu am fost luată peste picior, spuse ea. Şi trebuie să nu renunţi la scaun. Aveam şi un prieten în echipa lui Harley Davidson şi întotdeauna eram în urmă.

42

Numele negresei corpolente era Framboise Duprée, locuia în Louisiana lângă clubul super al ambasadei şi opera din Comden. Nu puteai să-i spui vârsta, zvonindu-se că a doua sa profesie pe care o îndrăgea ca pe ochii din cap era să cânte în baie în timp ce sorbea ceva şampanie. Era o necesitate de care nu pomenea nici măcar în aripa secretă de la *Grassland.*

Era supusă aceluiaşi regim dur, ca şi el.

Sau cel puţin aşa ar fi trebuit.

După ce se cunoscură mai bine, Anthony Sword deveni mai optimist. Părea că-i curge sânge adevărat prin vene.

El recunoscu un spirit înrudit.

— Deci, de ce ziceai că te-ai internat? o întrebă el în cele din urmă.

Unduindu-se în voie, sub capotul imens, înflorat, Framboise trase un hohot puternic de râs, atât de puternic încât i se cutremură burta.

— Dintr-un calcul greşit, spuse ea.

— O?

— Promisesem că voi slăbi pentru sezonul Gershwin, ştii

tu, drăguța de Bess strecurându-se pe unde poate, așa că m-au supus regimului și măsurătorilor. Dar m-am jucat destul. Dar de îndată ce am aflat că numele meu se afla pe toate programele, cu o lună în urmă, mi-am zis, de ce dracu' să n-o fac?

— Și nu te-ai mai îngrășat?

— Moale se cheamă tot moale, dragă. Nici nu începusem.

— Așa că te-au trimis aici.

— Era mai ieftin decât o retipăriri a programelor. Scumpule, eu sufăr pentru arta mea.

Și-l blagoslovi cu clipirea genelor.

În următoarea seară, o mai căută.

— Vrei să știi care este cel mai important lucru pentru mine? îl întrebă Framboise, ridicându-și sprânceana pictată.

El fu încântat când o găsi din nou la bar, la fel de țipătoare și de gălăgioasă ca la carnaval în camera spiritelor, unde era interzisă intrarea.

Era scandalos de populară.

Îl făcu să râdă.

Nu dădea nici doi bani pe ce gândeau cei din jur.

Și asta îi trebuia lui.

În seara asta părul ei era blond, bătând în verde, purta una din perucile acelea de dragul podoabei. El o găsea aproape perfectă.

— Spune-mi, îi zise Sword, așezându-se cu grijă pe canapeaua care se rotunji ca un balon sub greutatea lor substanțială.

— Să beau șampanie și să fac dragoste în cadă.

— Fără cântec?

— Asta depinde, spuse ea, '

Alături de Framboise, Sword, se tulbura concepând actul prieteniei ca o fracțiune rebelă. Dacă ar ști ea cine este el cu adevărat, nu i-ar fi dat atâtea indicații. Dar deocamdată era tot ce-și dorea.

— În baie totul este în regulă, dar cel mai bine este în grădină, recunoscu Sword, după un sifon cu vitamina K.

— Ei, bine, şi acela este un loc bun. Cel puţin nu eşti constrâns să o faci afară.

— Prefer aşa, dragă doamnă, cu lumina aprinsă, spuse Sword cu viclenie. Dimineaţa sunt un cântăreţ matinal.

Ea gânguri destul de tare.

— Şi niciodată noaptea?

— Nu, din câte ştiu. Şi, în niciun caz, treaz.

— N-ai simţit mireasma nopţii niciodată?

— Nu, ridică el din umeri.

— Ai venit la tratament aici. Haide!

— Ce? Unde?

— Haide! Nu sta ca pasărea în copac, îl apucă Framboise de mână şi-l ridică.

— Eu, aa…

— Dragule, oi fi văzut tu viaţa, dar fără s-o trăieşti în grădină, noaptea, asta înseamnă că nici n-ai aflat ce înseamnă viaţa cu adevărat.

Ea îi ignoră protestele şi-l duse spre uşă. Încuietoarea se răsuci de trei ori şi urmă o trosnitură, după care iată-i pe terasa întunecată. Coborâră pe treptele de piatră, merseră pe poteca pietruită şi se opriră la capătul unei grădini.

Liniştea nopţii îi bâzâia în cap.

— Acum, ascultă-mă şi să nu uiţi ce-ţi voi spune, zise Framboise.

Deoarece se întorsese spre ea, nedumerit, îl invada dinspre ea un miros de mosc, amestecat cu ciocolată, nucă de cocos şi chihlimbar. Ea înaintă în grădină, iar când ajunse în mijlocul ei, se întoarse să-l privească, începu să-i cânte.

Vocea ei era ca mahonul, melasa pură, bogată şi alunecoasă ca trufele. Îl făcu să respire mai iute, iar oasele să i se topească.

Te iubesc, Porgy, nu-l lăsa să mi te ia. Nu-l lăsa să mă

manevreze şi să mă înnebunească. Dacă ţii la mine, eu vreau să rămâi.

Cu tine, pentru totdeauna, eu voi fi fericit.

După ce-şi termină cântecul, el simţea că notele mai pluteau încă în aer.

— Ce frumos, spuse el, în sfârşit.

Ea zâmbi.

— Nu te grăbi, zise ea. Poţi să-mi întorci complimentul mâine seară.

Se plimbară uşor prin grădină, îndreptându-se spre casa principală. Deasupra lor, cerul era înnorat, aşa cum nu fusese vreodată.

O bufniţă apăru, ţipând. Apoi un alt ţipăt.

— Viaţa de noapte la ţară, spuse Sword, plutind încă în reverie, fără să mai facă vreo greşeală de data asta.

Se întoarse spre Framboise, încruntat.

Apoi, ea îi spuse cum de era posibil, ca într-o astfel de noapte, să poţi trece de cealaltă parte.

43

Sir Philip Hawty se simţea la fel de stângaci ca un şcolar care şi-a luxat braţul şi şi-l lăsă să se odihnească pe umărul gol al lui Danielle.

Luna rânjea din cerul întunecat, în timp ce umbra unui avion particular plutea pe deasupra. Sub promenada engleză, marea suspina când mângâia ţărmul.

— Eşti obosită? o întrebă el.

— Nu chiar. Este minunat aici. Ei bine, ăsta era momentul. Nu putea să mai aştepte.

— Cred că pot s-o menţin. Ne întoarcem la hotel?

— În regulă.

Merseră tăcuţi.

El încercă să-i ţină mâna pe umăr, iar ea nu schiţă niciun

gest de împotrivire. Dat nu făcu nici. Alt gest să-l aducă mai aproape. Parfumul ei era ca de trandafir, dar nu oglindea nici tinereţea, nici frumuseţea ei.

Asta este, îşi spuse el, cu inima bătându-i, când dădură coltul ca să iasă în faţa hotelului.

Asta plănuia el de fapt. Asta era…

Nimic,

Sir Philip străpunse întunericul de pe marginea drumului. Asculta cu grijă. Nu se auzea nimic decât un concert în grădina din jurul bălţii.

Se aşteptase, dacă nu la două fotografii, cel puţin la unul sau la doi reporteri. Oare se ascundeau în vreun camion parcat în faţă, la intrare? Ştia că asta era practica celor de la ziar. Se uită în jur, înspăimântat. Nu era, fără îndoială, decât o mulţime în aşteptare, care făcea zgomot pentru a intra în scenă.

Nu asta avu în minte.

Zgomotul din, jur şi sângele care-i pulsa în cap îl asurzeau.

La naiba! Ar fi trebuit să încerce din nou, în seara următoare. Desigur, asemenea celor de la *Curierul,* îşi plasaseră omul lor la locul potrivit.

— Păi, atunci, noapte bună, Danielle.

— Nu sunt obosită, spuse ea uşor.

— Oh! Atunci, ai de gând să mai stai puţin?

— Nu, vreau să mă duc la culcare.

Ea-l luă de mână, iar el tremură, fără să vrea. După toate astea, trebuia să-şi ţină capul sus.

— Este o carte bună?

— Un ghid pentru o viaţă nouă, către cel mai bun sex!

Sir Philip înghiţi în sec. El spera în zadar că întunericul îi va fi de ajutor. Umbrele dense pe care le creau pinii ar fi fost suficiente pentru cel mai corpolent om din strada Flotei. Şi totuşi, nimic.

— Este scrisă de o americancă care s-a despărţit de soţul

ei, continuă Danielle. Se pare că se distrează de minune acum.

El gândea cu repeziciune.

Poate că nu sosise clipa. Poate că ar trebui să fie împreună mai mult timp.

— Aşa este. E cam devreme. Am putea să luăm ceva de băut aici. Ceva pentru seară.

— În grădină?

— Dacă-ţi place.

— Ce romantic, spuse Danielle.

El zâmbi.

— Ce ai vrea?

— Nimic de băut.

— Continuă.

— Nu simt nevoia.

Ajunşi aici, el se schimbă la faţă, un nor îi apăru pe chip; de obicei îşi controla ticurile, iar acest lucru poate o făcu să se răzgândească.

— O, bine, cedă ea. Au aici şi *Zombie Stingers?*

— La loc, mă duc să dau comanda. O conduse la o masă retrasă.

Când reveni cu o vodcă pentru ea şi un scotch dublu pentru el, o găsi fără Cercei şi cu părul despletit.. Arată de şaisprezece ani.

Începu să o întrebe de numărul ei de la televiziune, apoi, disperat, despre familie şi animalele preferate.

Stăteau în grădina înmiresmată de o oră. Spre consternarea lui, ea abia se atinsese de băutură.

— Mă simt emoţionată, spuse ea.

Aşa era şi el.

44

Motto-ul faimosului club *Annabel,* aflat în Berkeley Square,

era: *Pe oricine vezi, orice auzi aici, oricând pleci de aici, aici să rămână.*

La colţul străzii Bruton Lane, mai puţin cunoscut şi mai puţin exclusivist, era clubul *Mirabeau* care mergea pe principiul conform căruia era bine să nu existe restricţii.

Aşa se făcea că Rosy se afla la *Mirabeau,* dusă de gânduri.

Pereţii de culoare corai îi aminteau de camerele pornografice pe care le văzuse la Herculanum – sau era cumva Pompei? Pe un perete cu urme de vin erau atârnate fotografii ale actualilor şi vechilor membri ai clubului. Străini şi londonezi care aveau multe datorii luau loc în cele mai retrase locuri. Câteva perechi dansau pe o melodie interpretată de Tom Jones, de parcă îşi aminteau de zilele glorioase, atât ale lor cât şi ale lui Tom.

Era trecut de miezul-nopţii şi Rosy nu era încă la lucru.

Trecu totul în revistă.

Cine, ce, unde, când, de ce şi cum.

Cine dracu' sunt toţi aceşti oameni?

Ce caut aici, parcă sunt o prostituată, aşa pe cont propriu?

De *unde* să încep?

Când pot să mă duc acasă?

De ce nu pot să renunţ?

Cum pot să fac o poveste ca să-l mulţumesc pe Jamie? Toate acestea nu duceau nicăieri.

Şampania – ce era gratuită datorită comitetului de VIP-uri – avu un efect ce degeneră în confuzie, dar asta din cauza lui Jamie şi a comentariului obişnuit al lui Pearson, referitor la seriozitatea ei, care încă o mai marca.

La masa la care stătea la bar, un grup de oameni se certau cu privire la nesiguranţa pieţei.

— Îmi cer scuze, spuse Nico, directorul barului *Mirabeau,* dar se pare că sunt probleme.

” 0h?

— La să vedem, unde am rămas?

Rosy zâmbi cu greu.

— Cred că vorbeam despre slujba mea şi cât de grea este.

— Dar tu o faci să pară atât de uşoară, zâmbi el, ridicându-şi paharul.

— Nu prea dorm.

Nico o aprobă, înţelegător. Ochii lui flirtau cu cei ai lui Rosy.

Nico era îmbrăcat cu un costum negru cu nişte modele trăsnite. Era în vârstă de patruzeci de ani, pe jumătate grec şi pe jumătate Leytonstone. Era şi atrăgător, remarcă Rosy, dacă te gândeai că vocalele lui ciudate erau şi sexy.

— Este în firea lucrurilor să stau până târziu. Ar trebui să vii aici mai des şi să te distrezi. Nico voia să dea impresia că este fermecat de ea.

Dar ea era prea obosită ca să între în joc.

— Şi tot timpul am senzaţia că ar trebui să mă duc şi să deranjez pe cineva cu întrebări referitoare la soţia fugită de-acasă, sau dacă nu cumva au cunoştinţă de faptul că soţii lor au fost promovaţi în domeniul petrolului în Harlow. Adică… vrei să spui că asta sună a demnitate?

— Păi…

— Mă simt de parcă dezamăgesc pe toată lumea. Mai ales pe cei care odată au avut încredere în mine, se gândi ea.

Dar el nu o înţelese.

— Cum adică?

— N-are nicio importanţă, îi zise Rosy.

— Nu, hai, spune.

— Nu ţine chiar de premiul *Pulitzer.*

Ea mai luă încă un pahar de şampanie care apăru instantaneu, oftă şi bău din cafea.

— N-ar trebui să fii nefericită. Aş putea eu… începu Nico.

Piciorul lui era aproape de al ei, iar mâinile erau gata să i

se aşeze pe umeri. Era clar că se considera priceput în limbajul trupului.

— Nu sunt fericită nici eu, spuse Rosy. Doar că… înainte credeam că toate petrecerile astea sunt distractive.

— Ar fi trebuit să râd cu gura până la urechi cam tot timpul sau să devin sectant, zise Nico. Mi s-a spus că Nam Myoko Renge Kyo îţi zâmbeşte întotdeauna de la uşă.

— O nouă eră.

Nico zâmbi.

— Jamie Raj obţii ceea ce meriţi.

— O? Deodată ea simţi că-şi recapătă puterile. Doar pentru o secundă.

— Ţi-a spus că eşti o adevărată comoară tocmai pentru că eşti atât de… nerăbdătoare.

— Mă simt jenată, îi zise Rosy.

— Nu trebuie. Ai fost drăguţă.

— După o clipă de tăcere continuă:

— Nu lucrez de mult timp la *Curierul* şi au ştiu dacă va fi o slujbă permanentă. E copleşitor, recunoscu ea. Chiar şi acum îmi doresc să fiu magistrat, reporter la curte undeva în provincie, ei bine, de fapt în Bromly. Am acceptat slujba asta deoarece Sword crede că reporter la magistratură înseamnă şi justiţie şi social. Ea se opri, gândindu-se că se confesează prea mult unui străin. Oare ce se întâmplase cu ea? De ce făcea asta cu un străin?

— Şi ce mai face omul cel mare?

— Sword? Este bine. Cred că lipseşte pentru o perioadă.

— Undeva la soare?

— Nu ştiu. Jamie spune că pleacă în croaziere de obicei… ştii tu de care, din alea unde găseşti mâncare din belşug: Cina la opt, apoi urmează un banchet la miezul-nopţii… unde oricine poate avea idei trăsnite. CÂt doreşte.

— Şi ziarul, cine-l conduce?

— Este treaba lui Jamie.

Nico o privi cu înţeles. Ca majoritatea celor cu care ieşise în ultima vreme, toţi păreau să capete curaj după câteva pahare.

— Şi din cauza asta eşti aici? Este vorba de Don Juanul de la *Curierul?*

— Fă-mi un serviciu.

— Să auzim.

— Mă aflu aici tocmai din cauza lui. Este bine? Vrea să-i ofer nişte poveşti de la club pe cinste.

— Aşa da. Îmi place ce aud.

— Şi chiar vrei să auzi pe îndelete?

— Nu credeam să mă întrebi vreodată, îi spuse Nico.

45

Rosy nu putea să nu-l admire pe Benedict Pierce. Orice alt gând legat de activitatea lui era condiţionat de compania aceea cu prostii, neîndurătoare după ce Sword, aşa ca ea îşi dorea să fi avut asigurarea lui. Părea că îşi îndrăgeşte munca.

În drumul ei spre ieşire, simţindu-se detaşată datorită băuturii, dar mai puţin mulţumită, îl văzu învârtindu-se într-un grup de prieteni, râzând şi dansând de parcă vizita era o încântare după care tânjise tot anul.

De când era acolo – şi, se gândea el că ea se afla acolo pentru companie? Era aproape de scări, aproape de uşă, când se auzi strigată.

Ea se întoarse, făcând zgomot.

Era Benedict.

— Pleci? întrebă el. De-abia a început seara.

— Eu… a… ce mai este?

Ea acceptă un alt pahar de şampanie. Era atât de serviabil, încât ar fi fost urât din partea ei să refuze.

Orice ar spune Sword, Benedict Pierce era un bărbat drăguţ, în ansamblu, se gândea Rosy, pe când apăru o sticlă

de *Perrier Laurent* la masa unde el o conduse. Nu şi-l putea imagina pe Sword atât de grijuliu cu unul din reporterii de la rubrica lui Pierce. Nu numai că-i puse întrebări despre ea, dar îi şi ascultă răspunsurile.

Ochii lui deschişi la culoare, din cauza zâmbetului apărură ca grimasă, altfel fiind foarte convingători.

După cel de-al treilea pahar, Benedict îşi depănă povestea vieţii lui. Spunea că" niciodată nu şi-a dorit să fie un gazetar de scandal, iar Rosy se întrebă dacă cineva îşi dorea asta cu adevărat, dar că practica meseria de la optsprezece ani, în localitatea Norfolk. Continuându-şi povestirea, ochii lui erau ca nişte flăcări, fiind urmărit de schimburile de noapte pe care le făcea în camera de ştiri, lucrând. Lunga lui activitate ca specialist la ziarul *Post,* era legată de noul editor. Ca să nu mai menţioneze cele două căsătorii din care au rezultat cei doi copii şi în final divorţurile. Felul în care vorbea o făcea să se simtă egala lui. Şi, mai mult decât atât, o confidentă.

— Este cu adevărat important, nu-i aşa… adică familia? spuse Rosy, fără să-i mai studieze trăsăturile uşor colţuroase. Era destul de bine tipul, se gândi ea, dacă te luai după reviste.

Benedict se uită la ea mult mai lung.

— Nu-ţi dai seama cât de mult, mai ales după ce nu mai ai nimic.

O, Doamne! Oare devenea sentimental? Stătea încordată.

— Şi nu concep ca soţia să fie separată de copii.

— Hmm… părinţi?

Deodată el deveni foarte trist.

— Îmi pare rău. Părinţii tăi sunt… Vocea ei părea că spune că nu se gândise prea mult.

Cu siguranţă că ea ştia ce voia.

— Nuu, nici nu este mort din câte ştiu. Sau cel puţin nu ştiu dacă este aşa…

— Oh, oftă Rosy pentru un răspuns mai riscant.

Benedict oftă.

— Niciodată nu mi-am cunoscut părinţii. Am… fost luat de suflet când eram de câteva luni. Am fost educat de un cuplu, minunat, pe strada King Lynn. El a murit acum câţiva ani, dar încă sunt apropiat de ea. Chiar şi aşa… ştii… nu mă duc s-o văd mai des, aşa cum ar trebui.

Îşi studie inelul de la mâna dreapta, în formă de pecete. Rosy ştia ce avea el de gând să spună.

— Asta este tot ce mi-a lăsat mama. Arăta ca un băieţel. 0, Doamne, îmi pare rău, nici nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. E doar…

— Continuă, îi şopti Rosy. Nu ţineţi legătura?

— Nu… prea. Deşi… Gazetarul ezită.

— Continuă.

Acum părea că se întreabă dacă e înţelept să-i mai facă confidenţe. Rosy sorbi din şampanie, tăcută, dorind să continue.

— Ea… cineva care pretindea că-mi este mamă… m-a… m-a contactat de curând. De fapt, de când sunt la ziar.

Era tare nefericit.

Nesigură pe ce avea să spună, Rosy îl privea cu compasiune.

El întrerupse liniştea:

— Haide Rosy. N-ai vrea să dansezi? o întrebă Benedict.

Muzica soul era îmbietoare. Cum Rosy stătea atârnată de gâtul lui Benediot, mişcându-se în paşi de dans, îi era greu să spună dacă durerea de cap era provocată de băutură, sau de after-shave-ul pe care el îl folosise.

Se mişcau pe podeaua închisă la culoare, trecând pe lângă ceilalţi dansatori care străluceau ca nişte fantome.

Mâna lui îi stârnea furnicături pe spate, pe când şi-o apropie mai tare. Era mai înalt ca ea şi osos, în costumul lui, de lână moale. Gura lui era aproape de urechea ei.

— Eşti o fată frumoasă, Rosy.

Începu să o sărute pe gât.

— Aş vrea să petrecem mai mult timp împreună.

— Mmm.

— Eşti mult prea bună pentru Sword. Dacă aud vreodată că s-a comportat ca un ticălos…

— Nu o va face, mormăi ea.

— N-aş putea să te determin să lucrezi pentru mine, aşa-i Rosy?

Ea îi simţi buzele pe obraz.

— Mmm. Asta ce-a mai fost? începu să se simtă în altă lume.

— Sword nu e ceea ce pare a fi, continuă Benedict, uşor, şoptindu-i la ureche. Ceea ce vreau să ştii… că voi fi aici oricând ai nevoie… orice. Una din şuviţele lui blonde îi mângâia tâmpla şi ea simţi un val de recunoştinţă.

Vrei să mă ajuţi, Rosy?

— Dacă voi putea, răspunse ea, visătoare, cu capul pe umărul lui.

— Trebuie să vorbesc cu cineva care-l cunoaşte demult…

— Pe cine?

— Pe Sword, Rosy. Cineva care-l cunoaşte de ani de zile, cineva discret care ştie cam totul despre el. Poate acolo… găsim ceva.

Ea îşi mişcă capul, iar el o strânse mai tare.. Sărutul lui Benedict era al unui expert. Rosy îi răspunse ia sărut din instinct, curiozitate şi stârnită de şampanie.

— Ştii pe careva…

Mintea lui Rosy începu să lucreze. În clipa în care dorea să şi-l apropie mai mult, spuse:

— Este… ai putea să te duci la Eva Coutts, se auzi ea spunându-i.

— La cine? Benedict îi luă părul în mâini, mângâindu-l uşor.

Rosy ameţi şi se simţi ca o păpuşă din cârpe.

Se legănau de o vreme, când Rosy se agăţă de el mai tare.

— Haide la mine, o îndemnă el în cele din urmă.

Rosy nu prea era sigură ce aştepta Benedict de la ea, dar lumânările albe pe care le aprinseră, ar fi trebuit să ardă doar în timpul ceremoniilor religioase. Dormitorul era ca un imn ridicat lumii interioarelor, unde sfeşnicele din fier stăteau ca nişte furculiţe mari pentru sacrificiu.

După ce se acoperi cu aşternutul, el apăru în prag cu o tavă plină cu sticle.

— Uleiuri fine, spuse el, punându-le pe o masă neagră.

— O, zise Rosy, fără să reuşească să-şi oprească un acces de isterie.

— Asta înseamnă că nu poţi fără ele?

Era dezbrăcat pe sub halatul gros. Sărutările lui o lungiră pe pat.

Apoi hainele ei zburară şi simţi o mireasmă dulce pe coapsa ei goală. Parcă trăia un vis. Dar din nou fu zdrobită de lipsa ei de încredere.

Oare de-asta se comporta aşa?

Fără să gândească, se lungi pe spate, ireală, pe când camera începu să se învârtească cu ea.

Acum înţelegea ce voiau să spună toţi scriitorii ăia cu flăcări de pasiune.

Flăcări mici îi înconjurau. Era atât de cald, încât Rosy putea să jure că focul era adevărat.

Şi chiar aşa era.

46

Era clar că nu credea niciun cuvânt din cele spuse de el.

Chiar sir Philip Hawty trebui să recunoască că povestea aceea a lui era a unui om disperat.

— Înţeleg că ai vrut să faci o baie şi să te perii înainte de a ieşi, că uneori" oamenii se închid la joc, spuse Danielle,

nervoasă, dar ceea ce nu pricep este de ce trebuie să închid uşa când n-ai rămas decât tu în cameră?

— Să fie puterea obişnuinţei? spuse el deodată, cu glas slab.

— Şi apoi, spuse ea scuturându-se, va trebui să te duci şi să-ţi petreci toată noaptea acolo.

Hawty se concentră asupra croissantului şi se întrebă dacă bandajul acela mare care-i înfăşură piciorul stâng se desfăcuse. Era sigur că aşa era, după privirea plină de suspiciune aruncată de proprietăreasă.

Se asigură că încuietoarea de la baie nu are nimic.

În sufrageria hotelului era o faţă de masă cu narcise strălucitoare care-l înnebunise.

— Ştii şi tu, că la spital…

— Ai fi putut să baţi în perete, continuă Danielle. Sau cred că dacă aş fi fost în locul tău aş fi strigat pe fereastră, după ajutor.

— Păi, n-am vrut să stârnesc zarvă în jurul nostru, mormăi el. Părea… cam stânjenitor, ca un bărbat în toată firea şi toată chestia asta… unui în poziţia mea să gândească…

— Şi eu ce vină am? Tu erai gata de plecare, iar eu stăteam ca o lămâie aşteptându-te în camera mea. Ceea ce vreau să spun, este de fapt că am cam aşteptat îndeajuns, nu crezi?

Şi cu asta Lollita lui se bosumflă în cel mai drăguţ mod. Dar el se abţinu cu greu să nu i se arunce la picioare şi să înceapă să-i vorbească nedesluşit.

— Îmi pare rău. Eu am încercat. Spunând asta îşi strâmbă chipul ca un băieţel.

— Oricine şi-ar fi dat seama – îi spuse – că nu poţi folosi prosoapele legate ca să evadezi din baie aşa că nu avea niciun rost să încerci.

Mai târziu, sir Philip îi oferi lui Danielle două mii de franci, bani gheaţă, ca să se ducă să-şi cumpere ceva, că poate asta o mai înveselea puţin. Răsuflă uşurat când o văzu că pleacă,

chiar mai optimistă, se gândi el. Cel puţin astfel îi mai dădea un răgaz să-şi mai tragă sufletul.

După ce ieşi afară din hotel, îşi dădu seama că este învăluit de căldură, ca o sărutare. Privi la ceas şi se îndreptă spre cafeneaua din Rue Sainte Olaire unde se afla cabina de telefon..

— Cu Benedict Pierce, vă rog.

Se făcu legătura.

— E vorba de politicianul ăla, sir Philip Hawty, spuse Philip Hawty, cu cel mai bun accent londonez posibil. Halo? Sunteţi Benedict Pierce cumva?

— Sunaţi prea devreme. Nu este aici. Aţi nimerit la camera de prelucrare a ştirilor, dar vă rog să continuaţi. Vocea de la celălalt capăt al firului părea teribil de plictisită.

Sir Philip continuă:

— E la Nisa, în sudul Franţei, şi de data asta cu cea pe care o vedeţi voi la televizor, minunata prezentatoare, Danielle Kay. *Hôtel de la Paix.* Bulevardul Des Pins.

— Nu mai vreau să aud aceeaşi poveste din nou.

— Cum, deja ştiţi? Sir Philip de-abia îşi reţinu un chiot de bucurie.

— S-a cam vorbit de asta în ziare. După cum am spus e cam târziu acum.

— Este bine – vreau să spun, că este o ruşine. Cred că aţi avut şi poze? Trebuia să întrebe şi asta. După câte probleme avusese, era necesar.

— Da, cred că da.

Păi este bine, bine de tot. Lucrurile mergeau grozav. Fotografiile erau mult mai eficiente decât ar fi crezut el.

Părăsi cafeneaua după ce bău un fernet, simţindu-se mai încrezător în viitor.

Ca politician britanic, Sir Philip deţinea un vocabular pe care-l folosea în momente cheie:

— Hai să lămurim problema.

— Vreau să fiu sincer cu tine.

— Vreau să înţeleg ce înseamnă vorbele astea.

Încercat. Încredere. Reasigurat.

În timp ce bătea la uşa ei, se gândea că poate avea vreun efect asupra ei.

— Da? Cine este? întrebă ea de cealaltă parte.

— Sunt eu, Danielle. Pot să vorbesc puţin cu tine?

O auzi că ezită, apoi îi deschise uşa. O împinse în lături şi o găsi îmbrăcată într-un costum de satin extraordinar, aşezată pe pat.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă, spuse el, modelându-şi vocea pentru a o pregăti în eventualitatea unor veşti proste sau a unei despărţiri sentimentale.

Ea îl privi mută de uimire.

— Am primit confirmarea pentru zborul de întoarcere la Londra, Danielle. Vom pleca mâine-dimineaţă la ora zece. Asta voiam să ştii.

Danielle clătină din cap.

— E timpul să clarificăm situaţia, Danielle. Când vom sosi acasă, vei auzi oamenii inventând mult mai multe decât s-au întâmplat cu adevărat. Din câte ştim amândoi, nu aveau de ce să se lege, în ciuda celor inventate.

Doamne, cât s-a emoţionat! Din seara în care o luă înapoi din faţa camerelor de luat vederi, dorinţa de a o avea la pat era mai arzătoare. Cel puţin, partea aceea era adevărată – bănuia că poate va da şi o notă adevărată şaradei.

— După câte ştim, orice s-ar înţelege din relaţia noastră, n-am făcut nimic care să-i deranjeze pe mama ta sau tatăl tău, nu-i aşa, draga mea Danielle?

Ea îşi ţinea degetul în gură, afişând imaginea unei fiinţe vulnerabile.

— Hai să fim foarte deschişi. N-avem nimic să ne reproşăm cu privire la comportamentul nostru, aşa este, Danielle?

Ea-l privi cu ochii ei de un albastru sălbatic şi asta-l făcu să-şi piardă minţile.

— O, da aşa este, îi spuse ea. Nu ştiu ce pui la cale, dar nu voi spune că nu s-a întâmplat nimic. Am şi eu mândria mea.

47

Dezordinea ce domnea de obicei în Fulham, era mai plăcută ca oricând. Emma scotoci în dulapul de la baie, după care se bucură de binefacerile serii. Pahare pe jumătate golite, căni cu promisiuni deşarte erau răspândite peste tot.

Rosy se aşeză pe canapea, tremurând de când venise de la lucru, în jur de ora patru şi jumătate. Îşi luă cana cu cafea de parcă aceasta *deţinea* răspunsul *la* misterele universului.

— A fost groaznic, Em.

Emma era înţelegătoare.

Îşi puse cafetiera pe un vraf de cărţi, încet şi se aşeză pe locul ei

Rosy îşi înălţă capul în mod ostentativ.

— Nu te deranjează dacă continui?

— Aa, aaa.

Rosy zâmbi, dar cu greu.

— Când te-ai întors, astăzi-dimineaţă, Rosy?

Urmă un oftat adânc.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nemaipomenit!

— Nemaipomenit! Hai să judecăm puţin. Eram la barul *Mirabeau.*

— Asta da viaţă, în sfârşit… o necăji Emma.

— Nu, Em. Nu acum. Eram…

— Ce? Prietena ei ardea de nerăbdare să afle bârfa de peste noapte. Ce-ai făcut, cu cine şi de ce eşti atât de dărâmată?

— Eu… e o poveste lungă. M-am cam… săturat; şampania

m-a ameţit, aşa că am încheiat afacerea ducându-mă la Benedict Pierce acasă.

Emma îşi împreună sprâncenele.

— Nu…?

— Gazetarul de scandal de la *Post.* Da, Benedict Pierce, acela pe care-l ştii.

Emma era uimită.

— Nu cumva, e cel care se învârte pe la televiziune fără prea mult efort… ăla blond?

— Părea chiar drăguţ noaptea trecută, spuse Rosy, în apărare. După cele trei sticle de *Laurent Perrier.*

— Hmmm, rânji Emma.

— De fapt, nici măcar nu mai pot să mă gândesc la şampanie că mi se face rău.

— Deci, ce s-a. Întâmplat? Sau poate nu poţi să-ţi aminteşti?

— Aş vrea să n-o fac. Din păcate, asta va fi una din amintirile care mă vor urmări şi în mormânt. Rosy îşi vârî capul în mâini.

— Este atât. De rău?

— Mai rău decât atât, mormăi Rosy, din adâncul sufletului.

— Deci te-ai dus cu el la *Mirabeau?*

— El era deja acolo. Am dansat – sau, mai degrabă ne-am agăţat unul de gâtul celuilalt.

— Iar el a făcut prima mutare? întrebă Emma nerăbdătoare.

— El… a… eram foarte aproape unul de celălalt.

— Aşa că te: ai dus cu el. Ai… îhm?

Rosy ezită, simţind că-i iau foc obrajii.

— Am lăsat patul în jos. L-am aranjat.

— Haide, Rosy. Fără lăudăroşenii.

— Nu, ce vreau să spun e că am făcut într-adevăr patul. Toate lumânările erau în sfeşnice uriaşe care înconjurau patul. El dăduse cu ulei din ăla urât mirositor

— Iar eu în ameţeala mea… am dărâmat, din întâmplare, unul din sfeşnice. Mi-am luat rochia în grabă în timp ce el încerca să stingă flăcările. O, Doamne… nici măcar nu vreau să mă mai gândesc.

Emma se zgudui de râs.

— O, dar trebuie. Continuă.

— Apoi, într-unul din ghivecele de decor, de lângă pragul lui am vărsat. Ea părea că moare de ruşine. Nu voi mai fi în stare să-l privesc în ochi vreodată.

— Ei, spuse Emma. Pun pariu că nu e ranchiunos.

Rosy dădu din cap.

— Tocmai asta e mai rău!

— O, Rosy, nu trebuie…

— Nu, nu înţelegi. Cred că am fost o idioată. E atât de deştept… Voia să mă câştige de partea lui… Eu… păi, se prea poate să-i fi spus ceva aiurea. Că este rivalul de temut al lui Sword. Rosy se aplecă şi-şi luă capul în mâini. Partea asta nu prea mi-o amintesc… şi de-abia acum îmi dau seama de ce a venit la mine de prima oară şi de ce am intrat în panică când eram în pat.

Dar Emma era sceptică.

— Nu prea cred că acesta ar fi motivul. Ce puteai să îi spui şi să nu ştie deja? Legături regale, secrete din industrie? Haide, Rosy, să fim serioşi şi asta numai după câteva săptămâni de lucru la gazetă?

— Este în regulă, e în regulă. Poate ai dreptate. Numai că…

— Nu te mai gândi, oftă Emma. Ceea ce îţi lipseşte acum e o chestie drăguţă, ca de exemplu, un sfârşit de săptămână la Turnmills. Apucă-te de treabă.

— Cum?

— Asta e părerea mea. Nu trebuie să mă asculţi. Du-te şi tu cu cineva mai tânăr. Altceva decât… o raţă bătrână şi blondă.

— Mulţumesc frumos.

— Necazul vine de la nopţile tale care sunt toate… Des

O'Connors.

— Cu… u… în?

— Dacă nu te superi pe mine, ţi se trage de la ăştia între două vârste. Adică, aţi ani are Benedict Pierce?

Rosy o lăsă să vorbească, neavând energia să o mai contrazică şi să nu trebuiască să-i spună că se află în pragul celor patruzeci de ani.

— Ca să raportezi, să scrii despre tot, înseamnă să pui problemele pe categorii. Până acum e pe o pistă falsă. Doar atunci când masele intră în joc, participă şi mass media, aşa că e timpul să te mişti, îi explică Emma ca la şcoală.

Rosy căută o replică sarcastică şi găsi imediat ceea ce căuta, după ce îşi ridică privirea şi şi-o coborî pe gâtul colegei ei de apartament.

— Oricum, uită-te la tine mai întâi.

— Cum?

— Este mai rău să te dai mai tânără decât eşti, Emma.

Mai târziu, Emma îi mai aduse o cană cu cafea şi-i zâmbi în semn de împăcare.

— Ce-ţi mai face capul? o întrebă ea.

— Mai bine. Îi acceptă oferta de pace.

— Îmi pare rău, îi spuse Emma. Suntem prietene, nu?

— Aşa cred.

— Rosy, Rosy… Să mergem atât de departe şi să ne amintim vremea când Michael Jackson era negru? Şi când trebuia să faci un eseu despre criză? N-am dansat noi pe A-Ha?

— Pe cine? spuse Rosy, indiferentă.

— Formaţia aia din Norvegia – nu-i aşa? — Cântau… o, ceva foarte nostim. Îţi arată…

— Vorbind despre bărbaţi, îi spuse Emma, schimbând subiectul, cu o licărire în priviri. Nu vei ghici cine le-a sunat în după-amiaza asta.

Deodată deveni neliniştită.

— Mmm? Rosy nu prea îndrăgea jocul ăsta, iar Emma aşteptă momentul potrivit.

Emma îşi dădu la o parte buclele.

— Colegul ăla al tău, Jamie Raj.

Jamie. Rosy fu luată prin surprindere..

— Jamie? A… a, ce-a vrut?

— Păi…

— Te-a invitat cumva în oraş? Rosy îşi aminti că Emma era atrăgătoare, mai ales după petrecerea lui Diplock şi asta nu-i căzu bine deloc.

— Cred că da, îi spuse Emma, de fapt, orice ai spune, e teribil de atrăgător.

— Când vă întâlniţi? o întrebă Rosy.

— Mâine-seară.

Deci, de-asta îşi pusese Emma toate loţiunile şi poţiunile cu o noapte înainte. Îşi conservase puterea şi-şi adunase forţele. Şi apoi, era inutil să scoţi în evidenţă faptul că Jamie era un petrecăreţ prin excelenţă.

Emma citi dispreţul din privirea prietenei ei.

— Şi nu poţi să zici că-i cunosc bine, ridică ea din umeri şi apoi, chiar sunt dispusă să-l văd.

48

Fata de la terapie nu putea să sară de douăzeci de ani. Faţa ei arăta ca un sandviş cu carne de vită unsă cu grăsime, iar în mâini ducea o geantă plină cu cărămizi.

Anthony Sword se încruntă.

— Asta e de toată ocara – trebuie să o care înainte de plecare – îi explică avocatul, în timp ce femeia îl ducea spre grupul de terapie.

Un grup de cinci sau şase femei şi doi bărbaţi treceau prin coridorul de plus, arătând că nişte ursuleţi pe care-i luai în braţe.

— E cumva sindromul brideshead? întrebă Sword.

Avocatul îl luă în serios.

— Ursuleţii reprezintă eul lor infantil care trebuie îngrijit şi tratat cu respect.

Sword îşi înfrânse un hohot de râs.

Unde să fie Framboise? l-ar plăcea teribil o astfel de replică.

Aşa cum se temuse de la început, terapia n-avea nicio legătură cu liberarea din *Gassland.* Petrecu o altă după-amiază, bătând din palme, cântând şi în compania celorlalţi colocatari morţi de foame. Mai era un interludiu ciudat care-l avea protagonist pe un indian.

Ceva mai târziu, când devenise abătut, Sword se înveseli când o găsi pe Framboise pe aceeaşi canapea de la bar.

— Hei, bătrâne, gânguri ea.

— În?

— Pari teribil de abătut.

— Să fie terapia eliberatoare? Terapia aceea zgomotoasă? N-am făcut ceva mai caraghios în toată viaţa mea, se strâmbă el. Şi pe dracu', dacă nu mor de foame. Tu?

— Sesiunea anterioară fu de declin, se lumină Framboise la faţă şi merse spre el.

— Vorbeşti de reîncarnare? Aş putea să te ajut dacă ai vorbi englezeşte.

— Doamne, ce chestie, ciripi ea. Spuneam că sunt sigură că odată l-am întrupat pe Hannibal.

Lată că din nou îl lua peste picior şi el nu se putea Concentra. Nimic nu părea că este prea deplasat în acest loc.

— Hannibal, spuse el, cu grijă. Vorbeşti serios?

Ea se zgudui de râs.

— O, acum… se şterse de lacrimi. Trebuie să cresc în grad. Toţi au fost Cleopatra şi Henry al VIII-lea.

Sword spumega de furie.

— Aha, continuă ea şi, de fapt, ceea ce ţin să ştiu este unde

au dispărut infanteriştii şi toţi cărăuşii? De ce dracu toţi au fost renumiţi odată?

În seara aceea îşi ţinuse promisiunea. Îi explică cum să treacă de partea cealaltă.

— Latura socială este puntea de legătură spre *Grassland,* îi spuse Framboise.

— Vorbeşti de *foie gras* pe pâine? aruncă nada Sword.

— Trebuie să o faci.

— Ştiu că am aflat asta de la şofer, dar unde mai exact…?

— Nu este nicio cale de ieşire din partea ăsta a casei. Trebuie să mergi prin tunel.

— Cum de-ai aflat?

— Într-una din plimbările mele nocturne, ridică ea din. Umeri.

— Şi ai fost înăuntru? Admiraţia lui pentru ea n-avea margini.

— Scumpule, constitui atracţia serii.

— Ce? Vrei să spui…?

— Am fost în fiecare noapte. Este o petrecere pe cinste.

Sword încă nu-şi pierduse instinctele profesionale.

— Petrecere, zici? Şi cine vine?

Framboise se uită pe listă.

— Sunt o grămada. Uneori fac programul cu Darlene Tussock. Brenda Diplock ne-a vizitat săptămâna asta. Soţiile lui Coupla. Noaptea trecuta a apărut si Fergie.

Sword îşi legănă picioarele cu încântare.

— Deci, în seara asta? Când mergem acolo?

— Noi nu mergem nicăieri. Asta este.

Răspunsul îl derută.

— Nu poţi să mergi acolo. Nu, pentru că eşti cine eşti, zise Framboise ferm.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Pentru că, dacă mergi, vei închide spectacolul, spuse Framboise, după ce se uită să vadă cum reacţionează la

cuvintele ei.

— Vrei să spui că există şi un discurs liber, care constituie dilema bârfelor?

Ea îşi dădu braţele în lături şi spuse:

— Se va face şi asta. De fapt câţiva dintre musafirii de acolo încă mai suferă de pe urma articolelor din coloana ta de ziar.

— Vrei să zici, din cauză că am scris despre ei?

— Poate că mai mult pentru că n-ai făcut-o. Dar, cea mai delicată şi mai grea treabă pentru care nu ai acces e faptul că acolo merg numai femei.

— Dar, stai o clipă. Ai spus…

— Aşa este. Chipul ei străluci.

— Nu înţeleg.

El nu reuşi să-i vadă expresia feţei.

— Ai remarcat, spuse ea, cu viclenie, că suntem cam de aceeaşi mărime? Aproape că avem acelaşi halat.

El prinse repede mesajul. Ăsta era cel mai bun lucru la ea, se gândi el. Şpriţul ei se potrivea al dracului de bine cu al lui.

Îi răspunse, fără nici urmă de grimasă, prelungind astfel jocul.

— Da, dar… oare vor căuta vreo doamnă cu barbă? Vor bănui una cu barbă albă?

Fambroise îşi dezveli dinţii ei albi, precum pisica Cheshire.

— Am un aparat de ras. Am şi peruci. Ca să fim siguri, putem să ne şi machem, clipi ea din ochi. Am recomandat locul acesta câtorva prieteni de-ai mei, înţelegi cum vine treaba. Şi se poate întâmpla să apară vreunul din întâmplare.

Sword îşi dădu capul pe spate şi strigă de bucurie, savurând imaginea ridicolă ce-l înfăţişa împreună cu un prieten ce avea ghete lustruite.

— Orice s-ar spune despre tine, îi zise el, lovind cu palma peste a ei, rămâi terapia cea mai grozavă pentru un falit.

Ea rămase acolo, dând din gene ca Frumoasa din sud.

— Să mergem afară, îi sugeră Sword. Simt că am poftă de un cântec.

Nu se mai simţise aşa de bine şi de liber de săptămâni.

49

Pe strada Martin ploaia şiroia. La premiera spectacolului, publicul se ţinea aproape, pentru că era ud, asemeni unei femei grase ce se afla sub un duş cubic.

— Deasupra luminile străluceau.

NAIR.

Anii ’60 neacoperiţi: *Un nou musical*

Distribuţia: Brian Ditch, Paul Dozy, Emily Strong şi exhumatul Hermann Deatch Beetle şi cu ceasul de mână

Benedict Pierce nu se simţea în largul lui deoarece era aşezat între un actor ce transpira şi un critic.

— Spune-mi, draga mea, oftă criticul, mai putem rezista?

Actorul îi răspunse repede:

— La ce, Zack? îi replică Benedict, în apărare. Deci revelaţia din dimineaţa aceea pe care o oferise ziarul *Post* nu era chiar legată de povestea romanţioasă dintre Burton şi Taylor care stârnea cozi la casa de bilete. Dar la ce se aşteptau? Nu avea nicio legătură cu anii ’60, indiferent de chemările la rampă.

Chipul ca de spiriduş al criticului înfuriat aproape că se odihnea pe pieptul lui Benedict.

— Treaba asta care nu se mai termină, despre anii ’60, ripostă el. De parcă ar însemna ceva, paradele acelea unde oamenii îşi duc geniile şi se gândesc că ar putea să cânte sau să joace. Nu pot să îndur asta.

— Şi An… gli… a se leagănă ca un ceas, ciripi actorul.

— Hai, te rog, spuse Zak cutremurându-se. Mi se face rău.

În acel moment un tip, cu o faţă prietenoasă, cu obrajii roşii, cam intre doua vârste se apropie de ei.

— Oooo, buna, ce mai faceţi? Ce multa lume! Nu te întoarce Zack, sunt Cilla."

Binecunoscutul chip al anilor ’60 nu era aşteptat aici nici pe departe.

— Ăsta este. Asta este ceea ce-mi lipsea, spuse criticul, posac. Cillarhoea!

Piesa era o chestie obişnuită. După asta se organiză o petrecere la *Chelsea Boot* din strada King, unde vedeta spectacolului, Hermann Death Beetle, avea numele de Regele Tudor.

Fotografii îşi foloseau aparatele ca pe nişte pistoale. Zdrenţăroşii din *Swinging London* participau şi ei la distracţie, purtând părul lung şi pantaloni strânşi pe trup. Formaţia *Procul Harem* se auzea tare.

Vara iubirii indiene era ca în anii ’70.

Mulţimea ce se perinda de obicei se înscria astfel pe lista A: Cilla Black, Michael Câine şi Shakira; Ringo Star şi Barbara; Dave Clark, Cliff Richard; Mary Ouant care apuseră în ambele sensuri.

Lista B – cea din anii ’60-’70 – era la mare vogă, o mulţime de fete tăbăcite, cu picioare subţiri care creau probleme în a ghici cine era Bill Wyman şi care era imitaţia perfectă. Pionierii psihedelici se amestecară cu cei de la formaţia *Wonders* care-şi purtau pantofii lor originali.

După ce sosi şi Benedict, locul părea a fi o scenă de coşmar din anul 1971.

Şi ca o întărire a raţiunii sale cu privire la cele petrecute, în faţa sa dansa, parcă venită de pe o altă lume, blonda de la *Pan’s People.*

Îmbrăcat în colecţia sa bizară de haine maronii, Benedict încerca cu greu să facă faţă mulţimii, încercând să se strecoare datorită modestei sale faime.

Nu îi era de ajuns. Numai dacă stai şi te gândeşti câte reuşise Sword să facă.

În jurul lor erau vedete ale muzicii pop ale căror feţe parcă erau erodate ca stâncile de var. Coriști, fotomodele care deveniseră actriţe peste noapte se tânguiau pe lângă Elissy Kendal pentru o cât de scurtă apariţie la TV. Bufetul etala salata boeuf *Wellingtons* şi pastele *choux.*

Vinul alb. Pe care Benedict îl sorbea deveni amar, mai ales când văzu umbra lui Bea Goff, care flirta, făcându-i ochi dulci unui idol din adolescenţă. Ea se uită fix în direcţia lui, însă el îşi întoarse capul în altă parte.

Hai că mersese! Era gata să-şi ia rămas bun şi să plece acasă, cel mai devreme de la o petrecere, când observă altă femeie.

Stătea în picioare, încălţată cu ghetuţe cu model şi îmbrăcată într-un ansamblu de haine din anii ’60: haina, rochia albastră care se asorta cu pălăria cu pene. I se adresă lui Emily Strong, actriţa ce făcea parte din spectacol.

Benedict urmărea cu privirea perechea ciudată, în timp ce femeia mai în vârstă, mult mai în vârstă, se holbă într-o oglindă demodată şi-şi puse o hăinuţă, după care paltonul de un roşu-stacojiu.

După asta el făcu doi paşi.

Nu, nu se putea să fie adevărat.

Doar pentru o secundă i se păru că arăta ca… însă chiar absurditatea gândului că Majestatea sa ar putea să vină într-un loc ca acesta era prea de tot, aşa că încercă să înţeleagă realitatea. Poate că noaptea petrecută cu fata aceea atrăgătoare, dar cam răvăşită, pe nume Rosy Hope, îl afecta mai mult decât se aşteptase. Sau poate de vină era faptul că se gândea că trebuie să înlocuiască covorul de mătase persan şi aplicele vechi în urma incendiului.

Femeia mai în vârstă îl privi şi clipi din ochi ca o doamnă bătrână. Începu să divagheze. Uneori Benedict simţea că nu se poate bucura de o conversaţie ca lumea. Apoi, se gândea că de fapt, asta purta amprenta profesiei lui.

— Un super show, spuse Benedict.

— Mulţumesc. Mă bucur că ţi-a plăcut.

Spre surprinderea lui, Emily nu-l rugă să scrie despre spectacol şi nici nu se grăbi să-şi prezinte prietena, deşi era clar că cele două erau prietene.

— Tocmai discutam de formaţiile noi. Se întorc la stilul anilor.'60, îi spuse Emily.

— Îmi aduc aminte de frumosul Engelbert şi de Freddie cu formaţia sa, o cum îi cheamă? se gândi femeia. De aproape părea de aceeaşi vârstă cu regina, poate ceva mai bătrână. Rujul de buze se întinsese urât în jurul gurii.

— Freddie şi Visătorii? o ajută Benedict.

— Chiar ei.

— Să ştiţi că Brett Trent recunoaşte că stilul e molipsitor în toată Londra, râse Emily.

Benedict îşi clătină capul.

— Ooo, am auzit că nu-i rău deloc, spuse femeia mai în vârstă, dând din cap entuziastă. O să apară şi un grup nou, continuă ea, cu femeia aia – o cunoaşteţi aia cu hainele, cea care apare la ziar, încercând să-şi supere soţul… Diana. Asta e.

Emily tuşi ş se uită la ea.

— Nu prea îmi vine să cred, Eva, spuse ea, tăios. Tu, cu umorul tău. Îmi cer scuze, pesemne că ar fi trebuit să vă prezint unul altuia cum se cuvine… Benedict Pierce de laziarul *Post.* Benedict întinse mâna. Mă bucur de cunoştinţă…?

— Eva, spuse femeia. Eva Coutts.

50

Deci, asta era.

Rosy trecu prin porţile automate, intră prin grădină. Se gândi că trebuie să fie sfidătoare.

Tot înainte şi mai sus. Şterse tăbliţa fără să se mai uite înapoi. Trecutul e o ţară străină. Şi chiar aşa, şcolăriţa din ea, cu ipocrizia ei, o făcu să se încline.

Astăzi e prima zi de repaos din viaţa mea.

Hai să uităm de incidentul cu Benedict.

Luă liftul.

Se simţea îngrozitor.

Sus, în biroul lui Sword, Tina lucra la nişte documente secrete. O informă pe Rosy că sunt nişte referinţe despre Elizabeth Taylor şi le aşeză în ordine alfabetică. Aici făcea ea un ziar mare şi modern, folosind toată tehnologia de ultimă oră – o foarfecă şi lipici.

— Sunt la litera D de la divorţuri rapide şi dezgustător, îi spuse ea lui Rosy, veselă.

— E grozav, Tina!

— Nu este nevoie să fii cinică.

— Nu sunt. E adevărat, spuse Rosy, indignată, ar putea să fie o sursă de inspiraţie pentru ei toţi.

Rosy se abţinu ca să nu-i spună nimic lui Jamie despre Emma – cel puţin nu direct. Oricum fusese ocupat cu Beast.

— Numai dacă aş fi putut pătrunde înăuntru, se încruntă Keith Silver. Dar din cauza spaţiului, nu era chip. Din fericire, aveam bandaje în maşină.

Fotograful îşi arătă pumnul stâng.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce-ai fi făcut dacă cineva ar fi deschis uşa, îi spuse Jamie. Eşti sigur că ţi-ai aminti ce s-ar întâmpla într-o companie atât de plăcută?

Dar Beast nu prea era în apele lui.

— Nu folosesc cuvinte aspre ca atare, ci delicate.

— Keith, tu eşti cel aspru.

Pozele de la *Nair,* de la premiera din noaptea trecută, erau pe biroul lui Rosy.

Evenimentul fusese cotat ca un derby, la nivelul trăirilor.

Ea îşi aruncă o privire fugară prin ele. Stelele

spectacolului, Emily Strong şi Hermann Death Beetle.

Rămăşiţele unor vedete de muzică pot rablagite.

Emily şi o femeie mai bătrână.

Contele de Trent o sărută cu afecţiune pe soţia producătorului.

Producătorul stătea în maşina lui verde, împreună cu soţia.

— Şi iată-i că ieşeau în Notting Hill, spuse Beast victorios, arătând cu degetele în spate. Priveşte, deja au început să se certe.

— L-ai urmărit până acasă? întrebă Rosy îngrozită. Şi ai încercat să intri în casa lor?

— E un fel de a spune, fotograful ridică din umeri. Eu mergeam acasă, iar ei se aflau înaintea mea.

— Şi cred că atunci când au ajuns acasă, ţi-au cerut să verifici dacă n-au vreun curios pe la geamuri?

— Cum de-ai ghicit? întrebă el.

O jumătate de oră mai târziu, el deveni chiar obraznic.

Pearson intră cu o rolă mare de video şi reviste TV. Se vedea că este în căutarea unui nou talent feminin.

— Pearson, asta e cea de-a treia zi în care ajungi la unsprezece şi jumătate, îi spuse Jamie tăios.

Bărbatul mai în vârstă, păru afectat.

— În lupta mea de a găsi un material de cercetare, îi spuse el arătând spre materialul adunat, am ales să mă duc cu autobuzul 11. O decizie mai puţin înţeleaptă, după cum se vede. Am aşteptat până au venit trei la rând. Ai în faţa ta victima unui caz clasic de aglomeraţie.

Jamie încremeni.

— Asta schimbă situaţia, spuse Rosy luându-i apărarea lui Jamie. Desigur că este un caz de aglomeraţie, la prânz.

— Ooo… a… spuse Pearson, uitându-se chiorâş la ea. Cine ţi-a ascuţit gheruţele?

Femeia nu se opri.

— … Hank Marrin. Şi după asta… ştii tu, ăla… ăla despre care ei scriu mereu… O, nu prea pot gândi limpede astăzi! mai bea ceva, că parcă mi s-a urcat la cap băutura zilele astea, ţie nu?

Scenografa de la teatru continuă şi mai tare.

Orice ar spune Eva Coutts, nu poate fi contrazisă, se gândi Rosy.

La capătul celălalt al firului, Rosy se descurcă cu cei de la *Nair,* îi făcu faţă lui Emily Strong, dar acum era pierdută.

— Contele de Trent era acolo, cu soţia producătorului, nu-i aşa? întrebă Rosy, încercând să aducă subiectul în discuţie.

— Nu, nu… cel cu păr. Celălalt. Cel cu care are ceva

Sword – Benedict şi nu mai ştiu cum îi zice. Benedict Pierce.

Rosy înghiţi în sec.

— Da, dar sincer vorbind. Ai fost acolo? La petrecerea din noaptea trecută? Dar tu nu ieşi în lume niciodată…

— Da. Tocmai asta ziceam. Eram la *Nair,* la premieră… hmmmrmmh, tocmai am pomenit…

Rosy inspiră adânc: Emily Strong.

— Eu eram cu Emily, când el a apărut. După câte ştii, nu prea am ieşit zilele astea, dar când o fac, îmi dau silinţa. Şi o fac cu plăcere. Aşa că m-am distrat cu Emily. Şi va fi şi mai bine, căci celălalt tip…

— Benedict?

— Da, asta este, se pare că a prins momeala, căci nu ştie că-l cunosc pe Sword, de ce m-am dus acolo şi toate astea.

— Aaa, dacă nu te deranjează, de ce te-ai dus acolo? întrebă Rosy cu inima îndoită, ştiind că trebuia să fi fost acolo în loc să se furişeze acasă, uşurată totuşi că nu fusese, dar îngrozită că Eva îi folosea numele lui Benedict.

Urmă o pauză din East Sheen.

— Desigur, pentru băiatul meu, spuse Eva.

Rosy ezită.

După care Eva închise.

Rosy mâzgăli ceva repede în carnet. Îi vâjâiau creierii.

51

La prânz, Rosy şi Jamie o luară în josul râului pe strada care fusese odată strada Flotei. Editorul îl excluse pe Pearson când o invită să ia o băutură împreună.

— Era atât de emoţionant când am început, îi spuse Jamie, *pe* când trecură de clădirea veche Express, cunoscută şi ca Black Lubianca. La parter se aflau maşini de tipărit. Când le foloseau întreaga clădire începea să vibreze după-amiaza târziu şi asta însemna că sosea ora prânzului şi că timpul de pauză sunase. Reporterii chemau taxiurile aici şi nu se opreau până n-ajungeau la *A'en* sau *Ullan Bator.*

— Ai citit prea mult Evelyn Waugh? îl întrebă Rosy.

Jamie zâmbi.

— Atât ne-a mai rămas.

Acum clădirile erau clasice şi cam pe tiparul celor din anii '80.

Dădură colţul trecând pe lângă contabili şi avocaţi, funcţionari care căutau ceva demn de văzu în *The Rock* şi *Sock Shop* şi se îndreptară spre *Wine Press.*

După ce făcură comanda la bar, Jamie îi zise:

— Poţi să-i dai drumul?

— Cum?

— Ştiu că arzi de nerăbdare să-mi spui, aşa că nu-i nicio problemă.

Rosy simţi că ia foc. Era atât de clar că răsuflase ceva de la telefonul Emmei. Oare din cauza posibilităţilor de a petrece cu el seara? Sau poate, mai rău, dacă auzise de treaba cu Benedict? Nu prea mai voia să vorbească despre asta. Din fericire, el se întoarse să ia băuturile şi să achite, aşa că de-abia după aceea continuă:

— Trebuia să-ţi vezi mutra când vorbeai la telefon, de parcă dădusei peste planeta Marte.

— E în regulă, spuse Rosy, uşurată că la asta se gândise; Oricum, trebuia să-i vorbească despre Eva Coutts. Acum era momentul. Sper că te-ai aşezat confortabil.

El îi zâmbi aşa cum numai el ştia.

— Eva a fost la *Nair,* la petrecerea de noaptea trecută, începu Rosy.

— Şi eu care credeam că nu iese niciodată.

— Şi eu credeam la fel, dar… Eva s-a dus la petrecere, îl cunoştea pe producător, cel care-i aducea aminte de stilul anilor ’30 sau aşa ceva, o ştia pe Emily Strong…

— Aşa cum ştim şi noi, costul şi bucuria lui Pearson.

Rosy îşi continuă povestea:

— Eva şi Emily s-au dus la petrecere. Acolo l-au văzut pe Benedict Pierce, aşa că au vrut să-i joace o festă. Au scos o poveste trăsnită cum că… ascultă numai. Prinţesa Diana cântă într-o formaţie condusă de Brett Trent.

— Cel „cu pălăria veche? Aminteşte-ţi de Bunter Worcester, Teresa Mannes… formaţia de rock?

— Viţa de vie, din 1986, zâmbi Rosy.

— Sunt uimit să aflu că Eva a avut atâta prezenţă de spirit.

— Voi fi uimită dacă Benedict va cădea în plasă, îi spuse Rosy. Oricum, ea crede că e o chestie tare.

Jamie îşi ridică sprânceana în semn de înţelegere.

— E clar că Eva are resurse inepuizabile.

El se uită în jur şi-şi luă în meniu ca şi cum asta putea să pună capăt discuţiei.

Mai bine ai crede, se gândi Rosy.

— Jamie ai văzut-o sau ai întâlnit-o vreodată pe Eva?

El dădu din cap.

— Niciodată. Asta face parte din talentul ei de a ademeni oamenii. Un agent secret plin de putere pe care nimeni nu i-a văzut. Nu este decât un mister de la capătul celălalt al

firului… oferind informaţii care-i lasă pe ceilalţi la voia sorţii…

— O actriţă bătrână… care-şi căuta cuvintele, pentru a nu arăta lipsa ei de cunoştinţe în materie de lume… care se transforma într-un adaptor social?

— Da-aa.

Rosy se aplecă, conştientă că două femei din biroul alăturat se opriseră din discuţie, de parcă fuseseră himnotizate de prezenţa lui Jamie. Trebuia să recunoască că arăta bine. Cu costumul pe care-l purta, putea să umple o întreagă pagină de modele.

— Deci ştii tot despre ea, despre fetele, ei şi de ce o face?

— Pentru bani. Treaba ei este să scornească poveşti pe seama actorilor.

Rosy se apropie de el mai mult, bucurându-se că femeile de la bar erau roase de o invidie abia mascată. Şi apoi, asta era important. Se duse spre telefon pentru a împărţi informaţii noi de parcă ar fi ştiut ce urmează.

— Ar putea să obţină mai multe slujbe pentru celelalte actriţe… dacă le-ar susţine şi i-ar monta pe… regizori şi pe producători… atunci numai Eva ar fi singura persoană care ar putea să o facă.

Jamie o privi ciudat. Desigur. Asta era. Rosy roşi ca focul. Bineînţeles că ştiau cu toţii.

În drum spre *Curierul zilnic,* mergând alături fără să se privească, Rosy o aduse pe Emma în discuţie.

— Deci, începu ea, încercând să pară indiferentă, am auzit că n-ai rezistat şi ai mai adăugat o altă Emma pe lista ta.

După aceea realiză cât de ciudat sunaseră cuvintele.

Jamie reacţionă repede.

— Deci, n-a ţinut cu Benedict, aşa-i?

52

Oamenii spun că prieteniile te pot doborî. Faptul că Anthony Sword o plăcea pe Framboise îl făcu să se încalţe cu pantofi cu tocuri, cu bucurie. Pantofii roşii, de piele erau ca dracu'. Sword se clătină. Nu avusese multe femei la viaţa lui. Mama lui, despre care nu prea vorbea. Învăţătoarea lui, căreia îi datora înţelegere. Vechea lui colegă, Stella Winsome, bucătăreasa, cu care hotărâse să se căsătorească de convenienţă.

Şi amanta lui răbdătoare, hrana.

Slujba lui îl lăsase cu un cinism care-i crea probleme. Dar acum, el devenea femeia vieţii lui, sau aşa părea când se uita în oglindă.

Framboise bătu din palme şi se uita la transformare. Sword se gândi că e în stil american..

— Bine, haide, hai îmbracă asta.

— Ar fi trebuit să-mi iau concediu de boală, spuse el, emoţionat. Mi-am uitat marmura. Mi-am pierdut şi o cărămidă.

— Ce?

— Nimic.

— Vrei să zici că e o nebunie? Nu mai rezişti?

Sword rânji.

— Nu mai rezist. E atât de îngrozitor!,

Şi el ştiuse că poate să reziste.

Se uită în oglindă.

În spatele lui erau două Framboise, una cu părul verde şi alta blondă, cu o haină strălucitoare. Când le puneai alături, una era puţin mai voluminoasă, dar este datorită luptei date, în urma regimului pe care-l ţinea Sword.

Faptul că se răsese îl întrista, se simţea expus. Dar machiat cu îndemânare se simţi din nou în siguranţă.

Se ascundea după masca aceasta.

El clipi din ochi – ca nişte aripi de fluturi, încercând să-şi îmbunătăţească stilul.

— O, Doamne! ciripi el şi dădu din şolduri.

— Bess, eşti o femeie pe cinste!

— Ai răbdare, spuse ea. N-ai mai trecut prin aşa ceva.

— Eşti sigură că…?

— Suntem ca surorile, spuse Framboise. Deşi nu e mereu. Aşa. Sword râse pentru că gustase gluma.

Uşa se închise, fără să mai lase cale de întoarcere. Avea aceeaşi trepidaţie când întreba ceva referitor la o poveste tare.

Porni cu grijă pe pasarelă. Trupul lui se legăna cu vinovăţie, dar ea dădu din cap pur şi simplu. Trecură şi pe lângă un lucrător fără probleme.

Ceasul de la bar arăta ora zece. El reuşi să tacă puţin ca să audă ce se întâmplă – chemarea junglei.

Tocurile se înfigeau pe când călca în iarbă. Când se apropie de geam, văzu un fel de şezătoare. Camera era una obişnuită, cu şemineu, şi era aglomerată.

Pe când începu căţăratul, se gândi că poate asta e o glumă. Se gândea la camera ascunsă, la Jeremy Beadle sau oricare agent.

Ce dracu'!

Era. În toiul adunării când se trezi cu un pahar de şampanie vârât pe sub nas.

— Pun pariu că tocmai asta căutai! spuse o brună, pe care Sword o recunoscu cu spaimă ca fiind soţia lui Trussock. S

Ea îl ajută.

El se îngrozi când văzu puţin machiaj pe mâna ei dar părea că nu observa.

Vreo douăzeci de femei se întoarseră să privească.

— Hei, Framboise!

— Framboise! Aici!

Fără îndoială, Framboise era aici atracţia numărul unu.

— Toată lumea să o cunoască pe... Blanche anunţă ea, zise ea cu un gângurit.

Dar Sword îi trimise o privire care spunea: Nu merge atât de departe, însă nu riposta îl împinse să ia loc.

Ea se încruntă.

— Bine… Blanche?

— Bine, vocea lui suna anapoda.

— Eşti înfometată?

Prietena lui era numai zâmbet.

Sword clipi din ochi. Nu se mai distrase aşa de nu ştiu câtă vreme.

— Este mai bine decât la *Mirabeau…* nu-i aşa? spuse Cordelia.

— Şi decât la Annabel, spuse Mary Hawty.

— Şi decât la fotbalişti, spuse Darlene Trussock.

Era tare prietenoasă.

Şi el care credea că le cunoştea…

Aflase mai multe despre ele într-o oră.

Sword cercetă o drăguţă moştenitoare, pe care o sărbătorise la douăzeci şi unu de ani în *Curierul.* Ea îi spuse că fusese adusă de părinţi.

El de-abia îndrăzni să o mai întrebe ceva.

— Oare de când dura povestea asta? se întrebă Sword.

Moştenitoarea strâmbă din nas.

— Cam de un an, de când am început să lucrez.

— Şi aţi ieşit? Ea clătină din cap şi scoase limba., El gândi că e respingător.

Sword încercă să râdă.

— Nu vrei să renunţi.

— Desigur. Prietenul meu are un „prinţ Albert”.

— Ce este asta?

Moştenitoarea plescăi din buze.

— Este chestie genitală.

Groaza lui Sword îi făcu să-şi piardă firea.

53

De fiecare dată când solicita biroul presei de la palatul Buckingham ca să-i verifice mişcările, era pus pe o pistă aiurea pentru că era cunoscut ca un nimic.

Descoperise că Mary Hawty, soţia fostului secretar, se afla la *Grassland,* dar de câte ori îi telefona nu reuşea să o facă să vorbească. Ceea ce devenise stânjenitor era faptul că telefonista începuse să-i recunoască vocea. Primise un document fără să priceapă prea mult din el, provenit de la sir Philip Hawty cu o poveste în care se relata plecarea lui la Nisa cu Danielle Kay, prezentatoarea de la jocuri şi concursuri.

Călugăriţa Purchase se întoarse în Manhattan cu intenţia de a rezolva nişte afaceri ca să cumpere nişte haine noi.

Apoi urmă Bea Goff, care continua să-l sperie cu tenacitatea şi pretenţiile ei scandaloase. Începu să creadă că numai o hotărâre judecătorească o putea face să renunţe la ideile ei hărţuitoare. Da, dacă ce spusese ea era adevărat…? Şi nu era prea greu de exprimat prin cuvinte.

În drum spre casă Benedict trecu prin faţa catedralei Westminster deoarece se grăbea. Era sigur că nu mai crede în ceva anume, dar se uită la dungile alb cu roşu şi se întrebă dacă are nevoie de ajutorul cuiva de sus.

Când ajunse la destinaţie, îşi atârnă haina, îşi scoase pantofii şi rămase cu privirea în tavan. Nu putea să dea ochii cu dormitorul.

— Cu lady Hawty, vă rog. Dar Benedict nu renunţă cu una cu două.

Centralista îl lăsă să aştepte pe acordurile simfoniei Pastorale.

— Alo?

— Lady Hawty?

— Da. Cine este?

— Bună seara, lady Hawty, mă scuzaţi că vă deranjez. Sunt Benedict Pierce, reporter la *Post.* El ezită, aşteptându-i reacţia.

— Da? vocea ei era încordată.

Benedict încerca să se pară cât mai apropiat printr-o intonaţie adecvată.

— Sper că sunteţi bine.

— Cum de m-ai găsit?

El nu răspundea la astfel de întrebări.

— Am sunat pentru că am înţeles că despărţirea de soţ s-a terminat cu bine şi vă asigur că…

— O? Vocea era rece ca gheaţa.

— Sunt sigur că apreciaţi gestul meu de a veni personal pentru a face comentarii asupra acestei poveşti.

— Nu în mod deosebit!,

El perseveră.

— Să înţeleg prin asta un refuz?

Linişte.

— Să înţeleg că totul este foarte bine când se termină aşa?

— Se pare că înţelegi totul foarte bine, domnule Pierce.

— Este drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, lady Hawty, dar poate...

Asta, lady Hawty, dar poate…

— Noapte bună, domnule Pierce.

Ea închise hotărâtă.

Benedict bătu cu degetele în furcă. Avea el o replică de dat, dar trebuia să stea să judece la rece ce avea de spus. Apoi se gândi că nu merita, efectul. Formă din nou şi obţinu legătura.

— Îmi pare foarte rău, lady Hawty. Cred că e ceva pe fir. Rămăsesem la partea cu reunirea fericită cu. Sir Philip…

— Noi? Nu! replică ea.

Din nou se auzi clicul telefonului. Benedict tăcu. Noi, nu.

Noi nu ce?

Şi ce voia să zică cu pluralul noi? La naiba era groaznic când cineva se opune jocului.

Mai târziu, după cinci minute, taxiul îl duse la clubul *Ritz,* apoi merse la *Mirabeau.* Benedict pierdu două mii de lire la ruletă şi mai târziu îşi pierdu şi umorul.

— Deci care-i treaba? întrebă una din prietenele primei sale soţii.

Nu-i răspunse, apoi o ascultă pe bucătăreasa Stella Winsome, şi după aceea pe o actriţă ştearsă.

Nu mai avea decât o soluţie, să înceapă o rubrică specială.

54

— Danielle?

— O? Tu eşti? Ţi-am zis că nu…

— Danielle, te rog nu închide şi de data asta. Vreau să fiu sincer cu tine. Dă-mi o şansă să-ţi explic. Te rog ascultă-mă, trebuie să ne vedem.

Ea intenţionase să se ducă la *Mirabeau,* dar el reuşi să o facă să se răzgândească.

Sir Philip Hawty începu să-şi dea seama că nu putea să o înşele pe Danielle Kay, cu una cu două.

Casa din Baywater aparţinea unui adept al partidului Torry, vechiul coleg de breaslă, lordul Diplock. Diplock îşi dezminţi vârstă şi mentalitatea referindu-se la ea ca un cuib al nebunilor şi ca atare o umplu cu un pat cu apă, două canapele mari de catifea şi o piscină. Poate existau şi alte intenţii, dar Sir Philip avea şi alte griji.

În oglinda de la baie, faţa ui îşi pierduse mult din culoare.

Danielle sosi la opt fix, îmbrăcată ca pentru afaceri. Fusta era pe talie. Combinaţia dintre uniformă şi rotunjimi îl determină pe sir Philip să înainteze.

— Draga mea.

— Nu prea cred, replică ea.

— Să bem… Vrei ceva anume? Vin… gin… Z*ombie Spinger?*

— Apa minerală, te rog.

În bucătărie el prepară un sifon pentru ea şi scotch pentru el. Când se întoarse în cameră o găsi stând pe scaun cu o mină mai domoală, care pesemne că ar determina-o să accepte o slujbă la burse. El tuşi şi începu să vorbească.

— Odată Enoch Powell zicea că atunci când un politician se plânge de presă e la fel ca şi când un marinar s-ar plânge de mare. Fără îndoială, că ziarele au întrecut măsura acum, spuse Sir Philip.

— Ce drăguţ, zise ea dezinteresată, ca să-l îndepărteze de gândul de a mai continua. Acum…

— Nu, nu asta este tot.

— Ei bine, deci?

— Mi s-a spus că în timpul şederii noastre la Nisa au apărut diverse articole în ziare care au lăsat o amprentă urâtă asupra relaţiei noastre.

Danielle nu schiţă niciun gest.

— Îmi dau seama că există lucruri care pot marca cariera şi numele tău.

— Da, aşa mi-a zis şi impresarul meu.

Sir Philip abordă un timbru grav.

— Te-am invitat aici să-ţi spun că le intentez acţiune penală.

Danielle deveni destul de ademenitoare.

— De ce? întrebă ea.

— De ce urmărire penală? Deoarece toate acestea sunt minciuni grosolane şi trebuie aduşi la bară. Sir Philip făcu un pas spre ea.

— Deci va trebui să găseşti pe cineva?

— Ce? Nu fetiţa mea dragă, îi aduc în faţa justiţiei. Expus, spânzurat, tras în ţeapă, dacă este posibil chiar de Curtea de justiţie.

Minciuni şi sperjur, se gândi Danielle.

— Pentru cine crezi că s-a făcut atâta vâlvă?

— Minciuni, repetă Sir Philip, simţind că se află pe teren sigur „din nou. N-am avut niciodată vreo relaţie necuviincioasă, aşa cum se spune în Cu*rierul.*

— Tu zici aşa, spuse Danielle, dar nimeni nu te va crede.

— Sunt sigur că vom putea discuta, draga mea. Lasă-mă să-ţi explic.

— Vorbeşte cu Max, replică Danielle, ridicându-se să plece.

Fostul secretar simţi că-l apucă ameţeala.

— Nu… Max… Sigur l-a angajat pe vestitul PR?

— E singurul potrivit, spuse Danielle.

Lui nu-i venea să creadă.

— O, apropo… Ea se căută în geantă. Vacanţa mea a fost, minunată. Cred că ai vrea să ai şi tu o copie.

Din fotografie zâmbeau amândoi goi, de la brâu în sus la piscina de la hotelul *De la Paix.*

55

De când se afla la *Grassland* era destul de ocupat, începu să citească:

Se pune întrebarea capcană de protocol dacă s-au perceput taxe pentru spectacolul de gală regal „Totul e bine când se termină cu bine".

Nu se pomeneşte de prinţul de Wales, dar milionarul lord Diplock a rezervat locul de lângă el, fără să-şi aducă nevasta.

Diplock va împărţi totul cu Danielle Kay, prezentatoarea de la TV, în vârstă de douăzeci de ani. Cei doi S-au apropiat după ce au descoperit un interes comun în ceea ce priveşte politica din Baywater şi după câteva întâlniri cu fostul secretar Sir Philip Hawty.

Între timp, soţia lui Sir Alf, Brenda, în vârstă de cincizeci şi

cinci de ani, a rămas în spatele porţilor închise şi mărturiseşte: „l-am spus lui Alf să nu se agite atâta şi să-i spună prinţului Charles să-şi ia vacanţă împreună cu minunata Di, pentru numele lui Dumnezeu”.

Tânăra actriţă Emily Strong a mărturisit că o atrag bărbaţii mai în vârstă. „Dacă voi întâlni omul potrivit, nu contează dacă are o *vârstă înaintată. Acum, mă concentrez asupra carierei. Stau la pândă”.*

Bruneta Emily, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, fiica liberalului, apare în producţia West End din Nair!

Contele de Trent intră şi el în discuţie. Mai întâi a avut o aventură cu actriţa Lottie Londor, sfârşind trist. O informă că nu mai era membră a grupului „60” şi că va căuta pe altcineva.

La premieră, la Nair! — La spectacolul care s-a deschis săptămâna aceasta, s-a conversat cu Catherine Jones, ceea ce nu prea l-a amuzat pe soţul ei. L-a făcut pe Trent „amator oportunist” şi a certat-o pe Catherine că s-a aşezat alături de el.

Circulă zvonul împrăştiat de „Postul zilnic” în mod ridicol, că Trent şi-a fixat ochii pe o altă soţie eminentă, care e nerăbdătoare să-i facă în necaz soţului, fiind conducătoarea formaţiei.

Framboise râse şi Sword privi în sus.

— Trebuie să-ţi spun că mă laşi perplexă. Ce naiba înseamnă asta?

— Acum, n-am nicio idee, spuse Sword.

— O, haide…

— Aşa este.

El mototoli ziarul.

— Nu mă privi aşa, Framboise. Numai cei implicaţi ştiu care este adevărul şi uneori şi cei care fac articolul.

— Deci, ce se spune…

— Nu este chiar povestea. Aici ţine de pricepere, e

distractiv. Trebuie să pricepi că oamenii fac rubrica asta. E ca un sport ce ia amploare.

— Dar cine pricepe?

— Cei care sunt oameni, care vor să se numească astfel, spuse Sword, sentimental.

Framboise izbucni în râs.

— Ce este? întrebă el.

— Mai întâi prietenul meu Blanche, şi acum… nu-mi spune şi de Streisand.

56

Rubrica inimilor singuratice din *Time Out,* sună cam aşa:

Absolvent Oxbridge, atrăgător, fără defecte, caută doamnă drăguţă ca să-i introducă în viaţa londoneză.

Răspuns pe adresa: cutia poştală 1633.

Şi tot aşa se întindeau anunţurile pe două pagini, în *care* profesionişti în ale seducţiei erau în căutare de însoţitoare din iad, doamne buhăite care umblau după prinţi chipeşi, iar cei mâi puţin atrăgători care căutau iubiri sigure care să se sfârşească cu un mariaj.

Sau aşa interpreta Rosy anunţurile. Ştia prea bine ce simţea. V

Nu mai făcuse aşa ceva, deşi toată lumea ştia că *Time Out* e cel mai recomandat în materie şi că, ei bine, aici găseşti numai oameni drăguţi.

Oare să scrie şi asta în scrisoare?

Rosy rămase cu hârtia şi stiloul în mână.

Era deprimată.

Acasă, singură în apartament, se simţea fără direcţie în viaţă.

După orele de serviciu, fusese la o conferinţă de presă, la un consiliu de îndrumare în problemele căsătoriei, dar iarăşi se întristă când, pe ultima sută de secunde, o anunţară pe

prinţesa de Wales ca oaspete de onoare.

Emma lipsea, fiind dusă la film – avea întâlnire cu Jamie. Se îmbrăcase trăsnet, cu siguranţa uneia care ştia că mereu obţine ceea ce vrea.

Aşa că Rosy începu să se gândească la supărările ei. După evenimentele dezastruoase pe care le trăise în urma întâlnirii cu Benedict, devenise conştientă de locul ei.

Singurul mesaj pe care-l primise era de la o persoană de care nici n-auzise şi care o invitase la o petrecere dată în cinstea lansării unui nou sistem de purificare a apei.

Televizorul funcţiona într-un colţ. Un supermodel cu un venit de zece mii de lire sterline pe zi, se învârtea prin jur: „Am zile bune, dar şi rele, dar mă descurc şi simt că ar trebui să împărtăşesc tuturor acest lucru". Mai era şi un program alternativ cu privire la genetică.

Rosy se duse la fereastră. Din obişnuinţă, nu trăgea perdelele; îi plăcea să se uite la ele.

Londra. Din dormitorul ei, situat într-o suburbie, visa la pulsul marelui oraş, de unde toate ştirile prind viaţă, se lansează moda, unde se leagă relaţii trainice, se întrepătrund toate cele din faţa aparatului de fotografiat, la petreceri, lansări, dineuri, întâlniri dintre persoane importante.

Ce ciudat era să se gândească că acum are un *passe-partout!*

Oare a avut ce şi-a dorit? Acest gând o făcu să se simtă mai rău.

Văzuse raiul, aşa cum se spune, şi se gândi că nu era exact genul ei de club de noapte.

Se auzi soneria şi tresări. Nu voia să o vadă nimeni răvăşită, mai ales un personaj neanunţat, îndeosebi noaptea.

Se duse la fereastră în vârful degetelor, fără să aprindă lumina şi scrută strada cu privirea.

Bărbatul stătea în umbra unui tufiş mai mare.

Rosy strigă:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt.

— Cine?

— Unul despre care tot scrii. Vreau să-ţi vorbesc.

Ceva în felul în care o solicita, o determină să spună:

— Hai să-ţi spun ceva. Dă-mi cinci minute şi ne vedem la restaurantul *Zgura şi salata verde.* E la capătul străzii.

Când ajunse la bodegă, contele de Trent era deja acolo. În seara asta adoptase modul şic radical: privirea somnoroasă. Ochii roşii şi bărbia palidă, scoasă deasupra hainei închise la culoare şi murdare, păreau să-i ofere o tentă depresivă.

El nu o întrebă dacă vrea ceva de băut.

— Îmi cer scuze dacă această întrevedere nu se potriveşte cu modul tău obişnuit, îi spuse Rosy, simţindu-se stânjenită şi amuţind pe ioc. I se părea că o graniţă fără limită fusese încălcată prin această dorinţă de a o găsi.

Localul era teribil de zgomotos şi plin de fum. Aparatele video de jocuri se luptau pentru întâietate, iar tonomatul aducea la zi melodiile anilor ’30.

Modernul conte privea aiurea.

— N-ai destulă încredere în mine ca să mă fi invitat, Rosy?

— Păi… nu ştiam cum de mi-ai găsit adresai.

— Tu o ştii pe-a mea. Vii la mine acasă. Ştii totul despre mine, nu-i aşa? Absolut totul. El fuma şi era foarte furios.

— Ei bine, asta nu. Ea se retrase. Şi totuşi sunt aici, nu-i aşa? Te simţi bine? Ce se întâmplă?

— O, nu, nu-ţi voi spune nimic. Nu sunt atât de prost. Toată afurisita mea de viaţă e în ziarul tău, cel puţin în ultimele săptămâni…

Ea se gândi că nu era cazul să-l întrebe de ce venise.

— Nu cer ziarul, spuse Rosy.,

El îşi ridică uşor ochii ca să-i întâlnească privirea.

— Brett? N-ai ceva marfă stricată?

— Toată este aşa, nu, am cam întrecut măsura noaptea

trecută, nimic serios. Spune-mi Rosy, ce faci? lei ceva?

— Nu, nu cred. Am încercat o dată sau de două ori cu cannabris. Mi-e foame şi am început să mă uit la *Emmeralde Farm.*

El nu zâmbi.

Ea ar fi putut să-şi muşte limba. Ce comentariu patetic făcuse, ca de şcolăriţă.

— Credeam că suntem prieteni, spuse el.

— Suntem.

Contele luă sticla cu vin şi desfăcu un plic, lăsând scrisoarea pe masă.

— Chitanţe, spuse el. Ai vreo idee ce înseamnă să primeşti astfel de chitanţe? Reparaţii de clădiri. Întreţineri. Taxe de moştenire. Taxele avocaţilor. Plăţi acordate rudelor. Împrumuturi. El ridică pumnul cu hârtii şi le aruncă spre ea. Mai există şi o chitanţă blestemată importantă. Şi voi toţi, Sword, Raj, tu, după tot ce-am făcut pentru voi, mă loviţi sub centură când mi-e lumea mai dragă.

— Brett, eu…

— Şi tocmai când aş fi putut s-o duc mai bine… acest… şi scoase o bucată de ziar din buzunar – prostia asta mă încalţă definitiv!

Era povestea în legătură cu problemele femeilor şi formaţia din anii ’60.

— Brett, ştii la fel de bine că publicitatea e bună.

— Nu. Nu-mi ajută la nimic, tu ai speriat-o. Şi ar fi putut să ţină. Dacă nu te-ai fi amestecat, ar fi putut fi cea mai tare treabă din istoria showbussines-ului.

— Nu înţeleg, spuse Rosy.

Contele agoniza.

— Este un zvon cum că şi prinţesa de Wales ar fi interesată în aşa ceva.

57

Urmă o zi proastă la ziarul *Post.* Benedict Pierce intră şi găsi multe scrisori pe birou.

— Ceva interesant pentru jurnal?

Prima scrisoare era de la doamna Whittleworth din Surrey şi începea aşa:

În timp ce crizele de guvernământ ce privesc economia şi industria ocupă tot spaţiul televiziunii a observat vreun cititor ca MP favorizează din nou îmbrăcămintea cu un singur sân?

Un alt domn din Berkshire oferea perspectiva:

Cu cât o văd mai mult pe Madonna în ziarul dumneavoastră, cu atât mă conving de faptul că membrele de la spate şi le poartă în faţă. Poate acest lucru să explice pofta trupească pe care o are şi antichităţile ce le corupe? O anumită doamnă din Chesire scria: *Cât m-a liniştit faptul că citesc în* Postul zilnic *că un om de stat impozant ca Sir Philip Hawty are bunul simţ şi se întoarce la soţia sa după atâţia ani. În anii în care a servit ţara aceasta în parlament era un om cinstit*

E şi mai mult de spus, doamnă T., se gândi Benedict. Spera ca povestea să-i demonstreze altceva.

Apoi, urmă o altă scrisoare şi el citi mesajul scris de mână:

Dragă Benedict,

Rubrica ta a fost mai puţin apetisantă decât o farfurie cu o porţie de pommes mousselines *vechi şi rece.*

Sper să nu te mai deranjeze comparaţia,

Nigel.

Nu. E încântătoare. De parcă el – Benedict Pierce – nu ştia despre firimiturile ce proveneau de la Anthony Sword.

Dar, totuşi, după pauza aceasta fericită impusă de Rosy Hope, putea să ajungă undeva cu revelaţiile lui. Iar un cec gras dat în avans de *Mega Books* intra la. Ziarul lui cel puţin aşa fusese asigurat.

Amiaza se apropia. Aşa că încercă numărul pe care-l aflase de la Eva Strong pentru a o contacta pe Eva Coutts. Şi din nou nu primi niciun răspuns. Apoi sună la biroul lui Philip Hawty. Nu era acolo. Şi lordul Diplock lipsea. Îl sună pe Jamie de la *Curierul:*

— Vrei ceva de băut, James? Din nou Jamie dădu vina pe mahmureala ce o avea după o noapte grea.

Benedict încercă la birou, la ziarul *Prattler* pentru a se convinge dacă Honoria Peeks se întâlnea cu el la prânz. Benedict considera restaurantul *Orsso* ca o pizzarie şi un loc pentru domni. Din fotografiile de pe pereţi zâmbeau patronii.

Honoria vorbea în vânt.

Discuţia se îndrepta spre Sword şi ceata lui. Şi asta era bine pentru el.

— Bestia aia de Silver, îi spuse Honoria, ciupind cu degetele costumul ei roşu. Ieri seară beam în linişte un *Martini* sec, la lady Somerton, când sosi şi el cu vorbirea aia a lui repezită, poate că oamenii nu s-ar fi supărat aşa de tare dacă ar fi folosit uşa, dar trebuia să-şi facă intrarea. Paharul zburător a făcut o mizerie de toată frumuseţea, alături de cele două tăvi răvăşite, de credeai c-au venit teroriştii, nu alta!

Benedict se şi gândi cum era.

— Şi ce-ai auzit de familia Hawty?

— S-au împăcat, desigur.

— Asta este bine, pentru ei, vreau să zic.;

— Păi, din pagina din ziarul tău am aflat totul. El zâmbi fără efort.

Dar Honoria nu se lăsă şi începu un monolog cu nişte

schimbări pe care le înfăţişă dinaintea lui cu privire la viaţa londoneză. Un raport critic asupra muncii prestate de gazde, pentru cei care ne privesc ca lideri sociali.

— Te întrebi, desigur, dacă calcanul afumat nu e prea gustos, sau dacă o sută de musafiri sunt nepăsători, sau dacă vedetelor nu le pasă să apară în carne şi oase…

Nu-i aşa? Ea privi în jur de parcă discuta problemele ce-i interesau pe toţi membrii, Benedict oftă.

— Şi poveştile din culise? Cine s-a întâlnit cu cine şi ce s-a petrecut după aceea? Familia regală şi vânătorii de avere, ministru de cabinet şi fetele de distracţie?

— Este îngrozitor, spuse Honoria. Vreau să amintesc că e bine să-ţi ţii pliscul.

Fără a mai fi nevoie, el nu mai voia să o audă.

În sfârşit răspunse şi călugăriţa Purchase apelului lui.

— Te-ai întors, spuse Benedict încercând să pară că o suna aşa pur şi simplu.

— Aşa se pare.

— Cum este în Manhattan?

— O, ştii, ai tot ce vrei acolo.

— Deci, spuse Benedict înviorat, cam ce mai este nou?

— În afară de câteva fete cunoscute, nimic nou sub soare. O prietenă apropiată a rămas văduvă.

— Îmi pare rău.

— Nu este nevoie. A înnebunit de durere ca să-şi dedice viaţa unei cauze drepte. Benedict râse.

— Şi Patti Grossbaum a venit la masa noastră şi din cauza luminii care nu cădea prost nu am mai schimbat locurile.

— Este cineva în *Hot Mongamy?*

— Montogamy?

— E la fel, spuse Benedict.

— O, sigur. Nimeni nu se mai bucură de sex. Cu acelaşi tip trebuie să faci sex incredibil, minunat şi uimitor, de ani de zile. Cel puţin aşa spui.

— În afară de Madonna, spuse Benedict.

— Ştii că urăsc gurile rele, zise călugăriţa, dar ştii cum e vorba aceea. Chiar şi la telefon putea să-i simtă emoţia în glas când îi aduse la cunoştinţă că speră să servească un musafir deosebit, care avea o discreţie deosebită.

58

Orice îndoială ce se referea la sir Philip Hawty cum că Danielle Kay nu vorbise serios în legătură cu venirea ei la ziar, fusese dezminţită.

Pozele din *Sunday People* îl făcură să suspine. Nişte pagini rămaseră nelecturate în timp ce secretarul fixa cu privirea coperta ce indica călătoria lui la Nisa. Însoţitoarea lui se dusese în oraş.

Fotografia era pe prima pagină, înfăţişându-i împreună la piscina hotelului *de la Paix.*

Danielle era goală, în afara unei părţi ce era înfăşurată de un steag francez. Se afla pe fundalul casei parlamentului, că el spera că nu a pozat cu adevărat, într-o altă fotografie îmbrăţişa ceea ce aducea cu casa comunelor.

Cu toate astea arăta ca o franţuzoaică obraznică.

Totul era prevăzut.

Sir Philip se răsuci în fotoliul lui de piele înainte de a începe lectura. Nu avea nevoie de ceva scandalos, doar ceva legat de ocupaţia de politician. La prima vedere totul părea mulţumitor. El verifică dacă are numărul unor avocaţi.

După cinci minute, nu reuşi să-şi termine micul dejun. Maxilarul îi era încordat. Totul se redusese la bucăţi de carton. Fotografii puteau să spună că ăsta era cazul unui scandal de proporţii, dar cuvintele sugerau cu totul altceva.

Frumoasa Danielle Kay l-a găsit pe romanticul Sir Philip Hawty la Nisa. El îşi folosea aşternutul din hotel ca să încerce o evadare din dormitor.

Apoi şi-a petrecut restul nopţii ghemuindu-se de teamă că-l va seduce.

— N-a fost decât o farsă, îi spusese Danielle noaptea trecută.

Gazda jocurilor şi concursurilor spera cu politicianul. Inima îi tresălta de bucurie când Hawty, aflat la a doua căsătorie, în vârstă de şaizeci şi doi de ani, o *convinse să-l însoţească la o petrecere sexy în sudul Franţei.*

Danielle recunoscu: „Ştiu că a fost drăguţ din partea lui să ne ia camere separate. A fost un domn de la început până la sfârşit, de fapt mai mult decât atât. Era destul de supărător. Am petrecut nopţi în şir lăcrimând.

Oare ce mi se întâmplă? Nu sunt eu destul de atrăgătoare pentru un bărbat?

Sir Philip se opri din citit când ajunse la un paragraf anume:

Spuneţi-ne şi nouă ce credeţi dumneavoastră, cititorii. Aţi înveseli-o pe minunata Danielle? Aşteptam răspunsuri prin da şi nu.

Când sună telefonul, lordul Diplock spuse:

— Nu voi fi în stare să mă uit la Casa comunelor încă o dată fără să *mă* ducă gândul la anunţurile de sex, bătrâne, glumi ei.

— Deci ai citit ziarul, remarcă Sir Philip.

— Distracţie pentru micul-dejun servit mai târziu.

— Poate pentru tine.

— Asta ai şi vrut. Acum va ieşi la iveală totul şi vei avea şi un mic profit la tribunal, aşa cum ai spus.

— S-a spus adevărul, replică sir Philip şi aruncă ziarul cât colo.

— Credeam că pe asta şi contai. Diplock era foarte derutat.

— Da, dar devreme, mult prea devreme.

— A…

— *Nu* la asta se aştepta lumea…

Lordul Diplock râse.

— Cred că Anglia se aştepta la mai multe din partea ta. Ştia asta. Urmă o pauză.

Lordul Diplock tuşi şi spuse:

— Îi vei da în judecată?

Trebuie să fie şi asta.

— Bineînţeles.

— Păi are un as în mânecă, nu înţelegi?

— Ce?

Sir Philip oftă şi încercă să-i explice foarte încet.

— Tot ce va spune Danielle în tribunal eu voi nega. Că eu am dus-o pe Riviera, că am stat în camere separate şi că într-una din nopţi se pare că am fost încuiat în baie. După asta, a doua zi ne-am întors la Londra.

Prietenul lui înghiţi şi povestea asta.

— Te: ai gândit că omul pe care l-a angajat putea să vină cu o poveste decentă, îi zise el. Că omul ăsta e mai deştept decât ne-am imaginat noi.

— Şi soţia lui, cum a primit vestea?

— Mary? Nu ştiu. Nu răspunde la telefon. N-a făcut-o de zile întregi. Ceea ce e neobişnuit.

— Poate n-a văzut ziarele, încercă lordul Diplock să nu se lase bătut.

— Nu contează, spuse trist Sir Philip. Pe plan moral, sunt deprimat, iar ziarele astea nici n-au dat corect numele hotelului.

59

Sword se opri în mijlocul alergării simţindu-se bine şi rău pentru performanţa sa. Era cea mai frumoasă dimineaţă. Cerul era fără nori, iar două coţofene se aşezară în faţa lui pe potecă. De-abia mai respira, dar nu era îngrijorător şi totuşi extraordinar. Dacă în urmă cu o lună cineva i-ar fi spus că se

va căţăra pe deal şi va coborî în dumbrava din jurul pajiştilor Grasslands şi că va îmbrăca un costum drăguţ, ar fi chemat salvarea pentru amândoi. Şi totuşi, cum săptămânile treceau una după alta, războiul nu mai era atât de important. Tensiunea de care se eliberase în dimineaţa aceea părea să fie rezultatul stângăciilor sale într-ale atletismului. Voia să treacă şi prin asta, cu toată furia şi reţinerea pe care le încerca.

Programul alimentar era strict.

Participa la tot felul de şedinţe. În fiecare dimineaţă tremura şi se scula cu dungi maronii sub bărbie.

Sword îşi văzu în continuare de alergare. Dacă mai continua aşa fără antrenament, va începe să meargă cu Chippendale, se gândi eh ’

În ultimele zile se duse la piscină când nu prea era multă lume, ca să-i ferească de groaza de a-i vedea trupul alb şi greu ca de balenă.

Piscina era înconjurată de stâlpi în stil japonez, iar atmosfera de linişte şi pace era întreţinută de nişte instrumente orientale,

Sword pluti pe spate.

Apa călduţă şi îmbietoare îl învăluia drăgăstoasă.

— Ştiţi ce joacă soţul meu?

Cuvintele îl făcură să renunţe la visare.

O femeie cu un turban înflorat pe cap se apropie de el.

Sword se sperie, când se întoarse cu un plescăit. Nu o recunoscu de prima dată pe lady Hawty?

— *Poftim?*

— Fără barbă era să nu te recunosc. Eşti schimbat. Dar privirea te trădează, mi-am dat seama de asta la şedinţa pe care am făcut-o împreună, îi spuse soţia fostului ministru de cabinet.

Îl luă prin surprindere, aşa că. Nu se înfurie:

— Ce ştiţi, domnule Sword?

Asta da întrebare.

Această întrebare şi-o tot pusese şi el de câteva zile încoace. Cu o anumită stăpânire de sine, studie picăturile de apă care i se prelingeau de pe braţ. Sword îşi aduse aminte că, spre deosebire de soţul ei, Mary Hawty lovea direct sub centură. Faţa ei roşie, din cauza mediului de ţară din care provenea, strălucea, în timp ce stăteau înfăşuraţi în prosoapele de la piscină.

— După cum v-aţi dat seama nu prea am participat la viaţa cotidiană în ultima vreme.

— Da? Şi eu care credeam că faci un joc interesant dacă vii aici.

Sword ridică din umeri. Putea să-l întoarcă pe toate feţele. Dar soţia politicianului nu se lăsă aşa uşor.

— Publicitatea corupe, domnule Sword.

Nu mai zise nimic. Dar se părea că nu e cel vizat.

— După cum ştiţi, soţul meu e predispus la aşa ceva. Fără puţină publicitate e un om mort. Sau cel puţin aşa crede el. Ca mulţi alţii de teapa lui a aflat că nimeni nu se poate bucura de putere şi de faimă după pofta inimii!

El începu să se scuture, întrebându-se ce avea să mai urmeze.

Ea continuă cu faţa schimonosită:

— Ceea ce nu pot pricepe la el e legătura pe care o are cu fătuca aceea de la televiziune. Nu e vânător de senzaţii tari, iar pozele acelea publicate în *Oameni de duminică,* n-au fost chiar… tari. Chiar dacă uneori o mai ia razna, n-a vrut niciodată senzaţie.

Sword nu ştia ce să-i spună. Părea că se îndepărtează de el.

— Este vorba de fotografii? întrebă el în cele din urmă.

— Fotografii, îi răspunse Mary Hawty. Micuţa doamnă care s-a pozat goală, sub un steag francez şi… provocând un act obscen.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Chiar aşa, domnule Sword? Şi vreţi să spuneţi că ştiţi ce interpretare să-i daţi gestului?

— De fapt, n-am văzut ziarul *Oameni de duminică…*

Nu avea putere să mai replice.

Se simţea cumva dezavantajat şi tremura de frig sub prosopul acela ud şi greu. Era gata să plece atunci când ea încercă să-i mai vorbească, după care îi zâmbi.

Acest lucru îi făcu să şi-o amintească din seara aceea când se deghizase cu Framboise, iar ea se distra de minune.

— Mă iei drept fraieră, îi zise ea, că am rămas împreună atâţia ani?

El fu din nou luat prin surprindere.

— Aa, eu…

Dar doamna îşi văzu de treabă.

— Sunt o femeie din Anglia, care se apropie de o anumită vârstă, domnule Sword. Eu am rămas la ţară, iar el la oraş. A mers o vreme, apoi….

— Continuaţi.

— Îl intriga şi nu pentru că era publicată viaţa noastră, dar pentru faptul că dezvăluia relaţia dintre bărbaţi maturi şi soţiile lor, care reuşiseră să supravieţuiască unei vieţi de cuplu. Ea părea că doreşte să continue. Eu am fost cea care am pus capăt relaţiei, aşa că m-am dus la un avocat şi am intentat divorţul, apoi îmi făceam griji dacă nu cumva mă pripisem în a lua hotărârea.

— Pripită? întrebă Sword. După toţi anii aceia în care el s-a dovedit a fi afemeiat?

— După cum am mai spus, am o anumită vârstă şi o anumită slujbă.

El nu o întrerupse.

— După asta, soţul meu a încercat să revină dar era prea târziu.

— Vechea poveste.

— Nu chiar. Are un sfârşit fericit.

— O?

— M-am dus la avocat ca să dau divorţ… dar… am descoperit că nu pot să stau departe de el.

Sword se simţi neputincios. Părea că lipseşte de luni de zile de la ziar.

— Soţul dumneavoastră… dar…

— Nu, nu, domnule Sword. Nu este vorba de soţul meu. Avocatul, el e cel în cauză. Era atât de blând şi-mi cunoştea toate problemele… aşa că…

— Dumneavoastră şi, avocatul? Sword zâmbi din inimă acum şi trebui să recunoască că se bucura pentru ea. Ea dădu din cap cu jenă. Poate voi anunţa, la timpul potrivit. La *Curierul,* acolo, vreţi să spuneţi?

— Este vorba de câteva zile, domnule Sword.

60

Agenţia *cu stea în frunte* ajunsese la concluzia că publicul nu se sătura niciodată de poveştile legate de cuplurile renumite. Agenţia de îmbrăcăminte îşi plasa distribuitorii care vindeau haine purtate de personalităţi.

Era la modă. Chiar şi Jamie Raj se îmbrăca de aici, purtând un costum în care apăruse comediantul Terry Thomas.

Rosy ieşi din cabină.

— Te simţi ca Diana Rigg, dragă? o întrebă Travers Nott, scenograful care deţinea magazinul. El netezi costumul şi Rosy zâmbi.

— Chestia asta veche nu prea e de mine, dar cu un ’ ajustaj pe ici-pe colo, merge îl necăji ea.

— Ştiu şi eu. Alunecos, periculos, puternic.

— La uite ce drăguţ, zise Rosy şi-şi supse obrajii şi burta pe când se uita în oglindă.

— O întâlnire deosebită?

— Poate. Nu prea era sigură. Ea nu dădu un contur anunţului din *Time Out,* dar chiar dacă primea răspuns nu voia să o vadă nimeni aşa. Nu, motivul pentru care se afla aici era că sărise peste prânz, deoarece Jamie Raj rămăsese în birou şi nici nu zisese că va ieşi cu Emma şi asta pentru că şi Emma o evita de la dejun.

Aşa că se va duce la cumpărături…

Travers puse hainele pe cuier.

— Ce zici de ceva mai puţin ţipător… dar puternic şi sexy, un *Charlotte Rampling* sau *Jacqueline Bisset?*

— Mmm…

— Cine ai vrea să fii?

— Nu ştiu exact, spuse neputincioasă. Am tot încercat să aflu cine sunt şi ce vreau cu adevărat de când aveam cincisprezece ani.

— Cu toţii o facem. Încearcă să-ţi faci portretul, ce zici?

Rosy se gândi puţin.

— În visurile mele sunt Claudia Schiffer, iar în oglindă sunt una din femeile grase din tablourile lui Rubens.

Travers râse.

— Eşti atemporală?

— Da, aşa este. Şi ştiu ce vreau… o Larlyn din filmul *Unora le place sexy.*

El fluieră uşor.

— Fără jenă, dar nu se poate.

— Nu?

— Nu şi dacă îţi permiţi douăzeci de mii dolari sau ceva pe lângă. Rochiile acelea costă o avere. Şi ştii" ele ce?

Rosy aşteptă răspunsul.

— Monroe era sex-simbolul secolului nostru şi avea talia patruzeci. Adevăratele femei nu vor să uite asta.

În cele din urmă alesese o rochie *Sandie Shaw,* perfectă pentru tot soiul de petreceri.

— Să ne încredem în Benedict Pierce? întrebă Travers, cu

şiretenie, în timp ce îi dădea geanta.

Inima lui Rosy bătu cu putere.

— Nu-mi spune că ştie toată lumea… Ea se forjă să sune cât mai normal: Nu ştiam să fie chiar aşa.

— Ce ştii despre viaţa lui? insistă scenograful.

Oare unde se vor opri toate astea? Rosy înghiţi în sec.

— Doar ce am auzit. Ca nu se opreşte niciodată. Grămezi de femei, toate croite pe acelaşi tipar: interesante, acceptate de societate, care să fie drăguţe. Ea râse încurcată. De fapt, tipul asemănător creditului de cărţi. El merge de obicei la *Mirabeau.* De ce?

— M-a întrebat multe despre tine… tărăgănă Travers cuvintele…

Rosy ştia că murea de curiozitate, să-i spună.

— Benedict a rămas aproape o oră aici, alaltăieri.

— Pun pariu că ştiu despre ce este vorba – anii ’80. *Focurile de artificii, Strada bursei,* zise Rosy pentru a-i plăti gestul de mai înainte.

Travis îşi roti privirea în jur şi şuieră printre dinţi:

— Haine de damă.

— Nici nu m-aş fi gândit… ea se opri ca să nu mai acuze pe nimeni…

— El nu voia să ştie pentru el… întrebase de Sword care fusese văzut îmbrăcat în haine de damă. Se şi zvoneşte că…

Rosy şovăi. Aici nu prea voia să se amestece sau să facă vreun comentariu.

Cealaltă parte a amiezei Rosy şi-o petrecu cu noul prieten al unei actriţe şi la un interviu cu bucătăreasa Stella Winsome. Rubrica fu completată în jurul orei şase. Jamie ieşise la uşă, după care Pearson dispăru imediat. Ea nu se sinchisi să-l întrebe dacă merge să bea ceva, aşa că răsuflă uşurată că nu trebuia să mai caute scuze. Avea şi ea planurile ei. Când cobora pe treptele clubului începu să tremure sub hainele elegante. Eră prea devreme ca să întâlnească multe

chipuri de la *Curierul,* slavă Domnului! Părea că trecuseră câteva luni bune de când îl întâlnise pe Sword în aceleaşi condiţii periculoase.

Editorul era de fapt o femeie, cu pielea stacojie, cu părul negru aranjat şi cu o reputaţie de vorbă lungă şi directă. Numerele de telefon pe care Rosy reuşi să le treacă în agendă se dovediră preţioase. Departamentul era interesat în poveşti din jurnal. Comandară *espresso.*

— Deci, de ce vrei să pleci de la gazeta lui Sword?

Rosy îşi repetase discursul de-atâtea ori, încât acum suna prea aiurea. Trebuia să pună punctul pe i.

— Ei bine, ştiu demult că sunteţi în căutarea unui specialist… şi este un domeniu ce mă încântă cel mai tare şi nu este vorba că aş vrea să-l părăsesc pe Sword. Nu sunt de multă vreme la ziar, dar mi-a plăcut, chiar în absenţa lui. Ce era cu limbariţa asta? îşi trase sufletul. Dar nu cred că aş fii cea mai potrivită în materie. Ştiu că sunt de puţin timp aici… am stricat şi câteva poveşti, am contactat persoane importante… dar în cele din urmă nu este chiar aşa de mulţumitor pe cât mă aşteptam.

— O, da?

— Ar fi interesant să scriu despre oameni în locui caricaturilor pe care le-a creat Sword. Sunt manipulaţi, poveştile lor nu spun mare lucru. Dacă nu spui adevărul nu poţi să-l şi scrii.

— Şi vrei să vii să lucrăm împreună şi să-ţi foloseşti toate relaţiile?

— Aşa cum simt, spuse Rosy, aş putea să-i fac praf pe toţi.

61

— Voi pleca împreună cu Sword la drum lung, spuse femeia mai în vârstă şi nu mai zic nimic în plus. Căpătă din nou curaj.

Tovarăşa ei de drum se aşează pe un scaun de pluş, din acelea cum se găseau odată în vechiul cinematograf regal, înainte de a deveni altceva. Această părea să nu o creadă mai mult ca oricare dintre vizitatoarele ei constante. Era cea de-a doua marţi din lună când avea loc serbarea religioasă de Sfântul Mihail, aşa că sosi să discute cu Eva Coutts.

Vizitatoarea îşi ţinea cana de ceai pe genunchi. Din când în când ochii ei se roteau în jurul camerei, cu suspinele de rigoare, după care încerca să abordeze un subiect de discuţie – vreme, mese pe roţi, încurcăturile de vânzare. Destul de plictisitoare, se gândi Eva, aţa că-şi luă inima în dinţi să vorbească. Vizitatoarea clatină din cap în semn de acuzare:

— Ştiu multe despre dumneata, doamnă Coutts. Ai. Nişte fotografii atât de frumoase… cred că ai după ce şterge praful…

Această femeie minionă, palidă, îmbrăcată într-un pulover din fibre sintetice nu era cea care venea de obicei, iar Eva simţi o provocare.

Dacă se pornea Eva pe povestit apoi nimeni n-o mai oprea.

— Aşa cum am mai spus, mergem cale lungă. 0, da, şi asta pentru că sunt cel măi mare secret al lui Sword. Ştii de *Curierul zilnic,* rubrica de scandal? „Legătura principală", mă numesc atunci când le telefonez. Mă numesc HQ. Şi ştii cât de importantă şi plină de succes este cariera noastră? Vizitatoarea îi făcu semn cu capul să continue. Şi un lucru e sigur la Eva Coutts: niciodată nu spune minciuni. Încerci să-i încadrezi într-o poziţie: informatori, scenografi, corespondenţi şi după aceea toţi intră în cursă. Fac povestea atât de bună că nu pare adevărată. Nu mai au simţul aventurii. Dar Eva îl mai are încă.

— Bineînţeles că-l ai.

— Trebuie să recunosc că am cam îmbătrânit şi că memoria nu mai este ce a fost odată, dar asta nu este totul. Vizitatoarea ajunse la crema de cocos. Dar Eva continuă"

— Apoi, nici nu prea ies în zilele astea.

— Şi totuşi eşti ocupată?

— Aş putea să zic că nu?

Eva se întrebă dacă să-i spună, apoi se hotărî şi asta pentru că ştia că nu va fi crezută.

— Şi cu toate astea aseară tot am ieşit. Prima oară când mergeam la o premieră. Una din fetele mele era în spectacol şi mi-am zis, de ce nu? Aşa că m-am dus. Ştii… cum îi zice… cel ce scrie articolele la *Postul zilnic?* întrebă Eva.

Vizitatoarea păli.

— Ştii… a, îmi stă pe limbă. Ceva în legătură cu Benedict, parcă.

Şi totuşi o recepţie fără sare şi piper.

— Ei bine, Benedict… Pierce… el scrie în *Postul.* Nu-l ştiu prea bine. Parcă seamănă cu Charlie în fotografie, dar este destul de plăcut la vedere. De fapt, eu şi cu Emily ne-am jucat cu el. Întotdeauna vei găsi puţin sex, furie şi păcat în zilele noastre şi apoi trebuie să te mai deconectezi, nu-i aşa? Vizitatoarea trebui să recunoască, deşi cu puţin resentiment:

— Aşa simţi, Eva.

— De atunci tot sună într-una. Nu pot să scap de el, deşi nu mai am ce să-i spun… şi asta este.

Vizitatoarea alese un alt biscuit pentru a lăsa loc altui subiect de discuţie..

— Cum este fiul tău? Este unicul, nu-i aşa, doamnă

Coutts?

Întrebarea rămase fără răspuns.

— Ei bine, e o poveste întreagă… spuse Eva.

— Îl vezi zilnic?

Eva ezită.

— Îl vedeam.

— O?

— Mai aveam ceva de aranjat între noi.

— O, îmi cer scuze.

— Mai vreji ceai? Eva luă ibricul şi turnă.

— Ei bine, dacă te putem ajuta… Nu vrem să te simţi singură, dragă. Şi există o cămăruţă pentru tine până mai apare.

Eva răspunse cu cruzime:

— Nimic nu poate merge mai bine decât cu puţin şantaj şi cu trasul de limbă, nu?

Cealaltă femeie îşi strânse buzele. Eva se lamentă cu umor:

— Şi am o mulţime de oameni cu care pot să mă întreţin. Întotdeauna am avut. Muncesc de mă ia naiba cu telefoanele. Mereu se iveşte câte unul sau altul care să-ţi spună o poveste. Să o luăm pe Danielle Kay, de exemplu…

Dar vizitatoarea ei nu prea era entuziastă. Îşi aranjă manşeta şi se uită la ceas.

— Şi nu se pune problema de a hoinări, că nu te deranjează prea mult. Şi apoi nu vreau să stric vraja, râse Eva.

Vizitatoarea zâmbi şi vorbi încet şi clar de parcă se adresa unui pacient bolnav.

— Deci te-ai distrat bine? E bine să mai ieşi din când în când?

— Nu ştiu dacă va fi bine, spuse Eva. Dar la vârstă mea trebuie să te distrezi pe unde apuci. Am avut fel de fel de tipi, dar nu erau prea pricepuţi. Cei care merită atenţie au îmbătrânit. Dacă te fluieră sau te pupă din mers, nu poţi fi sigură dacă nu cumva îşi sug dinţii falşi.

Povestea căpătă altă dimensiune. Eva se întrebă dacă să-i spună despre vicar şi despre cântăreaţa de muzică pop. Dar atenţia femeii se micşorase. Se uită pe fereastră, în grădină, unde trandafirii se aplecau în bătaia soarelui.

— La uite… ştii că un bărbat se află în grădină, doamnă Coutts?

— Lucrurile încep să se aranjeze.

— Vine aici şi e destul de bine îmbrăcat pentru a fi grădinar.

Curioasă, dar netulburată, Eva se duse la geam. Bărbatul se dădu jos repede de pe gard şi o luă spre ele.

— Ei bine, spuse Eva, aranjându-şi părul, asta e o chestie bună. Aud că se urmăreşte o ierarhie socială, domnule Pierce, dar nu pe gardul meu.

62

Într-un loc unde oamenii păreau să aibă nevoie de foarte puţine mângâieri pentru a-şi obloji rănile, chiar şi el, Sword, era prea conştient de obstacole.

Tentaţia era acolo.

Deocamdată reuşise să scape fără a spune mare lucru despre el la grupul de terapie, dar nu se ştia.

Era pe punctul de a dori să spună ceva, să lase jos masca.

Să recunoaştem că o făcuse cu Framboise.

Uneori se întreba dacă Jamie Raj bănuise ceva, deşi ştia că blândul Pearson nu o făcuse vreodată. Dar Rosy? Desigur că-i trecea prin minte de ce Eva nu mai insistase cu telefoanele. Dar nu credea că Rosy suspecta ceva.

Şi ce-o fi cu toţi ăştia? Toată puterea lui de intuiţie arăta că ei despicau firul în patru. De fapt, din ce auzise de la Framboise, Benedict Pierce era pe urma lui. Împărţi în bucăţele o prăjitură cu orez şi se gândi la dilema cu cântăreaţa. Faţa ei deveni albă ca varul sau poate astea erau efectele medicaţiei.

— Am nevoie de sfatul tău, spuse el.

— Vrei să spui că n-ai vorbit despre tine niciodată, că n-ai dat vreun interviu, *Ea* n-ai recunoscut nimic în legătură cu viaţa ta personală? îl întrebă Framboise încet.

— Nu ca într-un curiculum vitae, după câte-mi amintesc locurile RADA, apoi Ştirile de seară.

— RADA?

— Păi, nu e chiar RADA, e un fel de şcoală care te învaţă de toate.

— Erai şi actor?

— Poate în multe privinţe chiar mai sunt încă, zise Sword.

Surprinzător, nu se lega de spusele lui.

— Cine ştie ce este cu adevărat? întrebă ea visătoare.

El se strâmbă.

— Am stat cam mult pe aici.

— Deci trebuie să ne cunoaştem.

— *Ne?* întrebă Sword.

— Noi şi restul femeilor de aici.

— Dar eu te cunosc deja.

Ea îl privi.

— Poate. Dar nu ceea ce suntem cu adevărat.

Trebuia s-o întrebe şi asta era cea mai bună ocazie.

Se tot ruga de cine ştie câtă vreme să afle ce are în cap, sau cine sunt în noaptea aceea? Framboise se îndreptă de parcă voia să-i ştie gândurile.

— Nu-ţi voi spune, îi zise ea.

În seara aceea voia să fie singur.

Soarele era ca o minge prinsă în ramurile copacilor. Nu se sinchisi să alunge zumzăiala din jur, deoarece voia să simtă pulsul verii.

Sword se îndreptă spre locul în care stătuse cu Framboise şi rămase tăcut. Apoi, când se întunecă, merse spre dealurile care se profilau ca nişte giganţi la orizont.

Paşii nu făceau zgomot pe iarba umedă. Mult mai târziu îşi reveni. Luminile de la *Grassland* ardeau ca pe un vas mare ce plutea pe apă.

El ascultă zgomotele ce veneau dinspre aripa socială şi inspiră adânc aerul înmiresmat. Apoi auzi foşnetul copacilor. Sword scapă de pază şi merse pe lângă tufele de la marginea pajiştei, nedorind să se expună.

Crenguţele călcate în picioare îl făcură să tresară.

Se opri şi privi în jur. Nu era nimic. Părea să fie mai departe. Călcă cu grijă. Apoi se auzi iarăşi. Se opri din nou, mai mult din curiozitate decât de frică. Ştia că n-are de ce să se teamă. Poate că era un bursuc sau un iepure. Apoi zări lumina, de parcă venea de la o lanternă.

Îşi ţinu respiraţia şi încercă să se bage mai mult în tufiş. Sword inspira aer în piept şi înainta. Niciodată nu mersese aşa… uşor. Era intrigat. Apoi, reuşi să vadă. Lanterna lumina destul de tare pentru a putea să identifice nişte figuri cunoscute.

Ce naiba făcea ea acolo, în pădurice?

63

Benedict simţea nevoia să se îndrepte undeva.

Celălalt „liliac" bătrân o determină să se schimbe puţin după sosirea lui neaşteptată aşa că era clar că Eva Coutts curăţase ceainicul şi pregătise o sticlă de *Gordons.*

Hotărârea binecunoscută ce-l caracteriza pe Pierce pălea. Se aşeză pe o canapea de catifea aurie şi se întrebă ce să facă.

Eva luă loc, aranjându-şi fundele din jurul gâtului, cu o politeţe ce stătea în aşteptare de ceva. Zâmbetul ei colorat nu aducea cu cel al lui Mona Lisa.

Ea aştepta ca el să dea semnalul.

Benedict înghiţi în sec.

— Emily Strong mi-a dat numărul dumitale de telefon. Iar adresa o am de la o legătură de-a mea.

Ea nu schiţă niciun gest.

— Vedeţi, doamnă Coutts, cred că ne putem ajuta.

Există un proiect la care lucrez şi, cum ne-am întâlnit deja…

— Proiect?

— De fapt, e o carte.

— Da? Ce emoţionant!

Benedict nu negă.

— Desigur că nu vreau să vă răpesc timpul degeaba…

— Înţeleg.

— Jar o persoană… cu experienţa dumneavoastră…

— Ce fel de carte, domnule *Pierce?* Deşi, nu *cred că* vă pot fi de mare folos… Benedict o asigură din gesturi că nu se înşală.

— Este vorba de ceea ce mă ocup eu, în principiu - latura de scandal: fete renumite, jucători, petreceri, incidente… câmpul care este societatea de azi şi de ieri.

— Şi ce aş putea eu să spun în plus?

— Aş vrea să mă întorc… dacă nu vă supăraţi… cu câţiva ani în urmă… Se spunea că atunci când Anthony Sword şi-a început cariera…

— Continuă…

— Păi, să fiu sincer, aş prefera să vorbim mai mult despre Sword, cu dumneavoastră… care… ştiţi cum este. Nu se cunosc multe lucruri despre viaţa lui personală.

— Şi cum te-aş putea ajuta, domnule Pierce?

Ea nu-i uşura deloc sarcina.

— Eu ştiu, spuse Benedict cu convingere în glas.

— Da?

— Absolut.

Eva Coutts îl studie:

— Nu pot spune că nu mă ispiteşti câtuşi de puţin, domnule Pierce.

— Ei bine… e bine. După cum am mai spus cred că merită; o bătaie din deget în mod profesional arăta că e emoţionat aşa că ridică paharul pentru toast. Ea îşi plecă ochii. Obrajii ei roşii şi dolofani îi schimbară impresia pe care o avusese la început: poate că avea părul alb, dar încă rămânea o fetiţă.

— Dar trebuie să ştiu mai multe. Ai vreun editor?

— *Mega Books.*

— A, da.

— Aţi auzit de ea?

— Auzit. Ei sunt cei care publică *Anul lui Anthony Sword,* nu-i aşa?

— Aşa este.

— Şi cine încasează comisionul? întrebă Eva.

Era curioasă.

Benedict se simţi stânjenit. Alese o replică vagă şi la îndemână.

— O, vine, de sus..

— Nu este vorba de bătrânul Sylvester?

— Îl ştiţi? întrebă el cu grijă.

— Cam aşa ceva.

— Atunci o facem?

Eva Coutts dădu peste cap ginul şi închise ochii. Apoi îl fixă cu o expresie obraznică şi cu o clipire îndrăzneaţă îl trimise H camera aglomerată.

— Vom vedea.

— Apropo, spuse Eva, pe când pleca acea Bea. Nu cred un cuvânt din ce spune.

— Poftim? Benedict era sigur că ea avea să continue cu ce începuse.

— Bea Goff. E foarte abilă şi nu prea se abţine din câte am auzit.

— Nu…

— Petrecerea *Nair.* Nu puteam să cred la început – nu ies prea des, dar când o fac peste cine dau; chiar peste ea. Ce primire, nu?.

— A, deci o ştiţi şi pe ea?

— Mănânci calule, ovăz? Iartă-mi franceza, dragule. Să-ţi spun ceva pe gratis: Nu l-a avut niciodată pe prinţul Philip. E Beattie Gofferty şi am împărţit camera în care ne schimbam, în condiţii de care nu vreau să-mi amintesc. Eu nu uit chipuri… poate nume, din când în când, dar nu chipuri.

— Are reputaţie de…

— Aranjează lucrurile cum vrea ea. Acum poţi spune ce vrei despre Eva Coutts, dar eu nu spun niciodată prostii…

Benedict nu era prea convins.

— Nu, ascultă-mă, trebuie să stai departe de ea, de Bea Goff, sau cum îi mai zice. Ai grijă, stă bine cu memoria, ştia cine sunt seara trecută. Nu putea să iasă tocmai când m-a văzut că vin? Poate că a fost un şoc pentru ea.

— Ştiu că a fost actriţă, spuse Benedict, cu maxilarul încordat. Apoi s-a căsătorit cu lordul Malven, după ce a murit nevasta lui. Era o copilă.

Eva râse.

— Eu zic că a fost un spectacol pe cinste.

— Cum? … Adică…?

— 0, da, sunt poveşti pe care le-aş putea spune, domnule Pierce.

El nu se îndoia.

Benedict se miră în timp ce ieşea. Printre vişini soarele apunea, dar nu lumina era cea care-l dezorienta, era cutia Pandorei de care se împiedicase. Se întreba dacă va ajunge să o deschidă.

64

După ce Rosy se întoarse acasă de la întâlnirea cu reporteriţa, se odihni, bău ceva rece, urmări un spectacol la TV urmat de un documentar despre fermele din Provence. Apoi, se plimbă cu Paul Theorux în jurul Polynesiei, îşi luă o carte… în seara aceea voia să fie oriunde în altă parte, dar nu la Londra.

Trânti uşa în urma ei, se duse în camera de zi, îşi lăsă paltonul şi o căută pe Emma.

Jamie Raj stătea pe canapea.

Rosy ridică cele două pahare de pe podea, după ce le lovi.

— O, bună, zise ea şocată.

Ce dracu căuta el aici?

Jamie rânji.

— Am venit în turnul de fildeş în sfârşit, spuse el, arătând mormanul de cărţi.

— Eu nu l-aş numi aşa, zise Emma, intrând în cameră. Mai degrabă invers.,

Îşi scutură buclele roşcate. Se vedea că băuseră jumătate din sticlă.

De pe casetofon se auzea lamentându-se Julie London: *Plâng… eu plâng…*

Cei doi aveau nevoie de o pauză.

— Îmi place munca ta, Jamie. Numai strălucire şi nicio rimă.

— Să ştii că la sfârşitul versului am terminat cu o rimă, dragă.

— Deci atâta tot?

Şi aşa mai departe. Parcă era o parodie, se gândi Rosy.

Prin fereastră se vedea cerul turcoaz, cu dungi portocalii. Copacii din grădină erau cuprinşi de umbre. O maşină trecu pe stradă în depărtare. Rosy se aşeză şi-şi turnă şi ea o băutură. Frunzărind versurile pe care le notase Emma, din Marvell, ascultă, fără să spună cu cuvânt.

Emma se ridică să strângă sticlele.

— Hai, Rosy. Jamie se îndreptă spre ea şi luă o carte de critică. Cum privea în jos, buclele îi stârneau, iar gura se lărgea într-un zâmbet.

— Am mai văzut asta undeva, spuse el, de fapt cu asta mi-am luat examenul şi mi-am amintit cuvânt cu cuvânt pentru testele finale.

Rosy nu zise nimic, deşT ştia că asta însemna să se afunde mai tare şi, în apropierea acelor ochi, ea nu putea să răspundă.

— Ce este, dragă?

El îl privi şi întoarse pagina, citind:

Societatea e crudă.

În această solitudine delicioasă.

Cuvintele îi rămaseră pe limbă, când citi cu voce tare aceste versuri, Rosy se gândi că era ca şi cum îşi lingea buzele.

— Grădina, zise Jamie, îmi plac versurile şi cum mă împiedic de pepeni pe când calc.

— Da.

Se aşeză pe pat şi auzind râsete în camera de zi, se simţi ciudat. Acum îşi dorea să poată să se ascundă undeva. Mai întâi Brett Trent, acum Jamie, oamenii se înghesuiau chiar şi aici.

Rosy deschise cartea şi încercă să se lase purtată spre Oceanul Pacific, departe de treburile îndrăgostiţilor.

Numai de-ar tăcea Paul Theroux şi n-ar mai spune despre soţia lui.

Mai târziu, Emma bătu la uşa şi intră.

— Ce este, Rosy?

— Ce să fie, nimic.

— Nu-mi veni cu chestii de-astea.

Rosy lăsă cartea jos.

— Aveam senzaţia că vă simţiţi bine şi fără mine, nu-i aşa?

— E aşa de rău?

— Adică?

— Adică, l-ai clasat şi pe Jamie, cu asta.

— Emma nu fi ridicolă. Lucrez cu tipul ăsta, da? Nu mă deranjează dacă-ţi place şi vrei să-l vezi, dar ceea ce nu-mi place e să-l găsesc tolănindu-se pe canapeaua noastră când ajung acasă.

— E, nu mai spune?

Emma se aşeză pe marginea patului.

— Nu este asta.

— Ba da.

— Este nemaipomenit şi mă simt atrasă de el…

— Intrăm din nou pe aceeaşi pistă şi folosim aceeaşi placă cu: Nu vreau să te fac să suferi, dar n-am încotro.

— Şi-mi face bine… zise Emma.

— O, Rosy păru interesată.

— Când m-a sunat să ieşim am petrecut minunat, dar subiectul de discuţie erai tu.

— Da, cred, suspină Rosy.

— Ţine la tine şi înnebuneşte pentru că tu te gândeşti la el ca la un prieten. Mi-a zis că tot încearcă şi că a vrut să te facă geloasă.

Rosy spuse:

— Pe bune?

— Şi în seara asta ai fost atât de puţin prietenoasă… nu era aici pentru mine… ci pentru tine, ţi-o jur.

65

— E timpul pentru clevetiri?

— Da.

Merseră până în fundul unei grădini. Potrivit pentru asta, se gândi el, aducându-şi aminte cum îi cântase. La urma urmei era o seară socială. Ea îi zise că nu-i prea binevenit în dumbravă.

— Oare ce se întâmplă la Londra, reflectă el.

— Credeam că toată Londra este aici.

— Aşteaptă până mâine.

Se gândiră puţin. Apoi, îl luă tare:

— De ce nu vorbeşti despre tine? Ce faci, cu cine te vezi… cum şi de ce.

— Nu este interesant.

— Ce ai spus mai devreme… despre actor, rosti Framboise.

Sword se întoarse spre ea:

— Nu sunt cineva important.

— Aceeaşi veche eschivare, Doamne, e grotesc, şi ceilalţi?

— Dacă ai şti câte ceva despre Marea Britanie… Londra, cât lapte să-ţi pui în ceaşca de ceai, atunci poţi să mai vorbeşti.

— Ascultă, cu cine vorbeşti?

— Bineînţeles. Acum începi cu familia. Atunci cum de-am ajuns până aici?

— Ştii exact ce înseamnă asta.

Aştepta intenţionat, fără să-l lase cu una cu două. Nu voia şi basta.

— Familia mea n-a fost… mama mea… Mama mea nu prea mă vedea la faţă… până am descoperit…

— O, Doamne am nevoie de tărie.

Acum nu mai avea scăpare. La lumina făcliilor, faţa schimonosită îi lucea. Sword, încolţit de curiozitate, îşi dădu seama de adevărul gol goluţ: Bea Goff l-a indus în eroare.

— Tu eşti? Ea-l privi victorioasă. M-ai tot evitat, răule…

— Aşa este. Ceea ce vrei nu mă interesează.

— O, dar trebuie să o faci, domnule Sword. Mâine dau o petrecere, una selectă. Aici e unicul loc potrivit pentru asta. E o chestie deşteaptă. Aşa că m-am gândit să afli primul.

El tuşi, gândindu-se la posibilităţi. În trecut a recurs la fel de fel de subterfugii ca să scape de ea.

— Pe unde ai fost, ai lăsat în urmă ceva. Vin şi membrii familiei Kent, Bloxfors nu vor lipsi şi Crotchet

Blairs şi apoi mai am ceva de anunţat…

De data aceasta Sword se gândi că există o soluţie pe care n-o mai încercase. Îi cerceta costumul de la *Grasslands.* Privind înapoi, o văzu că-l ajunge din urmă şi-l strigă pe nume:

— Necazul pe care-l am… atât auzi.

Acum era convins că trebuia să plece.

Se uită la ceas şi se opri puţin să-şi tragă sufletul. Apoi îşi

văzu de drum.

Avea noroc. O prinse în drum spre aripa socială.

— Framboise.

Cântăreaţa se întoarse.

— Hei, vii?

Sword, râse şi arătă spre costumul lui:

— Aşa?

— Nu. Deşi…

— Nu. Trebuie un înlocuitor. Ce ai descoperit?

— Că era şi ea amestecată. Nu putea să vorbească… Trebuia să întrerup orice legătură sau altfel sufeream..

— Cum? Emoţional?

— Profesional.

— Şi asta este tot?

— Eu sunt ceea ce sunt prin efort propriu. N-a interesat-o decât propria persoană. Acum e bătrână, dar nu pot să uit cum este. Auzi… hai să vorbim despre altceva.

— Bine.

— În regulă.

— Eşti cumva homosexual sau poate vreun tip din ăla ciudat? Nu o faci cu nimeni? întrebă Framboise.

El urmări luna printre nori. Apoi, răspunse:

— N-are nicio legătură cu celibatul meu.

— Deci, nu există niciun secret? îl luă Framboise mai cu blândeţe.

— Ceva de genul ăsta.

— De ce?

El mai aşteptă şi-şi dădu seamă că o căutase.

— Este acolo, spuse el, privind cerul înstelat.

— Unde?

— Acolo sus. Oamenii au zburat spre lună. Ştiu că o pot face…

Ea-l întrerupse.

— La început e palpitant…

Sword o privi tăcut.

— Da… dar nu trebuie să o facă tot timpul.

— Aşa eşti şi tu?

— Nu sunt ca o carte deschisă.

— Dar trebuie… adică, ai făcut-o… încă? Şi cum?

— Poate contrar aşteptărilor n-am sărutat, ca apoi să bat toba.

66

În ultima lor dimineaţă la *Grasslands,* Sword şi Framboise se plimbau în kimono-urile lor la răsăritul soarelui. În aerul rece, duetul din *Madam Butterfly* nu răsunase niciodată atât de frumos.

În noaptea trecută fusese acceptat în aripa socială. Şi cum Framboise ţinuse isonul, cântară chiar şi *Mulţi ani trăiască.*

Cei doi stătură de vorbă – de data asta serios – până în zorii zilei. Sword se simţi uşurat. Se întrebă cum va trebui să-i mulţumească.

Îi dădu telefonul de la *Curierul* ducesei de York şi lui Mary Hawty.

Lui Framboise îi dădu numărul de acasă şi o duse până la Londra.

Framboise se întoarse şi-i zâmbi.

— A fost interesant.

— A fost, cum se spune, fantastic.

— Poate nu chiar aşa în cazul tău, îi zise Framboise cu admiraţie. Pentru un tip care a ieşit în faţă, care era cam şters, e o treabă grozavă.

Framboise se îmbrăcase lejer, expunându-şi picioarele de care era mândră.

Sword se strâmbă.

— E şi problema cu slăbitul. Ştii şi tu, Framboise… că sunt probleme care apar dacă te îngraşi peste măsură… De fapt,

ceea ce vreau să spun e că dacă vrei să o faci… trebuie să te apuci de treabă.

Pentru prima dată nu ştia ce să spună. Era ultimul om din lume care să vorbească despre exerciţii. Dar el ar fi dorit ca ea s-o facă. Îi văzuse borcanele cu cremă de alune care zăceau goale în geamantan.

— Mori sau ţii dietă? întrebă ea răspicat.

— Ai putea să încerci.

— Cine crezi că sunt Oprah?

— Păi…

— Ştii ce nu pot eu să cred? Că eşti atât de diferit de cum mi te imaginam. Doamne! Gazetarul cu barbă şi cu destul nerv… şi doamne ce pisicuţă, în realitate.

— Brrr, strigă Sword ca să se oprească.

— Ce vei face? îţi laşi din nou barbă?

— Încă nu ştiu.

— Mâine te duci la lucru?

— Cine ştie, strigă el.

— Hei cheamă-l pe terapeutul de autoconvingere! Râseră amândoi.

— Nu mă zori. Mai am timp încă.

— Nu lăsa pe mâine ce poi face azi.

Sword ezită.

— Este un tip bătrân care lucra nu demult, dar să zicem că trebuie să vedem cum funcţionăm. Unul e un maharaj, iar altul e ca un trandafir.

— Mai tânăr?

El oftă.

— E cineva altfel?

— Dar le e dor de tine.

— Mă tem că nu prea, după cum m-am purtat cu ei. Framboise mormăi:

— Cred. Că te-ai simţit bine la *Grassland.*

— Destul.

— Da, dar…

— Poate că am mai mult decât m-am tocmit, spuse Sword şi-i aruncă o privire cu coada ochiului.

— Ce vei face când vei ajunge acasă?

El îşi puse mâna peste a ei în semn de mulţumire.

— Cred că mai întâi îmi voi suna mama.

Mergeau spre capitală.

— Anthony? Nu prea obişnuia să-l strige pe nume. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Mmm.

— Nu ştiu dacă e bine, dar cred că trebuie să ştii. Sword îşi adună puterile şi zise:

— Ai început să o faci.

— Ştiai că prietena ta, călugăriţa Purchase, este în legătură cu regina?

El oftă.

— Şi ştii cât iubeşte grandomania?

Faptul că aceasta îl ridiculiza, în ciuda încrederii lui, o făcu să fie furioasă.

Framboise îşi dădu ochii peste cap.

— Mi-a zis că ia cina mâine seară cu… Benedict Ea-l privi ca să vadă cum reacţionează. Şi cu regina.

Sword strigă:

— Şi tu crezi?

— Potrivit călugăriţei totul este aranjat.

El râdea.

— Cred că, ne vom distra. Se transformă într-un sălbatic la volan, iar un şofer de camion îl ocoli cu teamă.

Pe terasa apartamentului lui Framboise ea-l întrebă dacă se vor mai vedea? Sword îi destăinuise mai multe decât spusese vreodată cuiva.

— Nu te voi lăsa în pace, zise ei.

— Cred ca ştiu asta, zâmbi ea.

— Atunci te mai sun eu.

— Băile sunt bune, spuse Framboise.

67

Lângă staţia Temple, Rosy se opri să cumpere un buchet de trandafiri.

Avea să înceapă o nouă zi de sporovăială, încă nu ştia ce să-i spună lui Jamie, sau poate nu-i va spune nimic.

Dar simţi că devine mai optimistă.

Intră şi o găsi pe Tina aplecată asupra unor fotografii de-ale lui Sword, zâmbitor, încercând să-i imite semnătura. Pearson îşi lua nişte notiţe:

— E incredibil, spuse el.

— Ce este? întrebă Rosy.

— Poveştile pe care le poţi obţine dacă ştii ce cauţi cu adevărat… lucrurile pentru care mulţumeşti sfântului Jude… spuse Pearson, cu faţa mai schimonosită ca oricând.

— Eşti tare după petrecerea Diplock, Pearson, spuse Tina, aranjând trandafirii într-o vază goală.

— A fost o petrecere restrânsă.

— Nici măcar n-am ştiut că va fi o petrecere, zise Rosy, conştientă că oricum nu ar fi mers. Era şi frumoasa Emily acolo?

— Din păcate nu. Emily a fost chemată de Stardom, dacă mai reţii.

— O, da, *Nair,* se lamentă Rosy.

— Lottie Landor era pe-acolo. Mă tem că a trebuit să o salvez din braţele lui Diplock.

— Yak, spuseră Tina şi Rosy în cor.

— Are o idee fixă, cum că ar trebui să o folosească drept reclamă ieftină în materie de afaceri, explică Pearson. Îmi spunea să mă ţin de Bestie şi să-l tot bat la cap, dar nu fac un lucru ca ăsta unei fete aşa de drăguţe.

Ah, să stai lângă Diplock e acelaşi lucru, de parcă te-ar fi

prins un dulap sub el şi cheia ar fi înăuntru, la locul ei.

— Mulţumesc, Tina, a fost foarte plastică şi la obiect exprimarea ta.

— Era şi Hawty acolo? întrebă Rosy. Era încă puţin stânjenită de ceea se întâmplase în legătură cu povestea de la Nisa. Era clar că nu mai putea să o folosească acum.

— N-a stat mult. De-abia am putut să schimb o vorbă cu el. Nu am văzut-o nici pe Danielle.

— Se va arăta ea, în cele din urmă, zise Tina.

Rosy primi un telefon de la editor.

— Ce zici, dacă ai scrie ceva şi pentru mine? întrebă ea. Cum este fără să iei o hotărâre în prealabil?

— Bine, e în regulă, răspunse Rosy, privind în jur dacă cumva ceilalţi au fost pe faţă şi au realizat cu cine vorbea. Ai ceva să-mi propui?

— Păi… da, aş cam avea. Rosy uitase cum era o poveste: vorbeau pe coridoare, cu dischetele în mână, împărtăşind idei şi dând ordine ca un tren în gară. Şi cu toţii vorbeau în conferinţe, ca să demonstreze că-şi meritau locul.

— Vreau să ştiu câte ceva despre dinastia noastră, durerea aristocraţiei. Fără greşeli. Tu ce zici?

Rosy gândi cu repeziciune.

— Este un conte… unul de care am mai scris noi. Era un nimeni până când a intrat în posesia unei moşteniri de la un văr, acum câţiva ani. Datoriile şi îndatoririle lui sunt fără acoperire, ideile lui de înavuţire nu sunt eficiente… stă prost la capitolul acesta.

— Bine, atunci, dă-i drumul.

— Brett? Sunt Rosy Hope.

— Hmmmm.

— Mă scuzi că n-am trecut pe la tine noaptea trecută… ştii cum este. Ce mai faci? Nu veni nici un răspuns din partea contelui.

— Te-am sunat ca să văd dacă eşti liber la prânz.

— Astăzi?

— Astăzi ar fi grozav… dacă vei reuşi. Ştiu că eşti ocupat, adăugă ea ca să îl flateze.

Inima i se opri când îi sugeră un restaurant de la Convent Garden – nu era cazul să refuze.

Şi apoi poate că-l va vedea şi pe Jamie.

— Nu cred că… că, şi Rosy ţinu pumnii strânşi, aş putea să vin să te iau de acasă? Oare scriitorii care se respectă nu insistă să-şi vadă personajele la domiciliu? El îi spuse să vină pe la ora 1:30.

Îşi petrecu restul dimineţii cu nasul în cărţi, reportaje despre conte, stând într-o bibliotecă. Află de toate.

Când taxiul trase la scară, ea se întrebă de ce nu venise Jamie la birou, în dimineaţa aceea. Apoi, îşi alungă toate aceste gânduri, care o făceau nefericită, asemeni unui animal care-şi linge rănile, şi intră.

68

— Dragule, rătăcitorul revine, zise Sword.

Stătea pe terasă cu telefonul în mână, încercând să se acomodeze cu priveliştea din jur, de parcă nu o văzuse cine ştie de când.

Jamie Raj răspunse cu un umor nonşalant:

— Sword, bătrâne, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

— Deci te-ai distrat ca lumea?

— Puţin altfel decât o fac, dar… aşa este viaţa. Şi tu? Ai vreo problemă?

— Nu. Ceva material de la sir Philip Hawty care a fost publicat cam în toate gazetele şi în afară de asta… Vii în dimineaţa aceasta?

— Nu cred. Dar vreau să te văd.

— Unde?

— Undeva unde vreau să încercăm.

Au stabilit să se vadă la prânz, la ora douăsprezece şi jumătate

Pentru Sword numele de Soho suna bine în urechi, în baruri se relua moda ness-ului *cappuccino,* iar ceştile dansau pe muzica ce răsuna din boxe.

Sword se duse în barul *Italia* şi comandă o cafea *esspreso.* Toţi cei de aici îl cunoşteau. Purta un costum luat de la grădinarul lui, care-i atârna ca pe un elefant bolnav şi bătrân, aşa că nu putea să-l recunoască nimeni aşa uşor. Sword se uită în *Curierul.*

După trei minute apăru şi Jamie. Sword îi urmări reacţia şi fu de parcă nu ar fi existat. Jamie intră aranjat la patru ace şi privi în jur. Sword simţi privirile acestuia, dar după ce văzu că nu-l băga în seamă, tuşi uşor şi zise:

— Jamie, sunt aici.

Dacă ar fi putut să-i înregistreze figura pe care o făcuse atunci!

— Incredibil, extraordinar!

Jamie spunea acelaşi lucru chiar dacă era la al doilea *cappucino.* Sword, eşti atât de schimbat! Chiar şi faţa, e ca şi cum Brian Btessed a dispărut şi ar fi apărut… Nu ştiu… Michael Palin în locul lui… e chiar ciudat.

— Aş putea să inventez unul nou.

— Arăţi relaxat..

— O, da. Întoarcerea mea nu va fi la fel de neplăcută. Chiar şi ştergătorul creează un efect special.

Jamie zâmbi.

— Ştii, am auzit că Fergie era la *Grassland* acum câteva săptămâni.

Sword recunoscu.

— Eram la doi paşi de voi.

— Doi paşi şi nu te vedeai! E amuzant. Ai reuşit să alergi cu Fergie sau să faci altceva?

— Le ia mereu apărarea femeilor.

Jamie aşteptă.

— Se antrenează ca pentru o viaţă nouă? întrebă el. Călugăriţa mi-a zis asta.

— Mă cam îndoiesc de acest lucru.

El fluieră.

— N-a zis nimic? Sword clătină din cap.

— Totul pare posibil.

— Spune-mi ce se întâmplă. Hai, dă-i drumul. Jamie mesteca în cană. Înainte de a auzi de la altcineva… Benedict ţi-a jucat festa. Vrea să scrie despre tine. Te are la mână.

Sword lăsă să crească suspansul şi apoi îşi arătă dinţii într-un zâmbet.

— Ştiai?

— Mă are la mână? Ce ruşine mare.»

— Aşa este? Sword dădu din cap. Surpriza mă aştepta acasă. Ieri. Stătea pe covor, scris de mână.

— Dar?

— Nu mă întreba mai mult. Am sunat şi am verificat. E curat. Asta voiam să ştiu. Jamie râse. Nu-mi vine să cred că te-ai schimbat atâta.

— Şi acum? întrebă Jamie, punându-şi ceaşca jos. Vii înapoi?

— Da, aşa cred, spuse Sword, dar joaca n-a luat sfârşit încă.

— N… nu? întrebă Jamie.

— Ascot. Ce planuri avem pentru anul acesta?

— Am toate biletele la mână dar aşteptam să discutăm.

— Eşti grozav.

Sword îşi cerceta unghiile.

— Nu are rost să mă întorc săptămână asta. Intenţionez să mă duc totuşi la cursele de la Ascot. Jamie dădu din cap.

— Şi ce vom face?

— Vom porni la luptă ca de obicei, dar joi.

— Cum vrei.

— Trebuie să fie de ziua femeilor.

69

Hărmălaia venea din casa contelui. Rosy plăti taxiul în grabă şi se îndreptă spre uşa impunătoare.

De la petrecerea contelui Trent, desfăşurată la Countdown, atmosfera din strada Pelkam numărul 12 deveni apăsătoare.

Un slujitor murdar deschise uşa şi o conduse spre scara principală. Fără animaţia unei petreceri, casa era întunecoasă.

Brett Trent aştepta în camera în care avea loc balul, lângă stâlpii construiţi în stil corintic, de pe care se curăţa vopseaua şi pe care se jucau căprioara şi antilopa la adăpostul pădurii. Ferestrele mari erau deschise.

— Bună, draga mea, trage-te mai aproape de tron. Îi arătă scaunul de lemn. După cum vezi, avem locul nostru acum.

Râsul cristalin a lui Rosy sună la fel de sinistru ca majoritatea încăperilor.

— Tu ai fost acum o clipă? întrebă ea bănuitoare. Tu ai ţipat afară, la fereastră?

— Aşa cred, spuse el. Deşi conacul a fost mereu un loc foarte modern.

— A… şi despre ce vorbeai?

— Despre terapia omului sălbatic. E ultimul lucru care poate să te elibereze de tensiunea acumulată şi să te remonteze.

— Înţeleg. Şi ţine treaba?

— Nu sunt încă edificat. Am primit o carte de la cineva pe acest subiect şi n-am parcurs-o decât până la al doilea capitol.

Rosy privi în jur.

Contele îi urmări privirea. Arăta atât de abătut, încât ei i se făcu milă. Pentru a-i uşura sarcina de a face primul pas spre confesiune, se oferi ea prima să-i mărturisească.

— Ultima oară când am fost aici, m-am cam făcut de râs, spuse ea. Mai mult ca de obicei.

— Aşa? întrebă el, vag.

— Venisem cu o rochie-verde, pictată cu frunze, şi nu cunoşteam pe nimeni. Îl întrebam pe Sir Philip Hawty despre politica de la aceste petreceri, iar el îmi Spunea că se găseau fete suficiente şi asta înainte de a sfârşi de băut.

Contele chicoti.

— Deci, de ce ai venit? întrebă el.

Coborâră pentru a lua loc la masa din bucătărie. Un servitor mai în vârstă se tot învârtea prin jur, în timp ce ei îşi băgau nasul în nişte fotografii.

Rosy sorbi o înghiţitură de ceai dulce şi cald, încercând să se concentreze asupra câtorva fotografii pe care le privea, ţinându-le în mână.

— Cum te simţi în faţa unei bucăţi de hârtie, care e diferită de bârfa obişnuită?

— În ce fel, neobişnuită?

— Păi… e o treabă gravă, alături de versurile pe care le-ai pus în discuţie aseară, la cârciumă.

El nu comentă aşa că ea continuă:

— Despre toate bogăţiile şi strălucirea unui conte, despre chitanţele de plată şi taxele îngrozitoare, întreţinerea unei case care se face cu destulă greutate… Versiunea ta asupra evenimentelor… Aş prezenta-o cu înţelegere.

— Versiunea mea?

— Povestea ta referitor la ce ţi s-a întâmplat în ultimii doi ani, spuse Rosy grăbită.

Contele o privi lung, fără prea multă încredere. Ea voia să între în amănunte, dar el o întrerupse.

— Ştii că Benedict Pierce încearcă să zvonească că sunt

dependent de droguri şi mai mult, că sunt furnizor de cocaină?

— Rosy îşi trecu mâna prin păr.

— Nu poate s-o facă… numai dacă… dacă n-ai fi recunoscut în faţa lui că eşti implicat.

— Şi tu poţi să crezi asta? întrebă el. Ea înţelesese că el nu voia să fie crezut atât de prost. Aşa că nu spuse nimic.

— N-am vândut niciodată aşa ceva, zise el.

Rosy simţi că o furnică ceva pe spate.

— Poate „, poate am putea să ajungem la o înţelegere pe viitor. Dacă tu crezi că tot vor apărea vorbe… atunci inventează o poveste care să-ţi convină.

— Ştiu şi eu…?

— Asta dă culoare, spuse Rosy.

Contele îşi luă o ţigară..

— Şi vei scrie şi despre această trăsătură? Şi asta n-are nicio legătură cu Sword?

— Nu.

— Şi voi fi plătit pentru asta?

— Eu… poate voi aranja să fii. Nu pot să-ţi promit nimic acum. Te voi anunţa la timp.

— Atunci, unde mergem de-aici?

— Credeam că… aş putea să vin să te iau la prânz sau seara şi să stăm de vorbă, să ne uităm prin documente. Şi altele. Sunt sigură că te voi vedea şi la alte petreceri, că voi putea să scriu ce simţi despre ele şi cum te văd ceilalţi oameni. Apoi… noi, ei bine, rubrica lui Sword, are întotdeauna un loc rezervat pentru petreceri. Chiar Jamie şi Pearson vorbeau despre asta, ieri. Poate afli şi tu ceva şi poate obţin şi eu informaţii despre cum te prezinţi într-o rubrică de scandal.

El trase cu nesaţ din ţigară şi apoi dădu fumul afară.

— Ce dracu’! spuse el. E-n regulă!

70

Înţelepciunea pe care o are o femeie nu poate fi niciodată prea bogată, sau să atingă o anumită culme în cazul călugăriţei Purchase, cu înfăţişarea ei de rândunică şi contul mare din bancă.

Cel puţin aşa se exprimase Anthony Sword, cu câtva timp în urmă..

Însă Benedict Pierce avea despre asta o opinie cu totul diferită.

Inspecta masa şi florile pentru a doua oară, fetele trebuind să fie în bucătărie la sosirea ei. Se uita la ceas: 7:45 şi numărătoarea inversă începu.

Era seara în care călugăriţa venea să servească cina în apartamentul lui din Westminster.

Zgomotul de afară îi anunţa sosirea. Cu un zâmbet din cele mai sincere, Benedict deschise uşa.

Arăta superb îmbrăcată în haine de la *Valentino.* Ochii ei clipeau emoţionaţi şi el o devora din privire. Sezonul acesta îi aparţinea lui Valentino, observă el. Multimilionara din Manhattan întruchipa perfecţiunea feminină, acum ştia şi el lucrul acesta.

— Bună, Benedict.

— Bună, călugăriţo. Arăţi minunat.

Ea se aplecă s-o sărute pe obraji şi să inspire parfumul ei scump. Apoi se dădu la o parte, dar se opri pentru o clipă şi o privi cu afecţiune.

— Rafish, dar ai reuşit să mă îmblânzeşti. De obicei replica ţinea la femeile pe care le întâlnea.

— Mă laşi afară, Benedict?

— O, te rog, intră.

Îi arăta drumul, de-a lungul holului spre salon, unde începu să se lupte cu o sticlă de şampanie. În timp ce turna, îi

văzu ochii reflectaţi de fotografia unică pe care o făcuse când se întâlnise cu majestatea sa, unde sponsorii investiseră milioane în unul din proiectele ei ce priveau animalul preferat. Fotografia se afla pe o masă sub o veioză..

Benedict zâmbi modest, în timp ce-i oferea călugăriţei un pahar şi apoi un scaun comod.

— Drăguţă fotografie, recunoscu ea, stând atât de uşor pe scaun, încât de-abia atinse învelitoarea de damasc.

— Ah, ei bine, ştii cum este.

— E mai fericită decât arată în poze, remarcă călugăriţa.

— Ah, majestatea sa e întotdeauna mai fericită departe de lume.

— Desigur.

Sorbiră în linişte.

— Deci, diseară nu se va aduna lume? întrebă călugăriţa.

— Nu, nu prea. De fapt, deloc.

— Şi chiar vine… aici? întrebă ea aruncându-şi privirea în jur şi zâmbindu-i lui Benedict cu căldură.

Benedict se răsti:"

— Mă bucur că mi-ai spus asta, zise el. Mă tem că deţin veşti ce te vor dezamăgi.

— Ştii, zise călugăriţa, rubrica ta din ziar soseşte cam târziu pentru public.

— A, exceptând acest lucru.

— Oh?

— Cred că nu este un caz fericit. Invitatul de onoare… regretă că nu poate să participe la sosire. Mai adăugă că speră ca decorul să fie potrivit, fără să creeze probleme.

— Nu-mi imaginam că va fi aici până la urmă, zise călugăriţa. Am citit ziarele.

— Serios? îşi luă paharul ca să facă ceva.

— Da, cred că se afla la Windsor, încercând să facă faţă… problemelor care afectează familia, îi spuse călugăriţa. Asta ştiu din rubrica ta de la ziar. Şi apoi, la urma urmelor, este şi

ea mamă… o persoană care-şi face griji.

Stăteau unul lângă altul. Benedict nu se gândea la cine se aştepta ea să-i calce pragul.

Era atât de măgulitor totul. Dar el o ademenise aici şi nu avea rost să se dea de gol.

Mintea lui o luă razna.

— Sperasem… dar are probleme cu fiul ei şi…

— Şi cum de…

— Nu, nu… adică ar putea fi mai rău… voiam să te prezint Emmei Coutts – o prezenţă discretă pe scena Londrei. Credeam că ar fi interesant s-o cunoşti dar…

Nu voiai să spui că… regina? spuse el, zâmbind fals. Vine aici?

— Scuteşte-mă, Benedict.

Acesta râse în hohote de data asta, până când ea îi spuse:

— Merita să împrăştii zvonul.

După o conversaţie în legătură cu calcanul servit cu legume alături, despre spectacolul *West End* şi mai apoi despre claustrofobia pe care o provocau camerele mici, ea spuse:

— Nu o iubeşti pe Framboise?

— Îhm, cine?

Călugăriţa eră atât de uimită, încât luă din inerţie o înghiţitură din mâncare.

— Glumeşti? Toată lumea din Londra vorbeşte despre Framboise Duprée!

El se juca cu un morcov de câteva minute.

— Da, aşa este! Nu am reţinut numele. Framby…

— Bine, spuse călugăriţa. Ea e o renumită cântăreaţă de operă şi jazz. E renumită, frumoasă şi negresă pe deasupra. Şi imensă. Doamne, Dumnezeule, în toate sensurile. S-a întors din Statele Unite, însoţită de câţiva cântăreţi de la Opera din Comden… Se pare că e o tipă importantă.

— Chiar aşa? întrebă Benedict,. Renunţând la ostentaţie.

— Este dinamită, ce mai.

— Şi o cunoşti bine?

— Stă la *Grassland.* De-acolo vin poveştile…

— Pun pariu. După această replică, Benedict se gândi că n-ar fi rău să mai scoată ceva informaţii de la musafira lui.

Ea-l privea cu timiditate, de parcă îi era milă de el.

— Poate că n-ar trebui să-ţi spun…

Astă aducea mâi degrabă cu negocieri anglo-americane, aşa cum de fapt sperase.

— … dar există o persoană care s-a apropiat foarte tare de Framboise.

El o încurajă.

— Anthony Sword, îi zise călugăriţa.

— Grozav, excelent. Benedict se foi.

— Dar Sword e plecat.

— Aşa este, spuse ea.

— Benedict clătină din cap.

— Tot ceea ce pot spune e că Sword şi miss Duprée s-au apropiat foarte mult în ultima vreme. Atât de mult, încât ceilalţi oaspeţi nu-i pot despărţi.

Vocea ei avu altă intonaţie, însemnând că el ar trebui să se mai gândească la asta.

El nu pricepea.

— Nu puteau să-i despartă…? Dar ai spus că e negresă, iar el este al naibii de alb…

— Este adevărat, dar nu este necesar să fie aşa.

Benedict se retrase. Cu greu reuşi să creadă cele spuse despre Sword şi Framboise şi despre jocurile lor. Că tocmai de la asta pornesc zvonurile. Şi de atunci, nimic. La început era siguranţa, îşi dădu el seama cu bucurie.

După ce bău mai mult vin, Benedict se gândi să-şi încerce şansa, discutând despre divorţul lui Valentino, când se auzi o bufnitură din direcţia balconului.

Urma o trosnitură şi un clinchet de pahare.

— Ce-a fost asta? strigă călugăriţa, cu sprâncenele ridicate.

Benedict se ridică în picioare.

În faţa ferestrei apăru un om corpolent, îmbrăcat în haină de piele neagră. Nu făcea parte din trupa de comando Milk Tray.

— Chiar la ţanc. E aici, sau nu? Hei, tu, coană, e o treabă bună cu pozele. Să ai şi tu o amintire, îi striga Keyth, „bestia" Silver armând aparatul de fotografiat.

71

În acest an Ascot fusese etichetat ca „o oază de bucurie în aceste timpuri grele pentru familia regală". Asta era un dezastru, se gândea Anthony Sword.

El prefera să o invite pe Framboise.

Dis-de-dimineaţă începea activitatea doamnelor, iar mai târziu se îndreptau spre Berkshire, când norii erau sus pe cer.

Planul era să-i întâlnească pe ceilalţi la cursele de cai, unde, cu puţin noroc, puteau să dezbată ruptura regală şi să discute fel de fel de subiecte.

— Eşti sigur că sunt îmbrăcată adecvat? Ai spus că mă disting, zise Framboise, arătând cu degetul un vas mare care se dorea a fi o pălărie. Rochia ei era de un roz aprins cu dungi negre.

— Eşti mare ca un pepene verde, râse înăbuşit

Sword, şi-şi aranja ochelarii pe nas.

— Numai bună de mâncat?

— Numai pentru unul, o asigură el.

Ca în fiecare an, echipa lui Sword se organiza în parcare. Era un punct de trecere unde, în mod tradiţional, cei mai buni şi mari se perindau aşa cum îi urmărea Sword şi colegii lui.

Sword se simţi în siguranţă în spatele ochelarilor lui de soare italieneşti.

— Mama tuturor meselor, spuse Jamie Raj, în timp ce ajuta la desfacerea coşuleţului şi încerca rezistenţa mesei cu mâna.

— Profiterol? Ce este asta? întrebă Pearson, băgându-şi degetul într-un sos de ciocolată.

Cele din fruntea listei se numeau Demnitate şi Neruşinare.

Rosy simţi milă faţă de Sword:

— Cum de-ai reuşit? Eu cum aş putea să fac?

Sword se gândi că era minunată prin felul ei de a fi, cu ochii strălucitori şi puţin îmbujorată, aşa că i-o mărturisi. Păru încântată de compliment, dar nu atât de mult pe cât fu când îşi dădu cu părerea şi Jamie, aprobându-l.

Bestia făcu destule fotografii. Devenise ţinta tuturor bârfelor după gluma călugăriţei Purchase cu Benedict Pierce.

Şi Framboise fu de mare folos, oferindu-i lui Rosy pista spre *Grassland,* spunându-i lui Pearson poveşti din camera obscură şi complimentându-l pe Jamie pentru mina lui cinstită.

Au deschis prima sticlă de *Krug.*

Sword propuse un toast „Pentru sănătate, fericire şi multă sporovăială".

Ceilalţi îşi ridicară paharele.

— Pentru întoarcerea ta, spuse Jamie.

— Pentru întoarcerea ta mai puţin grasă, zise Pearson.

Râseră şi băură din nou.

De-abia apucă să se răcească bine şampania, că apăru şi Honori Peeke. După ce-l învălui pe Sword cu norul ei cunoscut de parfum, îl depăşi şi se îndreptă spre mijlocul grupului.

— Jamie, dragă, strigă ea.

Îşi întinse obrazul pudrat pentru o sărutare, când îl zări pe Bestia.

— Şi uite-l şi pe Pearson. Ce drăguţ! Ce ne vom mai distra! Şi ea trebuie să fie Framboise! auzisem că vei fi aici. Toată lumea vorbeşte că eşti angelică.

Sword se uită spre Framboise care-şi luă. Poziţia pisicii.

Honoria continuă:

— Şi ce puneţi voi la cale? L-aţi văzut pe gangster? Ori pe Aga Khan? Dacă vreţi să mergeţi ceva mai târziu, membrii familiilor Waddington şi Clark, nişte prieteni vechi vor da un spectacol.

— Se pare că se face un contract pe termen lung, mormăi Pearson.

— Din păcate, trebuie să mă întorc la Londra, spuse Jamie. O întâlnire importantă.

Sword zări schimbarea expresiei de pe chipul lui Rosy şi se întrebă ce voia să însemne asta.

— Sword n-a venit încă? întrebă Honoria, acceptând paharul de şampanie. Rosy surprinse expresia acestuia şi râse. Jamie tuşi.

— Ba da, domnişoara Peeks, a venit, zise Sword, încercând să folosească un alt timbru al vocii.

Honoria îi ceru lui Jamie ajutor din priviri.

— Sword e mereu cu noi, zise Jamie. Pearson începu să râdă şi se întoarse. A, nu e acela lord Diplock? întrebă Rosy arătând spre parcare.

Se uitară cu toţii.

— Alf Diplock, omuleţul acela înspăimântător cu maşini frumoase? zise Honoria luând o sorbitură. Ce risipă! Odată l-am văzut cu o cămaşă ca o rochie. Nu cred că am asemenea specimene în Prattler. Cu toţii sunt mari şi prost crescuţi, nu?

Sword îl văzu pe Pearson ştergându-şi o lacrimă. Nu îndrăzni să se uite la Framboise. Totuşi o auzi când ripostă cu dulceaţă în voce:

— Mie îmi plac astfel de oameni. Îi găsesc pe cei cu cămăşi

înzorzonate mai virili.

72

Mereu se întâmpla acelaşi lucru la Ascot. În ziua curselor era mereu în pierdere cu cinci sute de lire, pentru că soţia lui se plângea că nu are ce să poarte. Predomina o paradă a pălăriilor mari, ce purtau amprenta prostului gust.

Moda cu florile de pe pălării fusese abandonată, deoarece caii le mâncau, aşa că doamna Brenda Diplock avea acum o floarea-soarelui imensă la pălărie.

Petrecerea Diplock se desfăşura în parcare şi îi avea ca invitaţi pe Sir Philip Hawty, pe actriţa Lottie Landor şi pe alţi câţiva oameni importanţi, care veniseră împreună cu soţiile.

După ce sosi şi Benedict, priveliştea oferea sticle goale răspândite pe iarbă, lângă *Rolls-Royce.*

— Colega, Benedict, vino şi serveşte şi tu.

Benedict se gândi că ar fi bine să o facă. După un telefon mai puţin plăcut de la Sylvester, avea pornirea să se facă pulbere.

Pe lângă ospitalitatea de la Ascot, Sword şi gloata lui de la *Curierul zilnic* cunoscuseră întotdeauna o poziţie favorabilă.

Răsuflarea lui Benedict se iuţi pe când citea povestea ce se desfăşurase chiar în faţa sa. Sylvester avea motive personale pentru a scoate cartea lui Sword, pe când Benedict dorea să-l compromită din mai multe motive.

Echipa lui Swrod avea diverşi invitaţi, aşa cum îi descrisese călugăriţa, arătând destul de ridicoli în costumele pe care le purtau.

Bineînţeles că Sword n-ar vrea să lipsească. Bufonul încă se mai juca.

Acum totul căpăta sens. Altfel cum naiba reuşea Jamie Raj să pună mâna pe crema societăţii din Bently şi să o aducă aici?

— Îţi place mai iute?

Benedict se întoarse ca să dea peste o blondă care ţinea o tavă în mână.

— De câte ori… strigă Brenda Diplock cu un zâmbet pentru musafirul ei. Nu pot să te ajut.

Benedict se prefăcu că n-aude. În viaţa lui astfel de vremuri nu prea erau de mare ajutor.

73

După prânz, mulţimea se adunase în jurul castelului Winsdor, aşteptând sosirea perechii regale. În cele din. Urmă procesiunea mărşăluia în şir indian. Din prima trăsură, regina şi ducele de Edinburgh făceau cu mâna, fiind însoţiţi de escorta călare, îmbrăcată în alb şi gri. Prinţesa Diana, revenită în sânul familiei regale, doar temporar, privea pe geam, posomorită.

Vântul se stârnise, încercând să sufle pălăriile şi să umble la fuste.

— Asta numesc ei salutul Ascot, spuse Rosy, ţinându-şi pălăria.

Alături de ea, frumos de pica, se afla Jamie Raj. Nu ştiai la ce să te uiţi mai întâi, la el sau la spectacolul oferit de alaiul regal.

Când îi zâmbi, Rosy simţi că i se înmoaie genunchii. O ajută să-şi ţină pălăria. Acest gest o făcu să înnebunească de dorinţă. Brusc, se enervă şi-şi înghiţi un chiot.

Nu mai vorbiseră din seara în care-l găsise acasă la

— Da?

— Ce-ai zice dacă…

— O, ia te uită, Jamie, Rosy.

Două corniţe blonde, strălucitoare, dădură năvală înăuntru. Era clar că Benedict nu renunţase la coiful lui ca să nu-şi strice pieptănătura.

— Ce este, Benedict? îl întrebă Jamie. Oare era nervos pentru că-i întrerupsese?

— Cum vă mai merge, porumbeilor?

Rosy se întoarse, întrebându-se cum să se comporte faţă de el. Dar Benedict nu era nici pe departe diferit de ceea ce fusese înainte de… incident.

Pe aceea, ea şi Jamie nu făcură vâlvă în jurul lor.

— Ştii ce iubesc la Ascot? Moda câmpului. Hainele, spuse Benedict, punând accent pe vorbele sale.

Rosy nu prea îndrăznea să-l privească. Poate că totuşi omul cu stea în frunte nu prea vedea intenţiile lui Benedict cu ochi buni.

— Nu ştiam că te interesează lucrurile astea, spuse Jamie înţepat.

— Pe mine nu, Jamie. Sunt liber cugetător în ceea ce priveşte persoanele care intră sau ies din budoar, dar nu pot vorbi în numele tuturor… spuse Benedict pe un ton ciudat.

Jamie nu dorea să-i dea satisfacţie rivalului lui, întrebându-l ce voia să spună cu asta.

— Ce mai face lordul Diplock? Ţi-ai completat rubrica la ziar?

În drum spre maşină, Benedict clătină din cap.

— Odată ce-ai dat drumul câinilor nu mai ştii în ce direcţie o vor apuca, spuse el.

Se cam clatină, se gândi Rosy.

Şi cu un rânjet el o luă în direcţia parcării.

— Ce-a fost asta? întrebă Rosy, abia după ce el plecase.

— Dumnezeu ştie, replică Jamie. Fata de la buletinul meteo a spus în dimineaţa asta la TV „ceva dezastruos va veni spre noi”, dar nici nu mă gândeam să vină sub. Forma lui Benedict Pierce.

— Se zvonea că ducesa de Tork mai văzuse procesiunea regală de la parcul Windsor. Deşi calul ei luase locul doi la curse, regina nu se întrista. Într-o anumită lume era bine să

ştie că educaţia şi banii puteau să aducă fericirea.

Ameţeala regală îl costase şi pe Jamie cincizeci de lire.

La marginea unei bălţi, unde el şi cu Rosy rămăseseră să studieze personalităţile, era şi contesa de Salcombe care se ţinea de mână cu Bunk Beddler, în timp ce Darlene Trussok roşea.

Mary Hawty se plimba la braţ cu însoţitorul ei, aşa cum Sword intuise în rubrica lui de scandal. Jamie se întoarse şi-i spuse lui Rosy:

— Totul se leagă de cupluri, aşa este?

— Rafinament asupra lumii, îi zise Rosy.

Jamie ezită şi rosti:

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu Benedict.

— Nu trebuie.

— De fapt, nu-mi pare rău.

Ea se întrebă ce voia să spună cu asta.

— Veşti vechi, spuse Rosy.

— Emma mi-a zis aşa.

— A… murmură, deoarece se simţea destul de tensionată după întâlnirea cu Benedict, chiar* dacă nu mai discutase subiectul..

— Iar tu l-ai plătit cu arderea dormitorului…

Se părea că Emma îl cam pusese în temă cu cele petrecute.

Rosy se încruntă.

— Stai, nu mai zice nimic… şi aşa mă simt destul de prost…

— Eşti la picioarele lui Benedict.

— Şi ce importanţă are acest lucru? Tocmai spuneai treaba asta.

— În regulă, aşa şi este. Dar dacă te simţi mai bine astfel…

— M-ai minţit tot timpul, Jamie?

El o privi o clipă.

— Da. Nu, şi nu mă privi aşa. În dimineaţa următoare după întâlnirea cu Benedict… ţi-am zis că arătai grozav… ei, bine,

arătai îngrozitor.

— Mulţumesc, spuse Rosy, cu reţinere.

— A fost un ticălos. M-a făcut să cred…

— A fost?

— Este un ticălos, răspunse Jamie, încercând să se folosească de tine. Rosy suspină. — S-a dus la spectacol şi nu poţi spune clar dacă aşa este.

Jamie rânji:

— Clişee mari ale lumii.

Ea îi zâmbi.

El o întoarse cu faţa şi-şi lăsă capul în jos. După ce-i pecetlui buzele cu un sărut, simţi că se află într-o mare de soare.

— Aşa este şi gestul tău. Dar nu-mi pasă, mai zise Rosy.

— Atunci îl voi folosi din nou, spuse Jamie.

Prin vene sângele pulsa cu putere ca la cursele de la *Grand Prix.* Totul se învârtea în jurul ei, poate din cauza şampaniei, dar Rosy ştia că există o altă explicaţie mai adecvată.

Soarele se opri pe cer. Mulţimea trecea pe lângă ei ca nişte căluşei, în timp ce călăreţii îşi vedeau de ale lor. Ea şi Jamie se plimbară, ascultând şi, din când în când, spunând anecdote.

Când o luară înapoi, Rosy simţi că ochii nu-i mai dansau.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Jamie Honoriei, numai după ce-l zări pe Sword în mulţime. Întâlnirea din seara aceea. Nici nu îndrăzni să întrebe.

După-amiaza pălea şi se topea precum un film, voalându-se.

74

În timp ce Rosy şi Jamie se apropiau, petrecerea dată de Sword era în toi. Pearson îndepărta nişte grupuri care flecăreau în preajmă. Nu lipsea nici Benedict, care dădea

indicaţii cu privire la băutura peste măsură.

— Este un rahat, strigă el la Honoria Peek şi ridică degetul la Framboise. Treaba asta cu societatea de afaceri. E teatru, totul e un joc de scenă, *oamenii se prefac că sunt ceea ce nu sunt de fapt!* Cu bani îţi poţi cumpăra bilete către locurile bune şi toate asta numai pentru a afla dacă oamenii cu care intră în contact le alimentează jocul. Aristocraţii şi mai ales cei cu legături trainice.

Sword îi zâmbi lui Rosy. Purtând ochelari închişi la culoare, el urmărea spectacolul cu un calm de care nu-l credeai capabil cu şase săptămâni în urmă. Observă că bea apă minerală. Ea se gândi că e un lucru nemaipomenit.

— Bietul Benedict, concluzionă Sword, încet. Simte aversiune faţă de această profesie, dar nimic: nu se compară cu ce s-a întâmplat azi. Aparent n-a fost în stare să depisteze o oglindă decentă.

— Ce moment neplăcut, spuse Honoria, încercând să domolească ambele grupări.

Rosy trebui să râdă.

Jamie apăru cu un alt pahar de şampanie.

— Ce numeşti tu un gazetar echilibrat din punct de vedere social? îi şopti el la ureche. Ea zâmbi şi dădu din cap că nu ştie. O persoană cu semn pe ambii umeri.

— Asta e groaznic, spuse Rosy.

El ciocni paharul cu al ei.

— Şi pentru că tot vorbeam de semne, iată-l pe Brett Trent, zise Jamie.

Rosy se întoarse.

— Mă întrebam unde se duce, spuse ea, vag. L-am dat întâlnire aici, astăzi.

Contele îşi roti privirea, cu mâinile în buzunare. Era prăfuit, ca şi costumul de altfel, aşa că Rosy îl găsi îngrozitor.

Rosy îl privea curioasă.

— Hei! Ai venit, îi spuse. Bei ceva? Jamie luă un pahar şi-l

umplu. Ai avut ceva şanse?

— Şanse? Glumeşti!

— Sunt în pierdere douăsprezece kilograme, spuse Rosy.

— Ei bine, scuteşte-mă. Eu nu te-am crezut o jucătoare, Rosy, spuse contele, obraznic.

Ea era gata să-i părăsească, când se auzi o vocea furioasă.

Benedict se dădea în spectacol.

— Şi tu, ţipă el arătând spre Framboise. Nu ştiu pe cine crezi că prosteşti cu şarada asta ridicolă, Sword. Ce crezi că faci aici, o adaptare pentru *Unora le place tare?*

Framboise îşi păstră calmul. Ea zâmbi pur şi simplu şi bătu din gene.

— Omul misterios nu e ceea ce pretinde a fi, strigă Benedict. Şi să-i mai zic una: ca mâine, în *Postul zilnic,* totul va fi dat în vileag.'

Poate că în momentul acela Rosy nu era sigură de ea, dar era convinsă de un lucru: că Brett Trent se comporta urât din nou. Se afla în aceeaşi stare ca atunci când venise să o caute acasă.

Se scărpina din cauza hainelor murdare, tremurând, şi în sfârşit îşi aprinse o ţigară. Stătea deoparte, lângă lucrurile vechi care-i aparţineau lui Benedict.

Se mişcară, îndepărtându-se uşor de ceilalţi, Rosy rămânând în acest timp la distanţă, pentru a nu fi insultată.

— Deci, zise ea, te gândeşti că eşti tratat diferit de rangul tău de conte la Ascot?

El privea în tăcere.

— Exista vreo diferenţă între petrecerile la care ai fost invitat?

Urma un sforăit pe. Nas. Rosy simţi că i se ridică părul măciucă.

— De ce. Vrei să faci povestea asta? întrebă contele, în cele din urmă. Ochii lui de insectă erau ca nişte nasturi negri, băgaţi în orbite.

— De ce, într-adevăr? Deoarece *Schodenfrende* era cuvântul cheie? Deoarece era mai mult decât o poveste tristă a unui oarecare, o parabolă pozitivă a timpurilor acestea? Pentru că era biletul lui de călătorie adevărată?

Rosy trase aer în piept.

— Credeam că, poate te ajută, zise ea.

— Să mă ajute? întrebă contele încet.

Rosy îşi recăpătă siguranţa de sine.

— Desigur.

Urmă un moment de derută.

— Mă întreb ce ştii, Rosy.

— Ce să ştiu? Eu… De fapt şi ea începuse să-şi pună aceeaşi întrebare, dar era strict profesional. Cea mai mare greşeală era că devenea prea mândră să mai pună întrebări.

— Ce vrei să spui, Brett? întrebă ea.

Râsul contelui era puternic şi sfidător.

— Cine ştie…? spuse el.

Rosy nu ştia ce avea să urmeze. Reuşi să se uite în altă parte. Zgomote şi chiote veniră din direcţia lui Sword şi Pearson.

Instinctiv se întoarse şi văzu că Benedict Pierce se îndreptă spre Framboise şi o apucă de cutele rochiei. Apoi se opri, ca să creeze efect, de parcă se pregătea să facă un truc cu o faţă de masă.

— Anthony Sword, dă-ţi masca jos, strigă el, victorios.

— Ia-ţi mâinile murdare de pe mine, urlă Framboise, apucându-l de păr.

Apoi, jocul încetă. Triumful îngheţă pe buzele gazetarului în timp ce privea spre Rosy. Lovit, Benedict rămase ţinând-o de fustă pe Framboise ca un apropiat ce-şi conduce mireasa la altar.

Rosy văzu aceeaşi expresie pe chipurile celor din jur, un tablou îngrozitor.

N-avea idee ce se petrecea.

— Lasă-mă în pace, imbecilule, spuse Sword, autoritar.

— Nu face asta… fii înţelegător, Brett, îi spuse Jamie, puţin răvăşit.

Brett?

Rosy se întoarse uşor şi văzu paloarea de pe chipul contelui de Trent. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, iar părul ieşea din haina neagră şi prăfuită. O mână osoasă era pe umărul lui Rosy şi o trăgea înapoi. În cealaltă mână, contele de Trent ţinea un pistol demodat, care era îndreptat spre că.

Din spate se auziră suspine înăbuşite. Jamie porni spre ei, dar Sword îl opri. Ceilalţi rămaseră cu gura căscată.

— Brett… îi spuse Rosy cu voce tremurătoare şi cu picioarele tremurându-i.

Sword îşi dădu jos ochelarii.

— Acum vin spre tine, Brett, spuse el ca într-o scenă de film. Vin spre tine şi vreau să-mi dai pistolul.

Făcu primii paşi.

Honoria Peeke leşină, rostogolindu-se în iarbă.

— Stai pe loc. Nu te apropia… strigă contele de Trent, apucând-o pe Rosy. O strângea cu putere, ţinând-o ca paravan.

Apoi, într-o linişte mormântală se auziră detunăturile. Bestia începu să facă fotografiile. Rosy de-abia mai răsufla.

— Brett, te rog, orice s-ar fi întâmplat putem să ajungem la o înţelegere… mai zise ea.

Între timp Sword se îndrepta spre ei, încet, fără să-şi ia ochii de la armă.

— Dă-mi pistolul, îi porunci el.

— Ţi-am spus că vă voi arăta de ce sunt în stare, nimeni nu mă ia în serios. Nu mai pot suporta. Contele ridică pistolul şi trase.

Rosy închise ochii, fără să se uite, fără să încerce să simtă ceva. După asta se auziră ţipete.

Contele de Trent al VIII-lea ridicase pistolul la tâmplă şi

trăsese.

Pentru Sword şi pentru Benedict Pierce, gestul a fost înspăimântător.

75

Rosy a petrecut o oră groaznică în aşteptarea poliţiei, care le luă declaraţii, numele martorilor şi fotografii. Era cutremurată, iar drama fusese teribil de scurtă, aproape obscenă. Toţi ceilalţi veniră să o liniştească după ce Jamie o îndepărtă de cadavru.

Putu să vadă gura contelui, mişcându-se uşor, printre hainele cenuşii şi rochia cea roz a lui Framboise. Şi iată că nu era pentru prima oară când moştenirea contelui nu era de partea lui: pistolul cel vechi necesita atât gloanţe, cât şi încărcătură. În încercarea sa de a termina odată cu toate, el trăsese, pur şi simplu, rănindu-se grav la cap.

Când rămase pe iarbă, primele cuvinte pe care le rostise fură:

— Au venit şi membrii familiei Ascot sau mă aflu în Iad?

După ce sosise şi poliţia, se convinsese că era întreg, capabil să facă faţă altor situaţii, de data aceasta ca urmare a gestului de a trage cu o armă care nu era înregistrată.

Pentru că nu mai suportau să aştepte, Sword îşi luă reporterii şi pe Framboise la Londra. Toată după-amiaza îl sunară pe Ascot, dar până la urmă tot contele rămase cap de afiş.

Cei de la *Curierul zilnic* lucrară până spre miezul nopţii. Rosy rămase multă vreme cu notiţele în faţă şi cu înregistrările de pe casetă, realizând în cele din urmă interviul cu cel pe jumătate mort, relatând problemele lui, disperarea din ultimele zile şi lipsa cunoştinţelor elementare cu privire la arma de foc.

Sword ar numi-o „triumful speranţei asupra experienţei”.

— Hai, te conduc acasă, îi spuse Jamie.

Rosy dădu din cap, recunoscătoare.

În taxi îşi reaminti:

— Întâlnirea ta, ai ratat-o, zise cu nonşalanţă.

— Ce este aia? o întrebă Jamie.

— Întâlnirea ta. L-ai spus Honoriei că te vei întoarce.

— O, asta era, zâmbi Jamie.

Asta o lăsă fără replică.

— Trebuia să-i spun ceva Honoriei.

— Aveai o întâlnire? insistă Rosy, fără să reuşească să se oprească.

— Mmm.

— Şi n-ai onorat-o?

Jamie se uită la ea într-un mod enigmatic.

— Dacă mă întrebi cine e persoana cu…

Rosy se întrebă dacă-l sărutase cu adevărat sau dacă era o dorinţă nematerializată. Nu mai zise nimic. Se uită pe fereastră urmărind peisajul în întunericul care se lăsa. El o atinse cu mâna lui caldă.

— Nu e vorba de o singură femeie, cel puţin aşa „sper. Numai dacă era cea adevărată.

” Se aşteptă ca el să nu înţeleagă. Dar el îi mai explică:

— Îmi promiţi că nu vei râde? El se opri să-i vadă reacţia. Ştii cât se vorbeşte pe seama anunţurilor din

Time Out… Şi eu am scris, aşa că intenţionam să văd care îmi sunt ofertele.

Rosy râse, alinată, apoi se gândi mai bine.

— Deci acum ai o altă selecţie de femei înfocate, suspină ea.

— Nu le adun ca să fac colecţie, îi reaminti el.

— Şi dacă vei avea vreun răspuns? îl necăji ea.

— Voi recurge la cea care e mai bună la suflet.

Ea nu mai adăugă că era cât pe ce să-şi înscrie şi ea numele pe lista anunţurilor de la *inimi însingurate.* Oare ce

se va spune, dacă se va afla că ea încerca să ’ răspundă în timp ce el aştepta? Fusese întreruptă de apariţia contelui Trent. Tremura când se gândi că zăcea pe jumătate scrisă, pe masă.

— Cum te-ai achitat? întrebă ea. El râse. O, zise Rosy, îmbujorându-se.

Taxiul aştepta afară.

— A fost cam stresant, spuse Rosy.

— Mâine e zi liberă, zise Jamie, privind-o.

— Ce joc vrei să ne jucăm Jamie?

— Niciunul.

— Haide, îţi cunosc intenţiile.

— Doar în teorie.

— Ar fi bine să intri, îi spuse Rosy, cu inima bătându-i cu putere.

El o sărută în prag. Fără să vrea” să rupă vraja, dură ceva până reuşi să deschidă uşa. Sus, dură ceva timp ca să facă cafea.

— E chiar mai bine decât mi-am imaginat, îi şopti

Rosy, somnoroasă, eliberându-se din braţele lui ca să nu-şi strice coafura. Jamie se juca cu o şuviţă. Deci la ce te gândeai? Rosy simţi că începe să roşească. El se ţinea departe de ea.

— Eşti atât de drăguţă, Rosy. Nu-ţi pot spune cât ţineam să te sărut.

— Hai, încearcă, murmură Rosy, dar nu folosi cuvinte.

Mai târziu, se întoarse de la bucătărie cu laptele şi cu cănile pe care le uitase, ca să-l găsească lângă masă, cu umerii zgâlţâindu-i-se de râs ca în urma unei glume bune. El se întoarse şi ea văzu un exemplar din *Time Out.* „Absolventă Oxbridge fără probleme” citi el. Se pare că m-ai găsit…

— N-a fost chiar o coincidenţă, nu-i aşa? îi spuse Rosy după micul dejun, care de fapt era prânz, conform orei.

Emma ridică din umeri.

— Poate că ar trebui să-i spun lui Jamie că deja ai vorbit despre anunţurile din *Time Out*, îi zise ea. Cu mult timp în urmă.

— N-am vrut să spun asta, zise Rosy. Pagina cu anunţurile n-a ieşit de una singură din camera mea să/se instaleze la vedere.

— Ei bine…

— Ei bine?

— A ţinut, nu-i aşa?

— Dacă a ţinut? N-a fost un plan bun?

Emma nu putea să facă pe nevinovata, pentru că nu se prea pricepea.

— Chiar a pus anunţul acolo? întrebă Rosy.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu. Sunt sigură că n-a făcut-o el, căci voi doi v-aţi distrat pe seama mea. Şi când ne-am întors de la Ascot voi eraţi în oraş, zise Rosy.

— În regulă, în regulă. Poate m-a sunat Jamie…

— Ce? Te-a mituit ca să crezi că va veni. Era atât de sigur…

Era neîncrezătoare.

— Stai calmă. Nu a fost chiar aşa. S-a spus şi la radio despre drama de la Ascot. M-a sunat să mă întrebe dacă te-am văzut, dacă eşti bine, aşa că i-am putut informa şi pe părinţii tăi ce e cu tine.

— Aşa să fie?

— Da.

— Cred că asta este. Nu bănuiam că…

— Da, i-a spus Emma ferm. Lui Jamie îi păsa foarte mult de tine.

Se plimbară spre parcul Bishop şi cumpărară ziare pe drum. Tenisul se juca în grădina publică. În după-amiaza de

vineri, drumul se umplu de maşini care-şi căutau locul.

Toţi stăteau pe iarbă, citind, bucuroşi că se aflau sub mângâierea soarelui.

— Articolul tău referitor la contele de Trent e foarte bun, spuse Emma îngândurată.

— Nu trebuie să spui asta.

— Ştiu. E foarte… pământean modul în care i se urmăreşte declinul şi semnalele ce-l avertizează. Lasă-l pe el să vorbească pentru sine. Ţine de detalii – şoriceii din bucătărie, praful din sobă, biscuiţii *Pennywise.*

— Nu trebuie să mă străduiesc prea tare, spuse Rosy tristă. Ar fi trebuit să fac mai multe. Totul se putea afla din gura lui. L-am văzut toată săptămână asta, la ora prânzului. Am tot înregistrat.

— Ceea ce dorea cu adevărat era iubirea semenilor care să-i dea atenţie, dar şi atunci parcă era prea mult, spuse Rosy.

Coperta de la *Postul zilnic* nu era pe înţeles.

Rândurile scrise de Benedict Pierce conţineau un dram de imaginaţie, conform căruia Sword se îmbrăcase ca Framboise şi mersese la Ascot ca să ascundă o idilă.

Rosy nu putea să înţeleagă mare lucru. Poate că, în cele din urmă, Benedict aplica lovitura de graţie.

Întorcându-se, Emma întrebă:

— Noaptea trecută, spuse ea. Tu şi Jamie…?

Rosy se aştepta la asta de câteva ore bune.

— Noi, ce?

— Rosy, ard de nerăbdare să ştiu. Ah… îmi pare rău… n-am vrut…”

— Este în regulă.

— Haide, zi-mi. Aşa este?

Rosy dădu din cap.

— Bineînţeles că nu.

— Nu?.

— Dacă mă voi culca cu Jamie vreodată, asta se va întâmpla când voi hotărî eu, nu el. Oricum, se poate să nu se întâmple. Nu voi fi o alta pe lista lui.

— Chiar aşa, spuse Emma. Deci, te-a sunat astăzi?

— Nu.

— Dar ai vrea s-o facă.

Rosy tăcu. Inima ei se întristă mai tare după ce ajunseră acasă şi află că nimeni nu o căutase.

Pe la ora şase sună cineva la uşă.

Emma se duse la fereastra din dormitor.

— Pe tine te caută, strigă ea.

— Cine? Emma râse. Cred că vei afla că acela fără direcţie… a reuşit să găsească drumul din nou. Rosy veni lângă ea şi privi afară. Jamie stătea având o busolă şi o agendă. El privi în sus când Rosy deschise fereastra..

— Unde te duci?

— Cine ştie? spuse el. Vom afla când vom ajunge acolo. Dacă vii cu mine.

77

În drum spre East Sheen, Framboise îşi etală din nou simţul aventurii. Insistă să oprească maşina în faţa unei florării, apoi se strecură înăuntru.

Ieşi cu un hibrid mare, pus în ghiveci.

— Flori pentru mama, strigă ea cu voce baritonală, de după buchetul de un roz aprins.

— Asta îmi aminteşte de un mus pe care l-am întâlnit cândva într-o croazieră, îi spuse Sword, deschizându-i portiera.

— Englezul ăla bronzat?

— Purta o cămaşă asemănătoare când ne-am adăpostit în Honolulu.

Framboise privea planta pe când o aşeza mai bine pe

genunchi.

— Poate că Jaf urma urmelor mamei tale nici nu-i va plăcea.

— Deja a văzut-o, crede-mă.

Sword apăsă pe accelerator şi porni în viteză.

— Vrea să te vadă, îi spusese lui Framboise, după întâlnirea dintre mamă şi fiu.

Framboise consimţi pe loc. Şi mai ştiu că nu e bine să întrebe cum se desfăşura procesul de vindecare. Unele lucruri, chiar cele petrecute între ele, era mai bine să rămână aşa, nerostite.

Când o porniră spre Fairlawn ea se dezlănţui cu entuziasm.

— Uită-te la grădinile acelea micuţe, ciripi Framboise. Trandafirii englezeşti şi copăceii aceia drăguţi parcă ar fi desprinşi dintr-o carte de poveşti, totul e atât de îngrijit. Potecuţele.. Asta este?

— Da. Era ciudat să-i vezi reacţia pe când admira florile. Parfumul ierbii proaspete îl făcea să devină nostalgic. Parcă în dreptul casei cu numărul 2 şi o luară pe cărare.,

Eva le deschise uşa îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei şi cu un şirag de perle la gât. Pe faţa ei pudrată se citi surpriza, apoi urmă un zâmbet larg însoţit de cuvintele de bun-venit.

— Vorbeam de Bumham Wood, dragilor.

Sword i-o arătă pe Framboise, cu grabă, din spatele hibridului.

— Mamă, ţi-o prezint pe Framboise. Framboise, mama mea, Eva Coutts.

— Mă bucur să te cunosc, Framboise, îi spuse Eva şi-i întinse mâna. Am auzit atâtea – nu de la Anthony şi nici atât de multe –, dar fetiţa aceea… cum o mai cheamă acum? … a spus cu o zi înainte că:..

— Mamă.

— Sunt încântată că mă aflu aici, doamnă Coutts.

— Pentru tine sunt Eva. Ce vrei să bei? Ceai sau ceva mai tare?

— Ceai, dacă se poate.

O urmară în salon unde Framboise ciripea încântată la remarcile Evei.

Totul avea să decurgă normal, nici nu se gândise vreodată că n-ar fi aşa.

— Săptămână trecută am primit o vizită neaşteptată, spuse Eva, privind în jur ca să se asigure că e ascultată. Benedict Pierce. Şi mi-a pus multe întrebări la adresa ta, Tony.

— Ce? A venit aici? Se înecă cu un sandviş cu castravete. Şi l-ai lăsat să între?

— Uşor, uşor, prinzi maimuţa, intonă Eva.

Sword se forţă să-şi păstreze calmul, dar farfuria îi tremura în mâini.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta când am vorbit aseară.

Eva îşi muşca buza.

— Aveam de discutat lucruri mult mai importante, dragule.

— Stai aşa, ziceai ceva de maimuţă? interveni Framboise.

Eva zâmbi.

— L-am permis să între ca să discutăm câte ceva. Să-mi spună mai multe, despre cum a scris o carte, despre absolut tot. Să-l ajut, de-asta venise.

— Dar cum? se întrebă Sword perplex. Cine i-a spus? Cum de-a ştiut…?

Eva o privi pe Framboise, uimită.

— Poate a fost vina mea, dragule. Mă gândisem c-ar fi cazul să mai ies şi eu… şi l-am întâlnit la una din petrecerile… cum se cheamă? Dar, ascultă-mă, totul e bine. Nu mai scrie nimic acum.

Framboise râse pe înfundate în semn de admiraţie pentru

puterile Evei.

— Era clar că acum pericolul a trecut de vreme ce te-ai gândit.că e bine să vii şi să-ţi vizitezi mama din nou…

— Îţi pot explica…

Dar Eva îl opri.

— Nu este vorba de asta. Benedict mi-a zis cine vrea. Să a dea publicităţii. Apoi i-am spus ce drepturi are.

Sword clătină din cap.

— Da? întrebă el, pălind.

— Sylvester de la *Mega,* nu-i. Aşa? Ce neplăcut, după ce şi-a însuşit totul. N-am ratat niciun articol.

— Îl ştii?

— Aş putea să spun că da. Se opri ca să dea un efect conversaţiei. A fost şi la petrecerea mea, cea pe care am dat-o pentru că mă ignorai şi când nu ştiam… urmă o pauză de discreţie.

— Este în regulă, mamă. Framboise ştie totul.

Eva zâmbi cu recunoştinţă.

— Sylvester, zise Sword.

— O, da. A venit la petrecere, s-a cam dat în spectacol, cu pantalonii ăia puşi în jurul capului ca un turban, apoi discuţia cu fetiţele mele. Şi asta pentru că nu voia ca noua lui nevastă să ştie ce fel de afaceri învârte el.

— Vrei să spui că… Sword îi aruncă o privire lui Fram boise. Ea încercă să-şi înăbuşe un hohot de râs.

— Puţină constrângere şi şantaj nu strică în orele de relaxare, recunoscu Eva, studiindu-şi unghiile roşii. Este puţin sex, furie şi păcat în zilele acestea, aşa că trebuie să străbaţi cale lungă, nu?

— Şi tu? L-ai şantajat pe Sylvester.

— Urât cuvânt, dragă.

Sword simţea că pierde teren.

— Ai oprit cartea.

— Sunt mama ta, dragă, chiar după câte mi-ai spus şi mi-ai

făcut.

— Dar…

— Nu-mi place să fiu ignorată, dragă. Voiam să te rănesc şi eu. Să-ţi arăt că şi eu pot fi o forţă… şi în tot acest timp nu ştiam ce groaznic ai petrecut… Nu ştiam ce pot face…

— Şi Rosy a fost la petrecere. Am văzut-o. Oare ce ştie?

Eva înălţă din umeri şi se ridică. Obrajii i se înroşiră.

— Este o fată isteaţă. Ştie unde să se oprească.

Sword o privi pe Framboise, care deveni serioasă, imediat.

— Hai, du-te odată şi îmbrăţişeaz-o pe mama ta, îi zise ea.

Ceaiul stătea într-o parte, după care sosi şi ginul.

— Nu-mi vine să cred că Benedict Pierce a fost aici, zise Sword. Vreau să te întreb dacă ştie adevărul..

— O, nu cred, dragule. Nu. De la mine, nu. Cred că… fetiţa aceea… de la spectacol… Emily… Cred că Emily i-a zis.

— Eşti sigură?

— Nimeni nu mai ştie, în afară de Framboise, desigur, care nu spune.

Eva ridică paharul în cinstea noii confidente.

— Iar ea nu suflă o vorbuliţă, mormăi Framboise.

— Oricum, continuă Eva. S-ar putea ca Benedict să se ruşineze şi el de mama lui.

— Mie nu mi-e ruşine, oftă Sword. Dar trebuie să-ţi dai seama cum este…

— Dacă participă şi mama la joc, ştiu. Eva îşi strânse ’ buzele supărată. Petrecerile mele au fost întotdeauna selecte.

— Nu ştiam. Şi vreau să rămână aşa…

Lunga bătălie era pe sfârşite.

— Hei, îi întrerupse Framboise. Mama lui Benedict. Ce tot spui?

Eva se adună.

— Când Benedict stătea în hol i-a căzut o monedă din mână. Era derutat şi schimbat la faţă. Era cea pe care o

folosea pe scenă. Şi după ce am văzut-o…

— Ce spui acolo?

— Bea Goff, zise Eva. „îmi pun în joc reputaţia” aşa scrisa în telegrama de la Orson Welles…

— Ce scria? strigară Sword şi Framboise în acelaşi timp.

— Spunea că Bea Goff e mama lui Benedict.

78

După aproape o săptămână în care nu se văzu deloc cu Jamie, Rosy era gata să fie înduplecată. Sau, mai bine zis, era disperată şi trebuia să fie convinsă cu orice preţ.

În fiecare seară ieşiseră împreună, după lucru – prima noapte aici, o lansare acolo. — Şi simţise că nu se distrase niciodată mai bine în toată viaţa ei.

După ce vedeau un film, obişnuiau să ia cina la *Soho,* ţinându-se de mână peste friptura cu legume.

— Parcă am fi în anii ’70, la *Zanzibar,* remarcă Jamie, privind pereţii vopsiţi şi clienţii care cereau mâncare italienească. La mesele alăturate se auzeau paharele ciocnite şi zgomotul tacâmurilor.

— Ce ziceai? întrebă Rosy.

— Locul acesta însumează trăsăturile unei ere. În anii’ *70, Zanzibar* era locul de întâlnire. *Zanzibar,* Londra, asta este. Era un club în Covent Garden. Dacă te gândeşti la reverele lungi, aşa cum se purtau pe atunci, atunci *Zanzibar* rămâne tabloul vieţii tale.

— Dar… Mintea lui Rosy lucra în avans. Felul în care

Jamie îi spunea atâtea bazaconii o deruta. Ar trebui să scrie mai multe articole pentru duminică. Dar, se gândea ea, de fapt, acesta era punctul de atracţie. În anii de glorie ai lui Travolta, se prea poate să fi urmat şcoala pregătitoare.

— Întotdeauna am fost precoce pentru vârstă mea.

— Pot să-mi imaginez acest lucru. Deci care era locul

potrivit anilor 80?

Jamie se gândi puţin.

— Ei bine… prima parte va fi acoperită de piaţa Sloane.

— Vrei să spui că există o manie Ranger Sloane.

— Chiar aşa. Apoi… după toate astea, undeva în oraş - poate la barul *Ball Brothers.* Sau poate Savoy, *Connaught…*

Rosy zâmbi. Dacă afli cum e la început, mai târziu devine complicat.

— Mai uşor, spuse ea cu o voce amăgitoare.

— În regulă, în regulă. Poate că-mi place să fie complicat.

— Ei, şi fiindcă veni vorba, ştiai că Eva Coutts este mama lui Sword? întrebă ea. După prânz, şeful bârfelor aruncase această bombă.

— Păi… ca să fiu cinstit… nu. Cam ciudată, toată chestia asta.

— Hmm.

— N-ai avut niciodată vreo bănuială, cât de vagă în legătură cu Eva?

— Nu mai mult decât aş fi avut cu fiecare din liliecii ăia bătrâni care-mi telefonează şi-mi toarnă la poveşti… Şi apoi, de ce mi-aş da silinţa?

— O, de-aia. Adică… nu bănuiam că ştii despre asta. Nu aţi spus nimic, nici tu, nici Pearson.

— Te-ai dus la petrecerile ei, îşi aminti Jamie. Şi niciodată n-ai spus cum se desfăşurau.

Nu se ştie din ce motiv îşi strânse buzele, poate dintr-un impuls de discreţie.

— A, da. Nu pot să-mi amintesc totul în momentul de faţă. Au fost destule petreceri, după cum ştii… Simţi un îndemn să-l întrebe: Şi… ce l-a determinat să Spună tocmai acum?

Jamie se încruntă. Nu este în apele lui de când s-a întors de la *Grassland.*

— În apele lui?

— Vesel, plăcut, vorbăreţ. Toate astea la un loc.

— Da, asta e adevărat.

Pentru o clipă sorbiră din vin în liniște.

— Dacă ne întoarcem la oile noastre… începu Rosy. Ce zici de simțul personal, vreau să spun al tău?

El o privi întrebător.

— Simțul blondin, adăugă ea.

— N-aș numi așa ceva complicat. Nici pe departe.

— Dar asta vrei.

— Nici chiar așa, replică ea.

— O?

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune ce doresc cu adevărat.

— Pune-mă la încercare, zise Rosy,

Jamie își lăsă mâna pe brațul ei gol. Atingerea lui era caldă și ușoară, în timp ce-i mângâia tandru, languros, pielea.

— Ești o femeie aparte, Rosy.

Ea încercă să-i replice. Poate că o data în viața ei, ar trebui să-și asume riscul, să-și ia inima în dinți și să nu se mai ascundă după degete.

Mergeau, braț la braț, în lumina felinarelor. Luna argintie le lumina calea. Ea nu protestă când Jamie chemă taxiul și-i indică strada Beaufort. O sărută tot drumul spre Chelsea.

În apartamentul lui, ea fu surprinsă cât de ușor îi era să nu se mai gândească la celelalte femei pe care le adusese acolo. Jamie aprinse câteva veioze și dezvălui canapeaua și păturile de un roșu-aprins. Pereții erau acoperiți de picturi în ulei.

Mii de notițe zăceau ici-colo, încărcând atmosfera, așa încât rămase puțin derutată. Apoi, el se apropie și-o cuprinse pe după talie.

— Ești sigură că asta este bine?

Rosy dădu din cap, nedorind să strice vraja.

Era sigură că nu putea să le fi întrebat același lucru pe cele care veniseră acolo.

Ochii lui erau mai închiși la culoare și mai calzi când se apropie.

— Îmi doream să fie aşa de multă vreme, îi spuse el în timp ce o ducea spre canapea.

— O, spuse Rosy, chiar că sunt diferită de restul lumii!

Cu o delicateţe înduioşătoare el o sărută pe sâni.

După aceea, după ce trupul ei îi răspunse întru totul, ea închise ochii de plăcere şi de tristeţe. El stătea alături, arătând ca un băieţel de rege stând pe un mormânt.

Nu ştia ce să-i spună, se gândi ea. Ea rămase lungită, simţindu-şi pulsul agitat.

— Rosy…; îi spuse el, în sfârşit, întorcându-se spre ea şi privind-o cu tandreţe.

Dacă i-ar spune ceva ar fi chiar drăguţ, dar asta era tot?

— Eu… poate va suna cam demodat… dar cred că te iubesc, Rosy.

ÎN LOC DE EPILOG

Camera era zugrăvită în alb strălucitor. Ideea călugăriţei Purchase a fost de a avea un salon de creaţie, o scenă goală unde oaspeţii să-şi impună propriile lor scenarii. Pentru această petrecere – prima dată de ea - singura concesie fu un copilaş negru, mare, pentru care a cântat Framboise Dupree, cea care onora de obicei astfel de evenimente.

Conversaţia începu.

— Benedict, ştii pentru ce este organizată această, petrecere?

— Invitaţii nu i-au dat un motiv.

— Încă o dată, Honoria, ne bucurăm de efect fără o cauză anume.

— Poftim?

— Nu, nu trebuie să-ţi pară rău. Este o simplă petrecere.

— Cât de demodat! Eşti sigură?

— Cât de poate de sigură.

— Numai că, potrivit ziarului *Prattler* trebuie să gândeşti

lucrurile ca lumea.

— Hmm.

— Acest loc îmi pare teribil de familiar.

— Contele de Trent îşi va da petrecerea în casa lui cu seră. S-a cam chinuit cu decorările.

— Într-adevăr aşa a fost.

— Bietul Brett a trebuit să-i vândă doamnei Purchase. Fii atentă, l-am văzut când am venit.

— Cum aşa?

— Ce. Ţi-am zis… Blestemul revistei *Ciao.*

— Nu trebuie să fii vulgar, Benedict. Spune-mi cine-s ăia de acolo?

— Unde? Femeia adică?

— Una care poartă ruj de clown şi alta astfel de mărunţişuri îngrozitoare.

— O, ea… nu ştiu.

— Priveşte, Sword se duce la ea.

— Aş vrea să te ajut, Honoria, dar, când e vorba de Sword, sunt, aşa cum se spune, în afara problemei.

— Chiar voiam să te întreb despre asta. După Ascot. Spuneai că Sword era cam nedumerit…

— Ce se întâmplă dragă?

— Este ridicol, cum de mă emoţionez când vin la vreo petrecere… şi poate totuşi în seara asta cred că tremur din alte motive…

— Arăţi minunat în rochia asta. Este în stilul Jean Shrimpton.

— Mulţumesc, Sandy Shaw. De fapt, am luat-o de la *Steaua demodată.*

— Îmi vine să fac lucrurile care nu se spun, aşa ca în anii ’60.

— Cum ar fi mângâierile pe sub apă sau să înjuri urât?

— Haide, haide…

— Credeam că noaptea trecută, am petrecut aşa…

— Asta cam aşa este.

— Şi n-am făcut ce trebuia?

— A fost mai mult decât superlativ pentru mine. Dar pentru tine?

— Ştii că nu am vrut să spun asta. Faptul că lucrăm împreună şi…

— Eşti cea mai mare descoperire a mea.

— Eşti vreodată serios?

— În ceea ce te priveşte, da, sunt.

— Atunci, îţi pot spune că mi s-a oferit o slujbă la *Trăsături.* Mi-au comunicat deja în după-amiaza asta.

— Felicitări. Şi vei accepta?

— S-ar putea. Şi asta ca să scap de tine… cu un motiv serios.

— Sword vă suferi foarte tare dacă te va pierde.

— Şi tu?

— Poate că ne vom putea strecura sus şi-ţi voi spune…

— Păi, suntem la petrecere…

— Acum, da, Rosy, aşa este.

— A, Fartly Abbott.

— Eşti pe-aproape. Se pronunţă Farting About.

— O, credeam că glumeşti.

— Nu, în ceea ce mă priveşte. Şi tu, parcă te ştiu de undeva.

— Sebastian Hawthorne. De la *Ştirile de seară.* Eu sunt de la *Jurnal.*

— E, şi ce se *mai* zvoneşte?

— O, ştii… de fapt, e treaba mea să întreb…

— Da, asta aşa este. La stai, contele de Trent e mort, s-a împuşcat la curse.

— Nu.

— Aşa este, am auzit de la o fată, care la rândul ei a auzit de la un tip, a cărui mamă se afla la curse.

— N-a auzit cumva din gura calului? Stai puţin să-mi notez

treaba asta…

— Sir Philip?

— A… ha.

— Sunt Max. De la *Maximum Publicitate.*

— Aşa este?

— O păsărică mi-a zis…

— Nu cumva o gazdă pusă pe şotii?

— Chiar ea, sir Philip. Drăguţa de Danielle. Nouăzeci la sută din cititori spuneau că ar fi trebuit să profitaţi de situaţie.

— Hmmm.

— Ea ne-a spus că aţi putea să primiţi un ajutor de pe urma spoturilor publicitare.

— Aşa să fie oare? Şi cam cât câştigă din toată afacerea asta?

— Bani? Destui. Publicitate, inestimabilă.

Se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Deci… la spune-mi, Max, ce profit aş avea eu din toate astea?

— Să vedem… în primul rând o campanie electorală fără murdării, sir Philip?

— Nu-mi sună rău.

— Sună clasic în cazul nostru.

— Deci poţi înţelege: Lasă-mă să fac situaţia cât mai, clară, da?

— Din punct de vedere profesional, am putea fi învingători.

— Spune-mi mai multe, Max…

— Ai fost minunată, Framboise. Îmi place cântecul, mai ales partea cu: Ce *pauză de dragul raiului…*

— A, una din păsările iubirii.

Rosy era uimită.

— Cum de ştii…?

— Nu-mi veni cu chestii din astea, Rosy. Nimeni nu-i

ascunde ceva lui Framboise. Se citeşte pe faţa ta că Jamie Raj e genul devastator. Se vede că eşti îndrăgostită.

— Asta aşa este, nu? Nu voi fi în stare să-l păstrez, desigur, dar ştii ceva? Măcar o dată, ce dracu'. Trăiesc clipa.

— Mai vorbim… am o premoniţie.

— Hai, Framboise.

— Aşa mă cheamă.

— Trebuie să te întreb… tu şi Sword?

— Eu? Rosy…

— Da?

— Să zicem, că-i ţin loc de mamă. Acum, dă-i drumul de-aici. Nu-l lăsa pe iubitul tău, Jamie Raj, să te aştepte prea mult..

— Benedict.

— Bea…

— Nu, nu pleca… îţi citesc mereu rubrica. Scrii mereu despre fii şi fiicele barosanilor. Trebuie să fie o treabă şi asta…

— Înseamnă că nu poţi să vorbeşti cu toate celebrităţile.

— N-are nicio legătură cu vreun telefon care să reunească familia. O, draga mea, cât de mult trebuie să fi suferit.

— Să ştii că a fost un adevărat şoc.

— Sărăcuţa de tine!

— Mă tem că-mi trebuie ceva timp ca să mă mai gândesc… Vreau să-ţi spun că voi fi mereu cu tine.

— Tony, dragule, vino aici.

— Îmi pare rău, mamă, deşi n-aş vrea să-i mai faci ochi dulci lui Benedict. Să tot fâlfâi cârpa roşie pe sub nasul unui taur înnebunit…

— O, nu puteam să-i rezist. Ştii că ies puţin în lume. Tot răul spre bine. Nu m-am mai distrat aşa de când… cu filmul ăla… o, ştii… Sean Connery. E fără pic de sex, furie şi păcat.

— Nu erai aşa..

— Şi tu… uită-te la tine. Eşti o chestie bună pentru ochii

trişti. Şi ai slăbit. Mănânci ca lumea, că mereu ai fost un mâncăcios…

— Mamă…

— Nu pot să tac, o mamă îşi face griji…

— Mamă, n-am mai mâncat demult aşa şi sunt sănătos tun. Nu-ţi mai face griji.

— Ei, mă bucur să aud asta. Eşti acelaşi de altădată.

— Nu chiar. Dar am intrat în programul normal.

— Aşa stând lucrurile, aş putea să-ţi spun acum… fetiţa aia, cum o cheamă, cea care ieşea cu MP… ştii tu, s-au dus într-o, vacanţă minunată…

Era o petrecere ca oricare alta.

SFÂRŞIT

Toţi au cîte un secret de apărat...

Bîrfe fierbinţi

„Devotament, dragoste, trădare, intrigă suspans... O desfătare!“

Chicago Tribune

„O carte care se citeşte singură,.. agrementată din belşug cu ameţitoare scene de sex.“

New Woman